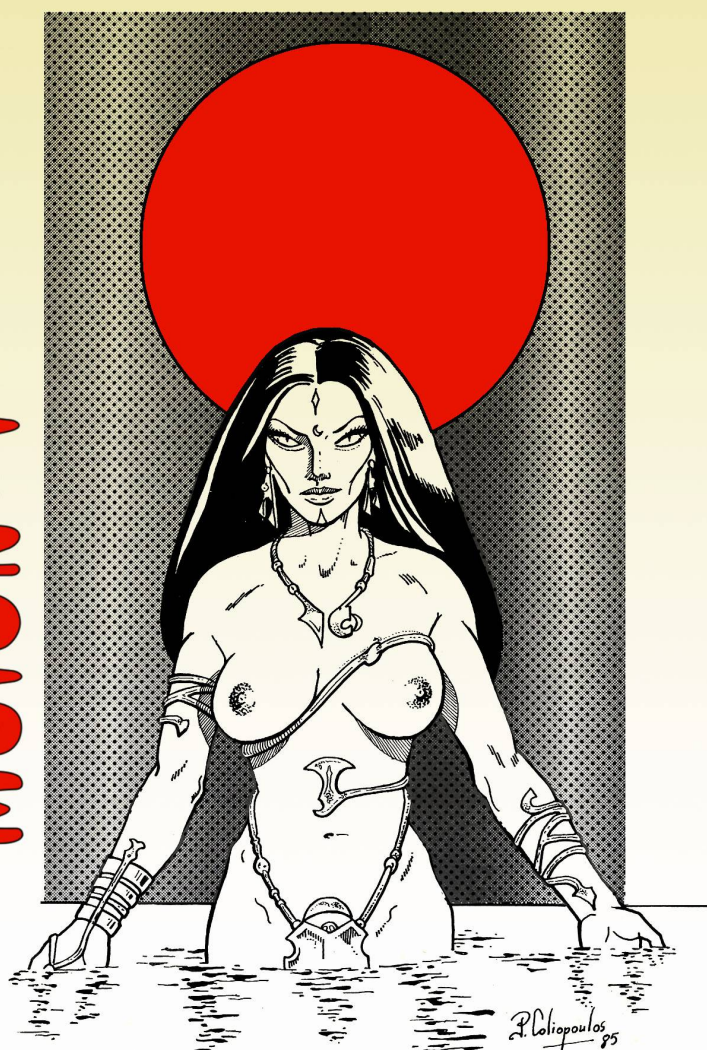

Πάνος Κολιόπουλος

Τα Δημοσιευμένα

Έπεα πτερόεντα που δημοσιεύτηκαν στο αλήστου μνήμης
περιοδικό "ΜΕΙΟΝ" της αρχής της ηρωικής δεκαετίας του '80

ΜΕΙΟΝ-1

MIDNIGHT PUBLISHING

Τα Δημοσιευμένα

Πάνος Κολιόπουλος

Τα Δημοσιευμένα

Έπεα πτερόεντα που δημοσιεύτηκαν στο αλήστου μνήμης
περιοδικό "ΜΕΙΟΝ" των μέσων της ηρωικής δεκαετίας του '80

Επιμέλεια και Επεξεργασία Εικονογράφησης: Πάνος Κολιόπουλος

MIDNIGHT PUBLISHING

Κέρκυρα 2022

Copyright 2022 Panos Coliopoulos
Σ. Δούσμανη 44
Κέρκυρα 49100
email: panflynn@otenet.gr

Τα Αμαρτήματα

Πάλαι Ποτέ.....	9
Συνέντευξη μ' έναν φανταστικό πλην ιθαγενή Ζωγράφο. .	15
Κανάλι «Μείον».....	19
Ρομπότ.....	23
Προτάσεις για τον Τουρισμό.....	29
Κανάλι ΜΕΙΟΝ.....	37
Γράμματα και Ποιητές.....	39
Σώσατε το Φεστιβάλ Κερκύρας.....	51
Yes Please!.....	63
Οδηγίες προς Ναυτιλλομένους.....	66
Τζων Κλαίητον Λόρδος Γκρέϋστοκ ή Tarzan.....	73
Ως Πολίται και ως Άνθρωποι.....	83
Υπέρ Βωμών και Κατινίτσας.....	93
Το Σύνδρομο Φαρενάιτ 451.....	100
Αναμνήσεις Υποψηφίου.....	107
Κόμης Δράκουλας.....	111
Πολύ μου αρέσει να ψηφίζω.....	116
Πατρίς Πάσχει, Πέμψατε Λάχανα.....	121

Οι Ναυαγοί του Κάβου.....	133
Νοël και Θέατρο.....	143
Προφήτες.....	153
ΦάααΠΑ.....	167
Φτιάξτε ένα Περιοδικό.....	173
Σπύρος και Sue.....	181
Ζήτω το ΚΑΑ.....	187
Το Βρεγμένο Πανί του Φασούλα.....	193
Το Τέρας Χαράτσι.....	199

ΜΕΙΟΝ

περιοδικό Τεχνης κι Ευγενων Αισθηματων

Νο 1 - Μαρτιος 1986 - Εν Κερκυρα -

Δρχ. 100

Saluta mi il platano
e Nicolo aspeta.

(επωνύμιου θυμισοόφου)

Πάλαι Ποτέ...

Γεωγραφικές συντεταγμένες: 39.6667° Βόρεια, 19.7500° Ανατολικά. Κέρκυρα.

Χρονολογία (σ' αυτό εδώ το παράλληλο σύμπαν): 1986.

Μια παρέα φίλων, που σκέφτονταν λίγο πιο διαφορετικά από τους άλλους, αποφάσισαν να εκδώσουν ένα περιοδικό. Όχι, δεν ήταν μία ακόμη «πολιτιστική» προσπάθεια, ούτε «ένα πετραδάκι» στο κουλτουραλιστικό γίγνεσθαι του τόπου. Απλά ήθελαν αυτοί οι άνθρωποι να πουν μερικά πράγματα, έτσι όπως ήταν στην πραγματικότητα κι όχι όπως επιτηδείως παρουσιάζονταν. Να στηλιτεύσουν τα κακώς έχοντα; Καθόλου. Να δείξουν τους ένοιαζε την απελπιστική γυμνότητα και την αβυσσαλέα οπισθοδρόμηση αυτού που η επαρχιακή νοοτροπία θεωρούσε «πνευματικότητα». Τη δήθεν «διάνοηση» θέλαν να κοροϊδέψουν, να ξορκίσουν τη μούχλα που σκέπαζε τα πάντα και να φωνάξουν «ρε, σεις... ο βασιλιάς είναι ξεβράκωτος!» Για να το διορθώσουν; Όχι. Δεν είχαν ούτε τα μέσα ούτε τις αυταπάτες που απαιτούνται για ένα τέτοιο εγχείρημα. Απλά, να το δείξουν, να

αφαιρέσουν τη δικαιολογία του «δεν ήξερα» κι από κει και πέρα ήταν δουλειά του καθενός να δεχτεί ή να μη δεχτεί να παίξει σ' αυτό το στημένο έργο κι αν φιλοτιμιόταν να διορθώσει λίγο και το σενάριο, σε ό,τι τουλάχιστον τον αφορούσε.

Πολιτική θέση; Καμία. Είχαν όλοι τους καταλάβει πού πήγαινε η δουλειά. 1986 λέμε. Όλα τα σημάδια ήταν από πολύ καιρό τώρα ορατά. Η παρέα είχε καταλάβει, από ένστικτο, πως οι «ταγοί» έπαιζαν σ' ένα στημένο παιχνίδι –εν γνώσει τους. Γι' αυτό και θέλησαν να μείνουν μακριά από το τραπέζι αυτό με τη σημαδεμένη τράπουλα.

Το περιοδικό ονομάστηκε, δια βοής, «ΜΕΙΟΝ». Ανασκουμπώθηκαν και στρώθηκαν στη δουλειά (λέμε τώρα!...).

Τα μέσα που είχαν στη διάθεσή τους τότε πενιχρά (ακόμα και για τα μέτρα της εποχής εκείνης). Μια γραφομηχανή, κάτι ραπιντογράφοι, μερικά φύλλα ριζόχαρτο, κάτι ταλαιπωρημένοι χάρακες, λετρασέτ παλιοκαιρισμένα και... φυσικά... ο Τυπογράφος Φάντασμα!

Ο Σπύρος Μουρμούρης, ήταν μακράν, ο καλύτερος τυπογράφος της Κέρκυρας. Την τέχνη του την είχε μάθει στην Ολλανδία –the hard way. Όμως ήταν κι ο πιο δύσκολος να τον πετύχεις. Ποιος Ροκαμβόλ και ποιος Αρσέν Λουπέν! Μουρμούρης! Εξαφανιζόταν –στην πιο κρίσιμη στιγμή– και δεν τον έβρισκε ούτε η Ιντερπόλ! Μετά, ξαφνικά, επανεμφανιζόταν, με κείνο το αμίμητο: “Πού ’σαι, ρε παιδί, και σ' έψαχνα!”. Μιλάμε να τρελαίνεσαι! Αλλά ήταν αυτός με τον οποίο οι συντάκτες μπορούσαν να συνεννοηθούν στα τεχνικά ζητήματα και η καθοδήγηση του οποίου τους γλίτωνε από πολλές κακοτοπιές.

Τα πρώτα τεύχη ήταν κόλαση να βγουν... Ατέλειες σχεδιαστικές, εκτυπωτικές (δεν έφταιγε ο Τυπογράφος Φάντασμα σ' αυτό), βιασύνες, τσούκες... Κόλαση λέμε! Μετά το πράγμα έστρωσε σιγά-σιγά.

Δεν θα μιλήσω για τη διακίνηση, γιατί ήταν ένας εφιάλτης που θέλουμε να ξεχάσουμε... Ούτε για την «ατέλεια χάρτου», που παλεύαμε και δεν βγάζαμε άκρη. Πώς έβγαινε αυτό το περιοδικό ήταν θαύμα. Δεν υπήρχαν ούτε χρηματοδότες, ούτε σπόνσορες, ούτε διαφημίσεις, ούτε τίποτα. Μόνο η συνδρομή των φίλων αναγνωστών, που αμέσως αγκάλιασαν την προσπάθεια, ίσως γιατί διέκριναν σ' αυτή κάτι καινούργιο κι ασυνήθιστο που μπορεί να έβγαινε σε καλό.

Η ιδρυτική συντακτική επιτροπή αποτελούνταν από τους εξής κομάντος:

Πάνος Περιστέρης, Σπύρος Πιέρρης, Νίκος Λούβρος, Μάρα Βλάχου και Πάνος Κολιόπουλος.

Κοντά σ' αυτούς πολλοί «εξωτερικοί συνεργάτες» συνεισέφεραν κι αυτοί στην ύλη.

* * *

Η αλήθεια είναι ότι από ένα σημείο και μετά το μεγαλύτερο μέρος της ύλης έβγαινε από τον υποφαινόμενο μιας και οι περισσότεροι από τους άλλους είχαν κι άλλα σημαντικά πράγματα να κάνουν. Μάζεψα λοιπόν κάμποσα κείμενα εκείνης της εποχής εδώ πέρα, όχι πως έχουν κάποια αξία, αλλά έτσι, για να θυμηθούμε λίγο μια εποχή εντελώς διαφορετική από τούτην εδώ, όχι καλύτερη, πάντως σίγουρα λιγότερο απάνθρωπη.

Memory lane λοιπόν... Αρχή του παραμυθιού, καλησπέρα σας.

ΜΕΙΟΝ-1

Περιοδικό Τέχνης κ.λ.π.

Τ. Θυρίς 181, ΚΕΡΚΥΡΑ - τηλ. 42800

Εν Κερκύρα τη: 29 Φεβρουαρίου 86

Είπαμε, σοβαροί και κόσμιοι και με το μικρό δαχτυλάκι αιωρούμενο αισθαντικά. Το ανά χείρας υποφαινόμενον ως περιοδικόν δεν είναι αναγκαστικά περιοδικόν. Πάλι αν θέλετε να το δείτε ως τοιοῦτο, είναι τοιοῦτο. Ό,τι θέλετε! Αποφασίσαμε να μην σας δυσαρεστήσουμε, χωρίς αυτό να σημαίνει βέβαια ότι μοναδικός διακαής μας πόθος είναι πάσει θυσία να σας ευχαριστήσουμε. Τώρα, αν εσείς επιμένετε να ευχαριστηθείτε είναι δίγουρο ότι αυτό -πού θα πάει;- θα συμβεί.

Τούτη εδώ η απόπειρα (μη ποινική, ε;) μπορεί να φαίνεται λίγο αλλοπρόσαλλη, αλλά στο βάθος μπορεί και να είναι. Η ιδέα ήταν να δοκιμάσουμε να κρατηθούμε ξυπνοί εν μέσω αρκτικών χειμώνων κι ατέλειωτων επαρχιακών σιεστών. Κείμενα, εικόνες, ιδέες, σχόλια, ατάκτως ερριμένα, δεν έχουν άλλη φιλοδοξία από την ελεύθερη έκφραση με κάποιες χαμογελαστές προεκτάσεις, κάποτε εις μνήμην του πολύκλαυστου και προώρως εκλιπόντος συγγενούς μας, του Χιούμορ! Τι άλλο να πούμε; Ακόμα ψαχνόμαστε. Αν ποτέ βρεθούμε τότε θα σας πληροφορήσουμε σχετικώς.

“Ό,τι έχετε ευχαρίστηση
καλοί μου άνθρωποι,
που να συχωρεθούν
τ' απονθασμένα σας.”

(ανωνύμου διακονιάρη)

ΜΕΙΟΝ-1

περιοδικό Τεχνης κι Ευγενών Αισθημάτων

Νº 1 • Μάρτιος 1986 • Εν Κερκύρα •

ΔΡΧ. 100

**Saluta mi il platano
e Nicolo aspeta.**

(επωνύμου θυμοσόφου)

ΘΕΜΑ: << ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ >>

Ο Φείδος ήταν ένας εκ των μεγάλων σοφών της Πατρίδας μας και ήμικαον κατά την εποχή του Μεσαίωνα.

Κατήγηρε το επικρατούν κατά την του μεσαίωνα ημερολόγιον και ώρισε νέον, γι' αυτό και εκείνον τον χρόνον που έγινε η αλλαγή αυτή, ονομάσθηκε ο χρόνος του Φείδου.

(Έκθεση υποψήφιου κρατικής Σχολής)

Διευθυντής-υπεύθυνος: Πάνος Περιστερής
Γ. Γενναιά 16, τηλ. 42800
Σύνταξη: Μάρα Βλάχου, Ν. Λούβρος, Σ. Πιέρρης
Π. Κοιόπουλος
Καλλιτεχνική επιμέλεια: Όλοι μαζί.
Λογοκρισία: Νίκος Λούβρος
Τύποις: Σπύρος Μουρμούρης, Ναυσικάς 9, τηλ. 22752
Συνεργαστές-γράμματα: Τ.Φ. 181, Κέρκυρα 49100
Κεντρική Διάθεση: Γκαλερί "BOMBARDAZZA"
Νικάνδρου 18, Πόρτα Ρεμουόνα, τηλ. 42800

μή σχολίον τού κυρίου Κολιόπουλου

οχι...

οχι...

οχι...

και ΟΧΙ!

Αν θες μπουρδέτο μόνος σου!

Φτιάξτο

Σκηνικό: Τραπέζι κήπου fer forgé, με κρύσταλλο κι ασορτί καρέκλες. Μια μεγάλη ομπρέλα χρώματος ροζ σκιάζει. Στο τραπέζι, ένα ακριβό (πλην fake) κινέζικο σερβίτσιο τσαγιού και διάφορα βουτήματα. Το όλον εις το μέσον του τεραίν του κρίκετ.

Εποχή: Σύγχρονη. Χειμών... Το γρασίδι υγρό κι ο ουρανός απειλητικά νεφοσκεπής.

Πρόσωπα: Δυο κύριοι ντυμένοι ολόλευκα και με μεταξωτά κασκώλ γύρο από τον λαιμό. Επίσης διάφοροι ατίθασοι σκύλοι ποικίλων αποχρώσεων και λοιπών γενεαλογικών στοιχείων που περιφέρονται σοβαροί κι αγέρωχοι, ως περιπατητικοί φιλόσοφοι.

ΜΕΙΟΝ: Δάσκαλε. Πρώτα επίτρεψέ μας να σε συγχαρούμε για την τιμή που μας κάνεις να συνεντευξιαστείς μαζί μας...

ΖΩΓΡΑΦΟΣ: Εγώ είμαι ένας απλός άνθρωπος. Αγαπώ όλον τον κόσμο. Είμαι ερωτευμένος με τους ανθρώπους... Η δουλειά μου αυτή την εποχή έχει φτάσει σε πολύ ψηλά επίπεδα. Φτιάχνω πολύ ωραία πράγματα! Μα πάρα πολύ ωραία! Εγώ...

ΜΕΙΟΝ: Ναι, βέβαια... οπωσδήποτε... Όμως, πες μας, Δάσκαλε, τι ακριβώς φτιάχνεις αυτή την εποχή;

Πώς μπορούμε να χαρακτηρίσουμε την Τέχνη σου;

ΖΩΓΡΑΦΟΣ: Εγώ αγαπώ όλους τους ανθρώπους. Ο άνθρωπος για τον άνθρωπο... Καταλαβαίνεις; Εκφράζω τον πόνο της ανθρώπινης ψυχής. Τη μοναξιά... Η ζωγραφική μου θα αφήσει εποχή! Πρόκειται για καταπληκτική δουλειά. Εγώ...

ΜΕΙΟΝ: Μήπως έχετε επηρεαστεί από κάποια σχολή;... Κάποιους άλλους καταξιωμένους ζωγράφους;...

ΖΩΓΡΑΦΟΣ: Εγώ;!!! ΠΟΤΕ! Ό,τι κάνω βγαίνει από μέσα μου και θ' αφήσει εποχή. Οι άνθρωποι –που τόσο πολύ αγαπώ– με εμπνέουν. Εγώ...

ΜΕΙΟΝ: Ωστόσο έχει λεχθεί –από κακόβουλους διεμβολιστάς, χωρίς αμφιβολία– ότι όλο και κάτι εικαστικό κλέβεις, για να το οικειοποιηθείς και να το αποδώσεις βεβαίως με τον δικό σου γνωστό τρόπο.

ΖΩΓΡΑΦΟΣ: (Παίρνει φωτιά). Ποιος το λέει αυτό; Ποιος; Όχι, να μου πεις... Εγώ δεν έχω πάρει ποτέ από κανέναν. Ποιος τα λέει αυτά; Εγώ...

ΜΕΙΟΝ: Δηλαδή οι φήμες δεν ευσταθούν;

ΖΩΓΡΑΦΟΣ: (Έξαλλος). Αυτά είναι κακόβουλα. Με ζηλεύουν... Όταν εγώ κάνω έκθεση πουλιούνται μέχρι και οι πινέζες από τους τοίχους. Οι άνθρωποι είναι κακοί και μοχθηροί. Εγώ...

ΜΕΙΟΝ: Εσείς μας είπατε ότι τους αγαπάτε...

ΖΩΓΡΑΦΟΣ: (Αναστατωμένος). Να μου πεις ποιος το είπε. Όχι, να μου πεις... Μόνο εχθρούς έχω. Με ζηλεύουν όλοι. Εγώ την Τέχνη μου την παίρνω πολύ σοβαρά, όχι σαν κάτι άλλους παντοπώλες... Εγώ...

ΜΕΙΟΝ: Ας αλλάξουμε λίγο κλίμα. Πώς πήγε η τελευταία σου έκθεση, Δάσκαλε;

ΖΩΓΡΑΦΟΣ: (Ηρεμεί κάπως). Α, είχε πολύ μεγάλη επιτυχία! Τα πούλησα όλα. Δεν έμεινε ούτε πινέζα! Ήταν όμως πολύ ωραία δουλειά! Τι να σου πω... Πάρα πολύ ωραία δουλειά! Εγώ...

ΜΕΙΟΝ: Τι γνώμη έχετε για τον Man Ray?

ΖΩΓΡΑΦΟΣ: Ποιον;... Α, δεν τον ξέρω... Ποιος είναι; Εγώ αυτά που έφτιαξα τα έφτιαξα πρώτος, να το ξέρεις. Δεν τα έχω δει πουθενά... Εγώ...

ΜΕΙΟΝ: Ποιους άλλους συντοπίτες μας συναδέλφους σας παραδέχεστε;

ΖΩΓΡΑΦΟΣ: (Ειρωνικό υπομηδίαμα). Ε, τι να σου πω τώρα;... Αν δεις αυτά που φτιάχνω τώρα θα χάσεις το μυαλό σου. Εγώ...

ΜΕΙΟΝ: Κι από τους άλλους σύγχρονους νεοέλληνες;

ΖΩΓΡΑΦΟΣ: (Έτερο ειρωνικό υπομηδίαμα). Ποιους άλλους; Τώρα φτιάχνω ένα έργο πολύ καταπληκτικό. Πολύ προχωρημένη δουλειά! Πάμε να το δεις;

ΜΕΙΟΝ: Μια άλλη φορά. Πες μου όμως, Δάσκαλε, τι πι-

στεύεις για το πνευματικό επίπεδο του Κερκυραϊκού κοινού; Όσον αφορά την Τέχνη εννοώ.

ΖΩΓΡΑΦΟΣ: Οι άνθρωποι που αγοράζουν τα έργα μου έχουν πολύ υψηλό επίπεδο. Τώρα θ' αρχίσω μια σειρά από μικρά έργα. Πάρα πολύ ωραία δουλειά! Εγώ...

ΜΕΙΟΝ: Δάσκαλε, σε δεκατέσσερα χρόνια –κατά τον Πιέρρη– εισερχόμεθα στο έτος 2000. Τι έχεις να πεις επ' αυτού;

ΖΩΓΡΑΦΟΣ: Μου ζήτησαν να κάνω έκθεση στην Αθήνα, αλλά το σκέφτομαι. Ζητούν μεγάλα ποσοστά. Εγώ δεν θέλω η δουλειά μου να μπει σε κυκλώματα. Αυτά που φτιάχνω τώρα θ' αφήσουν εποχή. Εγώ...

ΜΕΙΟΝ: Για το 2000 πείτε μας.

ΖΩΓΡΑΦΟΣ: Α, εγώ δεν πάω σινεμά, ούτε τηλεόραση βλέπω. Ούτε βιβλία διαβάζω... ούτε εφημερίδες... Εγώ έχω την Τέχνη μου. Δουλεύω κι εκφράζω τα προβλήματα του καιρού μας. Εγώ...

Στο σημείο αυτό κατέφθασε ένας κύριος, άψογα κουστουμαρισμένος, εφοδιασμένος με αξίνες και φτυάρια, κι άρχισε να σκάβει λίγα μέτρα πιο εκεί, ψάχνοντας για πετρέλαιο.

Ξεχάστηκα να τον χαζεύω, ενώ ο Δάσκαλος, και μετά τη δύση του ηλίου, εξακολουθούσε να συντευξιάζεται.

Μάρτιος 1986

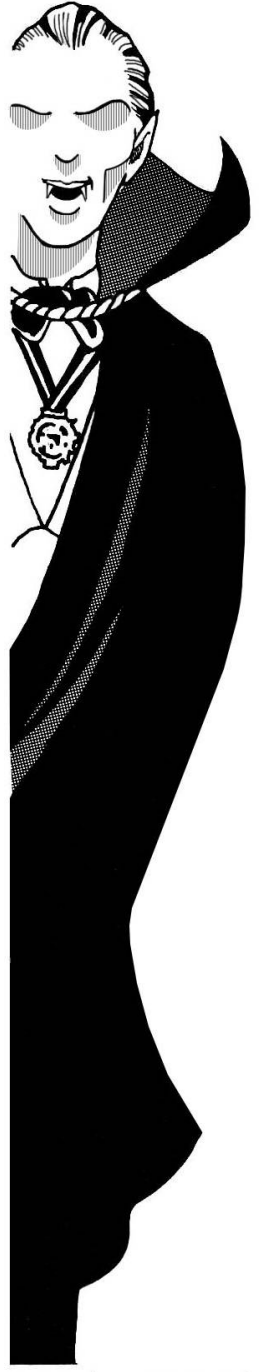

κανάλι «μείον»

Επιτέλους! Επετράπησαν αι ιδιωτικά προσπάθειαι εις τον ευαίσθητον τομέαν της τηλεοράσεως! Ευθύς άμα τη λήψει της ιστορικής τούτης πληροφορίας το «ΜΕΙΟΝ», πάντα πρωτοπόρον κι επίκαιρον, ενήργησεν σχετικώς κι επισταμένως και επέτυχεν όπως του παρασχεθεί άδεια ιδιού του, ιδιωτικού και ανεξαρτήτου καναλιού υπό την ευφάνταστον επωνυμίαν «Κανάλι ΜΕΙΟΝ». Η πρώτη μας εκπομπή προγραμματίστηκε δια την 1ην Απριλίου (Μαρίας της Αιγυπτίας, Γεροντίου, Βασιλείδη). Μην την χάσετε επ' ουδενί.

- 11:30 ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ
Τραβεστί σώου από το καμπαρέ «Αλκαζάρ» των Παρισίων.
- 11:35 ΕΦΟΔΟΣ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΗΘΩΝ
(ζωντανά)
- 11:45 – 13:00 ΜΑΣ ΣΥΓΧΩΡΕΙΤΕ ΔΙΑΚΟΠΗ
- 13:00 ΕΙΔΗΣΕΙΣ
Εκφωνούν οι: Άλκης Στέας, Σπεράτζα Βρανά –γχεστ σταρ Γιώργος Κατσιφάρας.
- 14:30 Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΟ ΒΙΔΟ
Με τον Λώρενς Ολίβιε
- 15:00 ΜΕΓΑΛΑ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΑ
Σήμερα: Η επικράτηση του δεκανέα Πατρίκ Ιγκάγκα στη Γουϊνέα Μπισάου. (ζωντανά).

16:30 ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΣΤΡΙΠΤΗΖ
ΓΙΑ ΤΑ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΑ
ΤΗΣ ΕΛΒΕΤΙΑΣ

Συμμετέχουν: Αδελφή Τερέζα, Βαλεντίνα Τερέσκοβα, Μαρτίνα Ναβρατίλοβα και Ανδρέας Βουτσινάς.

16:50 ΜΑΣ ΣΥΓΧΩΡΕΙΤΕ
ΔΙΑΚΟΠΗ

18:00 ΡΕΚΒΙΕΜ του ΜΟΤΣΑΡΤ

Σολίστ: Γιώργος Κοινούσης, Σαλέας, Μουφλουζέλης (μπαγλαμά).

20:00 ΕΚΘΕΣΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

«Πιτόροι της Κέρκυρας» στη γκαλερί «Bombariazza». (Ζωντανά).

20:03 ΕΦΟΔΟΣ ΜΑΤ/ΜΕΑ

(Ζωντανά)

20:30 ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

Σπύρος Πιέρρης

20:35 ΕΚΤΑΚΤΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ
ΕΙΣΣΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΑΡΧΗΣ

Με την υποστήριξη ΜΑΤ/ΜΕΑ και της Αρχιεπισκοπής. (Ζωντανά).

21:00 ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΜΟΥ
ΣΤΑ ΑΡΑΒΙΚΑ ΕΜΙΡΑΤΑ

Παρουσιάζει η κυρία Ρακέλ Γουέλς.

22:00 ΤΟ «ΕΛΑΤΕ ΝΑ ΔΕΙΤΕ»

Ζωντανή εκπομπή αμέσου επεμβάσεως.

22:00 ΜΑΤ/ΜΕΑ

(Ζωντανά)

23:00 ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ
ΑΛΙΕΙΑΣ ΤΗΣ ΖΒΑΖΙΛΑΝΔΗΣ

Περί των προσφάτων οικονομικών μέτρων στη χώρα μας.

- 23:30 Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ
ΝΤΟΝΑΛΝΤ ΝΤΑΚ
Κινηματογραφική ταινία παρα-
γωγής του «ΜΕΙΟΝ».
- 23:35 ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ
ΑΓΑΝΑΚΤΙΣΜΕΝΩΝ
ΓΟΝΕΩΝ ΚΑΙ
ΚΗΔΕΜΟΝΩΝ
Εκ παραλλήλου με την προβολή
της ως άνω ταινίας.
- 24:00 ΣΤΡΟΓΓΥΛΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
Συζήτηση με τους διοικητές
ΜΑΤ και ΜΕΑ περί ελευθερο-
εκφράσεως.
- 25:10 ΧΑΜΟΣ ΜΕΧΡΙ ΠΡΩΙΑΣ
Ζητήματα επικαιρότητας και
άλλα τινά, σε ζωντανή ροή.

Το αυτό πρόγραμμα θα αναμεταδίδε-
ται μέσω δορυφορικής σύνδεσης και από
άλλες 94 χώρες.

Απρίλιος 1986

Αντί να τρέχετε δεξιά υι αριστερά, να βάζετε σ' ενέργεια τα μεγάλα μέσα, να ζητάτε ρουσφέτια υαι να επιστρατεύετε γνωριμίες για να εξασφαλίσετε το "ΜΕΙΟΝ", δεν θα ήταν πιο ευμολο να γραφείτε συνδρομητές;

ΝΑΙ! πώς δεν το σκέφτηκα πιο πριν;

Γράψτε με πάραυτα για 1 έτος

ΟΝΟΜΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΤΗΛ.:.....

- Στέλνω επιταγή εκ δραχμών 1200 (Γκύλφορδ και Νικάνδρου 18)
- Ελάτε να τα εισπράξετε εσείς

Χωρίς τό "ΜΕΙΟΝ" η ζωή δέν έχει κανένα νόημα. Πώς είναι δυνατόν. νά ικανοποιείστε μέ πρόσκαιρες απολαύσεις ; Συνδρομηθείτε (για νά σωθείτε).

Ναί, Ναί, ΝΑΙ. Κι εγώ απορώ...Συνδρομείστε με πάραυτα!

ΟΝΟΜΑ:.....

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:.....

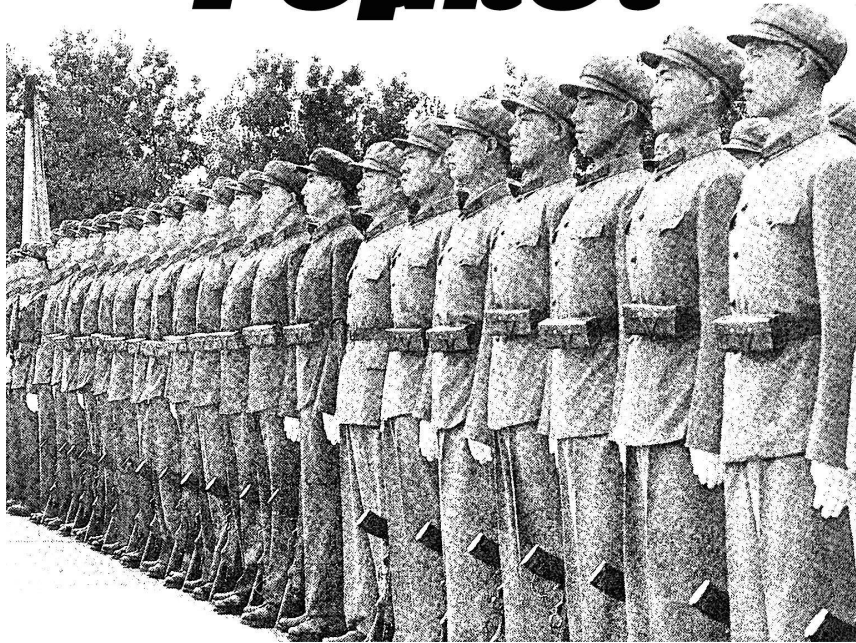
Στέλνω επιταγή 1500 δρχ.

(Πάνον Κολιόπουλον

Περάστε νά εισπράξετε

Νικάνδρου 18.ΚΕΡΚΥΡΑ
49100)

Ρομπότ

Ο ένστολος κύριος που στεκόταν μπροστά στην πόρτα του θαλάμου με τα χέρια στη ζωστήρα και το κεφάλι ελαφρά γερμένο προς τα δεξιά, μπορεί να μην ήταν τεράστιος, αλλά σίγουρα ήταν επιβλητικός. Ίσως να είχαν να κάνουν μ' αυτό και οι δίδυμες σαρδέλες που κοσμούσαν τα ανασηκωμένα του μανίκια.

—Εσύ τι είσαι; μου πέταξε.

Δίστασα. Αλήθεια, εγώ τι ήμουν; Εδώ και μερικές ώρες—από τη στιγμή που πέρασα από την πύλη του Κέντρου Εκπαιδύσεως— δεν ήμουν και τόσο σίγουρος για την ίδια μου την ύπαρξη, πόσο μάλλον για τον προσδιορισμό της!

Ξερόβηξα, καθάρισα το λαιμό μου, έφαξα εναγωνίως στο μυαλό μου, δεν βρήκα τίποτα... οπότε προτίμησα να σιωπάσω.

—Σε σένα μιλάω, ρε βλήμα, επανέλαβε ο κύριος με τις σαρδέλες. Κουφός είσαι; Ε; Τι είσαι ρε σε ρώτησα... τι είσαι;

Τέτοιες ώρες δεν είναι να το ψάχνει κανείς πολύ...

—Άνθρωπος..., αποτόλμησα, όχι χωρίς κάποια μικρή αμφιβολία.

—Τον κακό σου τον καιρό! βρυχήθηκε ο ανώτερος. Αυτό είσαι. Βλήμα! ε, βλήμα! Σε ρώτησα, ρε, τι είσαι... Μπα-κάλης, μανάβης, καστανάς;... ΑΝΑΦΕΡΕ!

—Ζωγράφος..., ψιθύρισα.

Ο κύριος, του οποίου οι σαρδέλες, όπως ανακάλυψα κατόπιν, υποδήλωναν βαθμό λοχίου, με έκοψε από πάνω ως κάτω με μια έκφραση υπέρτατης αηδίας. Για μια στιγμή φοβήθηκα ότι θα με καταχέριζε, αλλά έπεσα έξω. Ξαφνικά κι αναπάντεχα άφησε να σκάσει κακό χαμόγελο και με τα χοντρά του δάχτυλα έστριψε αρειμάνια το ξεφτισμένο του μουστακάκι.

—Νούμερο! δήλωσε. Πέσαμε σε νούμερο!

Κι αλλάζοντας απότομα τόνο...

—Κοίτα να δεις, φιλάρα... Για το καλό σου δηλαδή... Αν θες να τα πάμε καλά εμείς οι δυο —που αποκλείεται— κόφτην την παλαβή, έτσι; Πέρασαν από 'δώ μέσα και κάτι άλλα παιδάκια με τσαμπουκά και τσαγανό του κώλου και μέχρι να ξαναβγούν γίνηκαν κυρίες. ΑΝΑΦΕΡΕ, ΜΩΡΕ! ΑΝΑΦΕΡΕ!

Η ξαφνική έκρηξη του τέλους με έφερε κάπως στα συγκαλά μου. Ασυναισθήτως βρέθηκα σε στάση προσοχής.

—Τι να αναφέρω;... ψέλλισα.

—Να αναφέρεις κανονικά, ρε! “Στρατιώτης Τσακμάκης Αναπτήρας, ειδικότης φωτιά”.

Ήταν η πρώτη μου επαφή με την συμπαθή τάξη των ηρωικών βαθμοφόρων του Ελληνικού Στρατού.

Ο κύριος με το σκούρο δέρμα και το τσιγκελωτό μουστάκι μου έφτανε ίσαμε τον ώμο, αλλά η σαρδέλες στα μα-
νίκια τον ψήλωναν τουλάχισ-
στον κατά ένα κεφάλι πάνω
από το δικό μου. Φόρμες με-
ταποιημένες, τζόκεϋ σπα-
σμένο μόρτικα, ζωστήρας με
μπρούτζους καθρέφτες και
ύφος... Προ πάντων ύφος!

—Έλα 'δώ εσύ Μουστά-
κια... (εγώ αυτός).

—Διατάξτε!

—Μήπως είσαι τσα-
μπουκάς;

—Όχι, κύριε λοχία.

—Μήπως είσαι σαμπο-
ταριστής;

—Όχι, κύριε λοχία.

—Τι είσαι τότε, ρε;

—Φαντάρος, κύριε λο-
χία.

—Τον κακό σου τον φλά-
ρο, βλήμα! «Φαντάρος»... Τι
φαντάρος, ρε κωλοψάρακλα;
«Στρατιώτης» θα λες. Στρα-
τιώτης του Ελληνικού Στρα-
τού. Το κατάλαβες, ρε;...
Τι είσαι;...

—Στρατιώτης του Ελλη-
νικού Στρατού, κύριε λοχία.

Αλλά ο λοχίας δεν ήταν από κείνους που ευχαριστιούνται εύκολα.

—Τι στρατιώτης, ρε... τι στρατιώτης; Έτσι είναι οι στρατιώτες;... Εδώ, Μουστάκια, για να πεις ότι είσαι στρατιώτης πρέπει πρώτα να φτύσεις αίμα... Να υποφέρεις... Να λιώσεις σαν το κεράκι που λιώνει... Ακούς, ρε;

—Μάλιστα, κύριε λοχία.

Το στενό μέτωπο του κυρίου με τις μονές σαρδέλες στα μανίκια μου έφτανε ως το σαγόκι. Το βλέμμα του, φυσιολογικά, θα είχε διεύθυνση από κάτω προς τα πάνω. Όπως ήμουν όμως στημένος τούβλινος, σε στάση προσοχής, είχα την εντύπωση πως η διεύθυνση της ματιάς είχε αντιστραφεί δραστικά και μαγικά –δια παντός. Σαν να είχα κοντύνει εγώ ένα πράγμα!

—Εσύ, ο Μουστάκιας... (εγώ αυτός).

—Διατάξτε!

—Για πες μας, Μουστάκια... Γιατί βρίσκεσαι στον Ελληνικό Στρατό;

Ερώτημα πλήρες φιλοσοφικού βάθους και πηγή ατελείωτων κοινωνικοπολιτικών αναζητήσεων. Αίνιγμα ανώτερο αυτού που έθεσε σε άλλες, καλύτερες, εποχές η αιμοβόρος Σφιγξ στον τετραπέρατο, πλην κατάπτυστο, Οιδίποδα.

Όπως η στάση της προσοχής και το βάρος του Μ1 στον ώμο δεν συνηγορούν στην ομαλή ροή της σκέψης, πόσο μάλλον στη λύση προβλημάτων που ταλαιπώρησαν την ανθρωπότητα από Κτίσεως Κόσμου, παρέμεινα άφωνος.

—Λέγε, ρε...

—Δεν ξέρω, κύριε δεκανέα.

Οι σαρδέλες στα μανίκια του δεκανέα αναρίτσιασαν φρικωδώς.

—Δεν ξέρεις;!!!...

—Δεν ξέρω, κύριε δεκανέα.

Οι σαρδέλες σπαρτάρισαν σαν σμέρνες κακού χαρακτήρα.

—Όστε δεν ξέρεις, ε;

Κάποτε μια σιωπή αξίζει όσο δέκα χιλιάδες εικόνες.

Ο δεκανέας χαμογελούσε με κείνο το αξιαγάπητο χαμόγελο, που πρέπει να είχε κι ο Τορκεμάδα όταν έστειλε στην πυρά τους «εχθρούς της Πίστης».

—Θα σου πω τότε εγώ, Μουστάκια, για να μάθεις, δήλωσε. Θες να μάθεις, Μουστάκια;

—Μάλιστα, κύριε δεκανέα.

—Λοιπόν, Μουστάκια, άκου και σημείωνε, γιατί θα σου χρειαστεί. Είσαι εδώ, Μουστάκια, για να γίνεις ρομπότ! Ακούς, Μουστάκια; Ρομπότ! Θα πατάμε ένα κουμπί και θα πηδάς. Ακούς; Θα κάνω έτσι με τα δάχτυλα μου, Μουστάκια, και θα τρέχεις. Θα γίνεις, ρε, νευρόσπαστο. ΡΟΜΠΟΤ! Τι θα γίνεις, Μουστάκια;

—Ρομπότ, κύριε δεκανέα. Ρομπότ!

Μάϊος 1986

ΜΕΙΟΝ - 4

περιοδικό τέχνης κι ευγενών αισθημάτων

Κέρκυρα, Ιούνιος 1986

100 ΔΡΧ.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ

ΤΟΥΡΙΣΜΟ

Είναι πια γνωστό και στα νήπια ότι τούτος εδώ ο τόπος εξαρτάται, σχεδόν ολοκληρωτικά, από τις αφίξεις της θερινής περιόδου. Κι όταν λέμε «αφίξεις» δεν εννοούμε βεβαίως μόνο τον αριθμό κεφαλών, αλλά (κυρίως) για το περιεχόμενο του πορτοφολιού των κεφαλών αυτών. (Καθώς και για τη διάθεσή τους φυσικά να μας το καταθέσουν –χυδαϊστί «ακουμπήσουν»– το εν λόγω περιεχόμενο).

Έτσι, κάθε χρόνο ανησυχούμε. «Θα ῥθύνε;», «Πόσοι θα ῥθύνε;», «Θα έχουν ή θα είναι τίποτις λιγούρηδες σακιδοφόροι;». Ανησυχούμε και γκρινιάζουμε και κάνουμε λογαριασμούς και δεν βγαίνουμε. Κι όσο δεν βγαίνουμε τόσο πιο πολύ ξανοιγόμαστε. Κι όσο ξανοιγόμαστε τόσο πιο πολύ δεν βγαίνουμε. Κι όσο δεν βγαίνουμε τόσο πιο πολύ ανησυχούμε...

Την άλλη φορά μας έκαναν τη ζημιά τα Falklands. Αυτό μας στέρησε τους Εγγλέζους εκείνους –εξαιρετικής ποιότητας– του Λίβερπουλ και του Μάντσεστερ, που προτίμησαν να περάσουν τις διακοπές τους στον Νότιο Ατλαντικό (ντυμένοι στο χακί). Φέτος;...

Φέτος έχουμε την αμερικανολιβυκή σύρραξη. Καντάφι, ως Προφήτης του Ισλάμ και Μέγας Χαλίφης και Ρήγγαν

ως (δευτέρας διαλογής) Ράμπο! Μεσόγειος «θάλασσα αίματος» και... ακυρώσεις κρατήσεων, κρουαζιερών κλπ. Πλήγμα καταστροφικό και μπαμπέσικο. Καλύτερα να μας βομπάρδιζαν παρά αυτό που μας έκαμαν. Εμάς, τους φίλους και συμμάχους (αμφοτέρων)! Χάθηκε ο κόσμος να έκαμαν λίγη υπομονή, να περάσει η τουριστική σαιζόν και μετά, κατά τον Οκτώβριο, Νοέμβριο, με τη δροσούλα, να βγάλουν τα μάτια τους με την ησυχία τους;

Είχαμε και το προηγούμενο του «*Achilles Lauro*»... Μας έχουν κατηγορήσει κι επανειλημμένως –«κακόβουλα» κατά την κυβερνητική δήλωση– ότι υποθάλπουμε, λέει, την Διεθνή Τρομοκρατία... Ήταν και κείνες οι άλλες «κακόβουλες» ιστορίες περί ασφαλείας του «Ελληνικού»...

Και τώρα τι γίνεται; Θα το κλείσουμε το μαγαζί; Τέρμα;

Ηρεμείστε. Το «*MEION*», πάντα εις τας επάλξεις, φρόντισε να συγκαλέσει έκτακτη συνέλευση των εμπειρο-

γνωμόνων του και κατόπιν θυελλωδών ολονυχτίων συσκέψεων... ΙΔΟΥ!... παρουσιάζει υπερηφάνως τις λύσεις που βρήκε ώστε να ξεπεραστεί η κρίση.

Και πρώτα απ' όλα, κάτι που δεν σκέφτηκε κανείς:

Εντάξει, μπορεί να χάνουμε Αμερικάνους, Άγγλους, Γάλλους, Πορτογάλους... Ε, και; Το μοναστήρι να 'ναι καλά κι από καλογήρους!...

Γιατί να μην πρωτοτυπήσουμε και πρώτοι *Εμείς* (παγκοσμίως) να μετατραπούμε σε θέρετρο των όποιων «τρομοκρατών»;

Σκεφτείτε το. Οι άνθρωποι κουραζονται, κινδυνεύουν καθημερινώς, να ανατινάζουν σχολικά λεωφορεία, σουπερ-μάρκετ, ντίσκο, να αεροπειρατούν αερόπλανα, να φονεύουν (κατά λάθος) ανυποψίαστους διαβάτες, ν' απαγάγουν παιδιά (έναντι λύτρων)... Δεν δικαιούνται κι αυτοί λοιπόν,

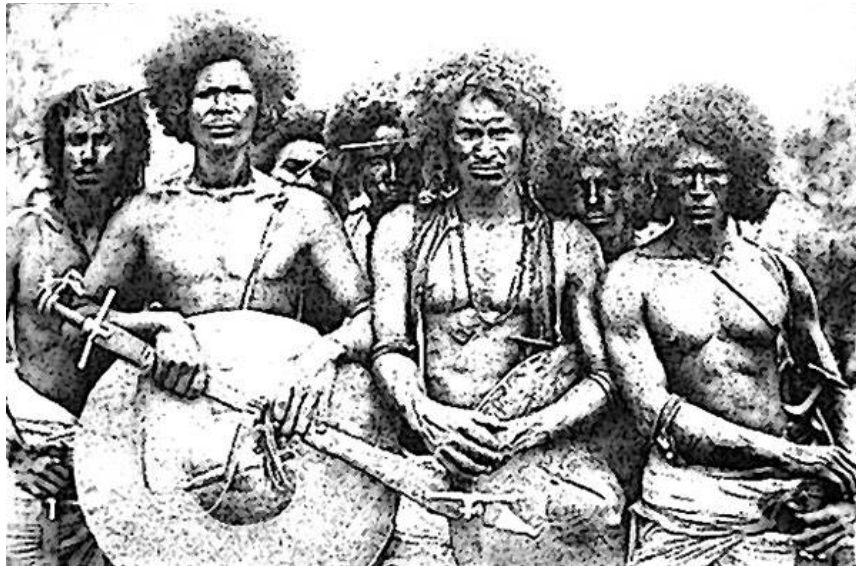
όπως όλοι οι μοχθούντες επαγγελματίες, κάποιας ξεκούρασης κι αναψυχής; Δεν έχουν κι αυτοί την ανάγκη ν' ακουμπήσουν σ' έναν τοίχο το Kalashnikov, το TNT, τις χειροβομβίδες και να αράξουν το κουρασμένο τους κορμί σε μια ξαπλώστρα, να χαρούν τον ήλιο και τη θάλασσα, το ούζο με χταποδάκι λιαστό, το μουζάκα, το σουβλάκι με γύρο, χωρίς άγχος και χτυποκάρδι, πριν επιστρέψουν και πάλι, ανανεωμένοι και ξεκούραστοι, στο θεάρεστο λειτούργημά τους;

Σκεφτείτε. Σκεφτείτε τι πελατεία θα μαζεύαμε. Όλα τα χρώματα κι όλες οι φυλές! Από Βάσκους και Λίβυους μέχρι Ουκρανούς και Μολούκους. Και... Χρήμα! Σκεφτείτε το χρήμα! Μόνο αυτό σας λέω...

Αλλά, αν για όποιους ανεξήγητους λόγους, κάτι τέτοιο σας φαίνεται τολμηρό και ανέφικτο (που δεν είναι), μην στενοχωριόσαστε, γιατί έχουμε έτοιμες κι εναλλακτικές λύσεις.

Η Αφρική για παράδειγμα.

Γιατί κανείς ποτέ δεν σκέφτηκε αυτή την αγορά, παρ-
θένα ακόμη κι έτοιμη να πείσει ως αφελής και άμωμος κο-
ρασίς, στην τσέπη μας; Γιατί κανείς από τους λεγόμενους
αρμόδιους δεν σκέφτηκε να μας προπαγανδίσει (τουριστι-
κώς) στις φίλες και σύμμαχες χώρες της Μαύρης Ηπείρου;
Γιατί δεν διαφημιστήκαμε στο Λεσόθο, τη Μποτσουάνα, το
Μαλάουϊ, την Ακτή Ελεφαντοστού, το Ζαΐρ, τη Γκάνα, τη
Λιβερία, το Καμερούν και αλλαχού; Πού οφείλεται αυτή η
εγκληματικά αμέλεια;... Διερωτώμεθα.

Αναλογισθείτε την πελατεία που θα ενσκήψει. Μπα-
ντού, Ματαμπέλε, Ζουλού, Γιόρουμπα, Κικούγιου... Άν-
θρωποι που ΔΕΝ έχουν συνηθίσει να πηγαίνουν διακοπές!
Συνεπώς θ' αποτελέσουν εύκολη λεία για μας, τα σαΐνια,
που έχουμε γδύσει και πολύ πιο πονηρούς κι έμπειρους
(άμα λάχει να 'ούμ').

Πώς; Δεν σας πολυαρέσει η ιδέα; Πολύ μαυρίλα πλάκω-
σε λέτε (κι όχι ότι είσαστε εσείς ρατσιστές... αυτοί είναι
μαύροι);

Καλά... έχουμε κι άλλο, καλύτερο.

Να γίνουμε θέρετρο εκπεπτοκότων ηγετών (μετά των
αυλικών τους). Μάλιστα. Αποκλειστικός Τουρισμός υψηλού
επιπέδου.

Θυμηθείτε λίγο τι χρήμα μας είχε αφήκει τότε, στη δε-
καετία του '60, ο συχωρεμένος ο Ιμπν Σαούντ! Μόνο αυτό
σας λέω... Θυμηθείτε. Ρωτήστε και τα γκαρσόνια, τους ξε-
νοδόχους, τους μπουζουκτζήδες, τις σταρλετίτσες, να σας
πουν.

Δέκα τέτοιους να μαζεύουμε κάθε χρόνο και την κάναμε!

Ούτε γκρουπ, ούτε τσάρτερς, ούτε ξυπόλητους, ούτε τί-
ποτις. Κι ο τελευταίος σερβιτόρος θα κυκλοφορεί με (δωρι-
σμένο) χρυσό ρολοϊ. Και η τελευταία καμαριέρα... (τέλος

πάντων)... Καθόσον, ως γνωστόν, όλοι αυτοί οι ξενιτεμένοι «τέως» έχουν φροντίσει εγχαίρωσ περί το βιοποριστικόν και με το περιπλέον.

Να βάλουμε λοιπόν σ' ενέργεια τα μεγάλα μέσα. Να κινηθεί η Διπλωματία μας (δεν θέλω «ου»). Να κινηθούν οι διασυνδέσεις μας, οι πράκτορες μας, τα απανταχού λόμπυ μας... Να δραστηριοποιηθούμε.

Φέρτε σε πρώτη φάση τον Μπέϊμπυ Ντοκ, τον Μάρκος, τον Ίντι Αμίν, τον Μποκάσα (τέως Αυτοκράτορα της Κεντρικής Αφρικής), τον διάδοχο Παχλεβί, με τη μαμά του, και κάνα-δυο άλλους και θα δείτε. Θα τρίβετε τα μάτια σας! Ούτε κόπος, ούτε αγωνίες, ούτε άγχος.

Να δώσουμε και στις Ταϊλανδέζες που εισάγουμε «δι' ιδίαν χρήσιν» να κάνουν κάτι ωφέλιμο για τον τόπο, ε;

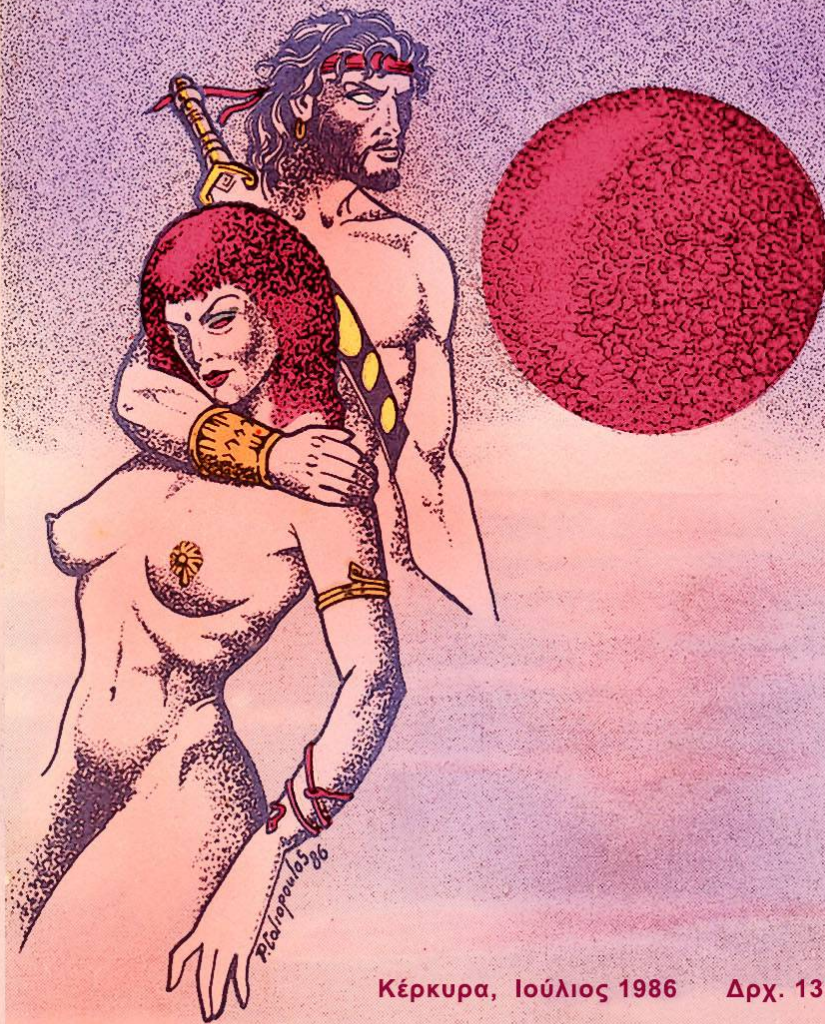
Υ.Γ. Κάποιος δικός μας μόλις πρότεινε άνοιγμα και προς τους Παπούα της Νέας Γουϊνέας. Αυτό θα είχε το πλεονέκτημα, λέει, να μην αλλάξει τίποτα στη δομή των πολυπληθών μας «Gift Shops», των γνωστών και ως «ταγαράδικων». Εμείς θα τους δίνουμε καθρεφτάκια με το Ποντικονήσι, χάντρες κι ευζωνάκια κι αυτοί θα μας πλερώνουν σε ράβδους χρυσού. Γιατί δηλαδή... οι Κουτόφραγκοι που το έκαναν πιο μάγες ήταν;

Ιούνιος 1986

ΜΕΙΟΝ-5

περιοδικό τέχνης κι ευγενών αισθημάτων

Κέρκυρα, Ιούλιος 1986 Δρχ. 130

Κανάλι «ΜΕΙΟΝ»

Θυμόσαστε κείνη την έκτακτη εκπομπή του «Καναλιού ΜΕΙΟΝ» –του πρώτου μη κρατικού τηλεοπτικού σταθμού της χώρας μας– την αλησμόνητη εκείνη πρώτη του παρελθόντος Απριλίου; Την εκπομπή για την οποία ο ίδιος ο Σερ Χιου Γκρην του (ανθελληνικού τώρα) BBC, είπε: “Κάτι τέτοια αυξάνουν αισθητά τον μέσο όρο ζωής του μέσου τηλεθεατή και αντιστοίχως μειώνουν αυτή των Δικαστικών Αρχών και των Σωμάτων Ασφαλείας. Carry on, boys! Carry on!”.

Τότε, πρώτοι εμείς είχαμε σπεύσει να επωφεληθούμε των ψιθύρων περί ελευθέρας (και ενθάδε, όπως αλλαχού) ραδιοφωνίας και τηλεοράσεως. Δυστυχώς όμως οι κρατούντες εγκέφαλοι απεφάσισαν ότι μη ελεγχόμενα μέσα μαζικής ενημέρωσης καθίστανται επιζήμια και φθοροποιά δια την δημοσίαν υγείαν κι ως εκ τούτου το υπάρχον καθεστώς παραμένει ως έχει. Τουτέστιν, τσέχικα σήριαλ, πολωνέζικα Μικυμάους, ουγγαρέζικα ντοκυμαντέρ, ανατολικογερμανικά κινηματογραφικά αφιερώματα, κουβανέζικες σαπουνόπερες, σοβιετικά «Θέατρα της Δευτέρας», ουκρανικές παιδικές σειρές κι ελληνικές ειδήσεις του τύπου: «Ουδείς κίνδυνος υφίσταται από την σοβιετική ραδιενέργεια, αντιθέτως με την αντίστοιχη αμερικανική, που είναι, ως γνωστόν, ύπουλη». Ή πάλι: «Ανοδος του τιμαρίθμου μόλις κατά 80% και μείωση της ΑΤΑ κατά 0,0003%, αλλά μην φωνάζετε γιατί υπάρχουν οι τουρκικές προκλήσεις και οι επεκτατικές βλέψεις της γείτονος χώρας (αλλά και το ανασκήψαν «Μακεδονικό» υπό της φίλης και ομοθρήσκου Γιουγκοσλαβίας) και οφείλουμε, όλοι μαζί, ενωμένοι, εμείς επί των

ημετέρων Mercedes κι εσείς επί των υμετέρων ποδηλάτων, ν' αντιμετωπίσουμε τον ελοχεύοντα κίνδυνο εξ' Ανατολών, από Βορρά κι αλλαχού». Τώρα βέβαια υπάρχουν κι εκείνα τα κονσέρτα με τοκάτες και φούγκες του Μπαχ, στις 10:30 το βράδυ, που παρακολουθεί ανελλιπώς κι εναγωνίως σύμπαρς ο ελληνικός αγροτικός μας πληθυσμός, στοχαζόμενος το αυριανό όργωμα, το ράντισμα ή το κλάδεμα των δέντρων. Ας μην γκρινιάζουν λοιπόν.

Πίσω όθεν (sic... ξέρουμε) στο δεδοκιμασμένο καθεστώς. Κρατική Τηλεόραση και ξερό ψωμί!

Και το «Κανάλι ΜΕΙΟΝ»;

Θα πείσει αυτός ο αδάμας του αέρος θύμα εις τον βωμόν των εθνικών σκοπιμοτήτων; Θα υποκύψει η ιδιωτική μας πλην εμπνευσμένη προσπάθεια εις την γενικήν μονογνωμίαν, τους αεροδιαδρόμους J-60, G-18, το γάλα ΝΟΥΝΟΥ, τον κυβερνητικόν εκπρόσωπον, που «δεν ξέρει», «δεν γνωρίζει», «δεν έχει ενημερωθεί», αλλά πάντως διαψεύδει; Θα ομολογήσει το «ΜΕΙΟΝ» την ήττα του; Ή μήπως –φευ!– προτίθεται να περάσει εις την παρανομίαν;

Ήσυχάστε. Ούτε το ένα, ούτε το άλλο. Βρήκαμε την χρυσή τομή, τη λύση που θα ικανοποιήσει άπαντες.

Εμείς θα ετοιμάζουμε τις εκπομπές μας ευσυνειδήτως, θα τις μαγνητοσκοπούμε κι αντί στον αέρα θα τις βγάσουμε στο χαρτί. Απλό; Απλούστατο.

Έτσι, όταν τα εθνικά κανάλια θα έχουν να σας προτείνουν μεταξύ του λιθουανικού σήριαλ «Ένας ήρωας της εργασίας στο εργοστάσιο αμαξωμάτων του Ιρκούτσκ» και της κροατικής «Γιορτής του ραντίσματος των κουκιών», δεν θα χρειάζεται να ψάχνετε, σαν τρίτη λύση (ανάγκης), το Αλβανικό κανάλι. Απλά και μόνο θα παίρνετε το «ΜΕΙΟΝ» και θα αφήνεστε να συνεπαρθείτε από την μαγεία των δικών μας εκπομπών.

Καλή τηλεανάγνωση λοιπόν.

Για σήμερα, η εκπομπή της Σωτηράκης Μπέγδουλα

Γράμματα & Ποιητές

(Δέον όπως διαβαστεί μετά την 11ην νυκτερινήν)

Πίπτουν οι τίτλοι. Το μουσικό θέμα «Θρακιώτικο να-
νούρισμα» ακούγεται σε playback, ενώ δείχνουμε την Ειρή-
νη Παπά, με ράσα ανεμίζοντα, να πιλαλάει σε slow motion
μέσα σ' ένα χωράφι φασόλια.

Τελειώνουν οι τίτλοι. Γενικό πλάνο στο πλατώ. Γύρω-
-γύρω βιβλιοθήκες με ράφια γεμάτα βιβλία (αγορασμένα
με το κιλό από τον Λαδιά ή νοικιασμένα με την ώρα). Ένα
τεράστιο τραπέζι, σε στυλ βλαχοροκοκό γκρέκ, τίγκα στα
χαρτιά και τα βιβλία. Σε μια γωνιά επάργυρο κηροπήγιο
από το ΑΚΡΟΝ-ΙΛΙΟΝ-ΚΡΥΣΤΑΛ, μια μυγοσκοτώστρα
Αφρικανού φύλαρχου, η φωτογραφία του Αλεπουδέλη (με
το ναυτικό καπελάκι), ένα αριστερό παπούτσι *Adidas*, ένα
σακίδιο ορειβάτου και μια φωτογραφική μηχανή *Polaroid*.

Πίσω από το τραπέζι ο παρουσιαστής-συντονιστής Σω-
τηράκης Μπέγδουλας. Άνετος, με σπορ σινιέ ντύσιμο,
εντέχνως γκριζαρισμένο μαλλί και πίπα. Σοβαρός και σύν-
-νους, ατενίζει τον φακό με σιγουριά απορρέουσα από τέσσε-
-ρα δεύτερα Ακαρνανικά Βραβεία σε ισάριθμους ποιητικούς
διαγωνισμούς υπέρ αποκαταστάσεως πλημμυροπαθών και
αναξιοπαθόντων ποδηλατιστών.

Στην αντίπερα όχθη του τραπεζιού, σε πολυθρόνες τύ-
-που (fake) Louis XIX, στρογγυλοκάθονται οι τέσσερις κα-
-λεσμένοι ποιητές. Σοβαροί, αγέρωχοι, ατενίζοντας με ανυ-

πόκριτο σκεπτικισμό το αβέβαιο μέλλον της ανθρωπότητας. Αγέλαστοι φυσικά. (Προ πάντων αγέλαστοι. Αυτό είναι σημαντικό. Όποιος πάει να σκάσει χαμόγελο θα επαναφέρεται στην τάξη με ελαφρό ηλεκτροσόκ, μέσω των ευφυώς κεκρυμμένων ηλεκτροδίων της πολυθρόνας του).

Ο Σωτηράκης Μπέγδουλας ξεροβήχει, φέρνει τη σβησμένη του πίπα από το δεξί στο αριστερό του χέρι και καρφώνει το βλέμμα του στην κάμερα με ακόμη μεγαλύτερη σοβαρότητα. Μιλάει:

Σ. ΜΠ.: Καλησπέρα σας. Η εκπομπή μας «Γράμματα και Ποιητές» ανοίγει τις πύλες της απόψε για πρώτη φορά στο φιλοθεάμον και άκρωσ νοήμον κοινό. Απ' εδώ προτιθέμεθα να σχολιάζουμε, άπαξ του μηνός, τα όσα σημαντικά διαδραματίζονται στον ευαίσθητο και νευραλγικό αυτόν τομέα της εθνικής μας οικονομίας. Από του βήματος τούτου φιλοδοξούμε να καθιερώσουμε έναν κώδικα συνεννόησης, μια γέφυρα επικοινωνίας αν θέλετε, ανάμεσα στους δημιουργικούς –και συχνά αφανείς– αυτούς εργάτες της τέχνης του Ποιητικού Λόγου και το κοινό. Μαζί με τους εκάστοτε καλεσμένους μας θα συζητούμε, θα μελετούμε, θα αναλύουμε ό,τι αξίζει της προσοχής του μέσου, αλλά και του κάπως πιο εξειδικευμένου τηλεθεατή. Λοιπόν, μαζί μας απόψε έχουμε τον καταξιωμένο ποιητή της Λοκρίδος, κύριο Ορφέα Σταμπουλή...

(Κάμερα στον κύριο Σταμπουλή, που κλίνει ελαφρώς την ποιητική του κεφαλή με συγκατάβαση και σιγουριά).

Σ. ΜΠ.: (συνεχίζει) ...με εικοσιεφτά ποιητικές συλλογές στο ενεργητικό του, τριανταδύο δημοσιευμένα δοκίμια και λαογραφικές μελέτες...

ΣΤΑΜ.: Με συγχωρείτε για τη διακοπή, κύριε Μπέγδουλα, αλλά ο ακριβής αριθμός είναι εικοσιοχτώ.

Σ. ΜΠ.: (σαστίζει) Εικοσιοχτώ;!...

ΣΤΑΜ.: Εικοσιοχτώ ποιητικές συλλογές. Επίσης πρέπει να σημειωθεί ότι έχω εκπονήσει περί τα σαραντατέσσερα θεατρικά έργα, εκ των οποίων τα εικοσιδύο ανέβηκαν, με εξαιρετική επιτυχία τολμώ να πω, από το Θεατρικό Εργαστήρι του 3ου Δημοτικού Σχολείου Αράχωβας. Το τελευταίο μάλιστα, σε έμμετρο δεκαπεντασύλλαβο, «Το Τάμα του Περικλή Τζαβέλα», απέσπασε τα ενθουσιώδη σχόλια της λογοτεχνικής επιφυλλίδας «Η Κάλαμος» της Αργολίδος...

Σ. ΜΠ.: Μάλιστα... Πολύ ενδιαφέροντα αλήθεια αυτά. Και προχωρούμε στην παρουσίαση... Ο κύριος Τάκης Ζουπικάς...

ΖΟΥΠ.: Ζουπίκος. Ζου-πί-κος.

Σ. ΜΠ.: Με συγχωρείτε... Ο κύριος Ζουπίκος... ο οποίος έχει αξιόλογη παρουσία στον χώρο των Αιτωλοακαρνανικών Γραμμάτων, με πολλές ποιητικές συλλογές, μελέτες και δοκίμια...

ΖΟΥΠ.: Καθώς και μια διόλου αμελητέα φιλανθρωπική δράση. Επί σειράν ετών υπήρξα γραμματεύς του Συλλόγου για τη Διάδοση Αγνώστων Λογοτεχνών της Επαρχίας. Να πούμε παρεμπιπτόντως ότι διέπρεψα και σε πάμπολλους διαγωνισμούς πυρογραφίας και...

Σ. ΜΠ.: Αναμφισβητήτως... Έχουμε ακόμη κοντά μας την γνωστή ποιήτρια και κριτικό Μαγειρικής κυρία Φρόσω Μπλιακουροπούλου-Παπαχατζηδρακοντοπούλου, που εκπροσωπεί, ομολογουμένως επάξια, τα Αττικά Γράμματα...

ΜΠ-ΠΑ.: Καθώς και τον Σύλλογο Κυριών Πατριάρχου Ιωακείμ για τα Δικαιώματα των Οικοσίτων Ωδικών Πτηνών.

Σ. ΜΠ.: Βεβαίως, βεβαίως. Και κλείνουμε την παρουσίαση με τον κύριο Μήτσο Καραλαρούλη, τον καταξιωμένο πνευματικό άνθρωπο της Ελασσώνας, με σημαντικό έργο, τόσο στην ποίηση όσο και στη συλλογή Λαογραφικών Στοιχείων της περιοχής Σαρτζιλάρ Λαρίσης.

ΚΑΡΑ.: Όχι που να του περιφανιφτώ δηλαδή, αλλά στ'ν Θισσαλία του όνουμα Καραλαρούλ'ς είναι πασίγνωστου. Μέχρι που μι πρότ'ναν ν' αναλάβου κι πρόϊδρους του «Κιραυνού Πλατυκάμπου», που, ως γνωστόν παίζ'ει στη Βήτα Ιρασιτιχνική.

Σ. ΜΠ.: (Ξεροβήχει ανήσυχος, παίζει με την πίπα του)
Πολύ ενδιαφέροντα όλα αυτά, αλλά ας έρθουμε στο θέμα μας, που είναι η παρουσίαση των νέων ποιητικών συλλογών. Ας αρχίσουμε με σας κυρία Μπλιακουροπούλου-Παπαχατζηδρακοντοπούλου, για να δώσουμε το προβάδισμα στο ωραίο λεγόμενο φύλο.

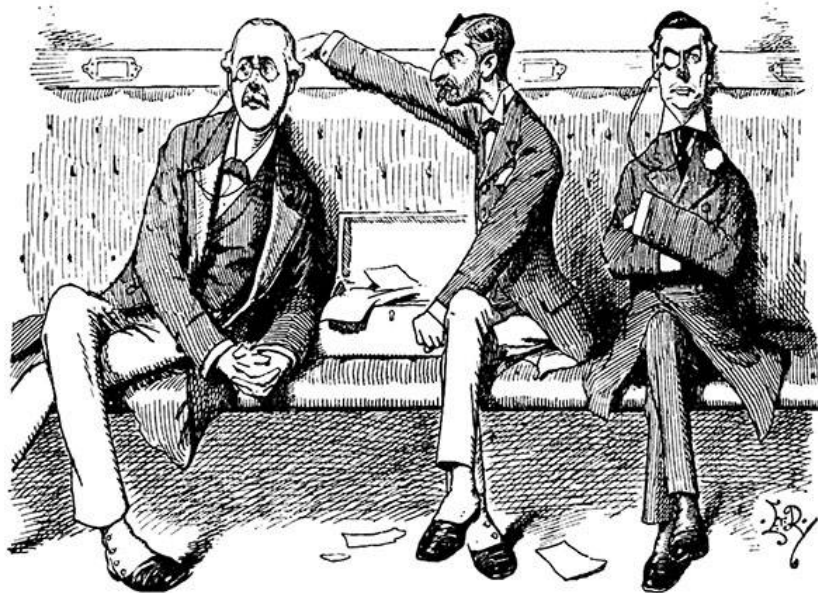
Η κυρία Μπλιακουροπούλου-Παπαχατζηδρακοντοπούλου, που μόνο σε μαύρο καθρέφτη, φυλαγμένο σε σκοτεινό δωμάτιο, μια κατάμαυρη νύχτα, θα τολμούσε να κοιταχτεί, αφήνει ένα τσαχπίνικο γέλακι και διορθώνει κοκέτικα τα βαμμένα καροτί μαλλιά της.

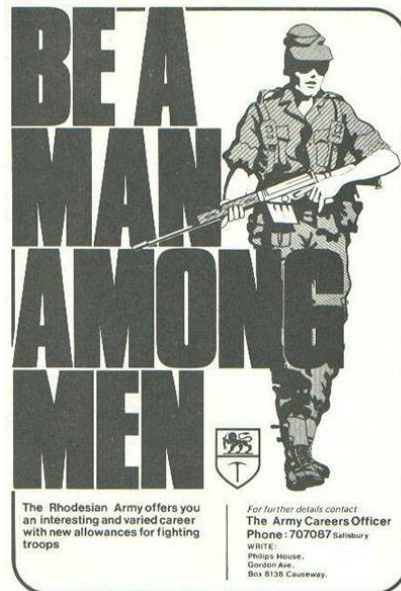
ΜΠ-ΠΑ.: Α, όχι... Στην εποχή της ισοτιμίας, της égalité των φύλων... Δεν το βρίσκω απαραίτητο...

Σ. ΜΠ.: Για λόγους παραδοσιακής αβροφροσύνης...

ΖΟΥΠ.: Δεν υπάρχει πρόβλημα. Αφού κωλύεται η κυρία, ας αρχίσουμε από μένα.

ΚΑΡΑ.: Γιατί απού σένα; Είσι μάγκκας;

Σ. ΜΠ.: (θορυβημένος) Παρακαλώ, κύριοι...

ΚΑΡΑ.: Όχι, να ξιέρουμι. Είμαστι ιδώ για την προυσου-
πική μας προυβουλή ή για την Ποίησ'η; Να
ξιέρουμι τι κάνουμι δηλαδή.

ΖΟΥΠ.: Φοβούμαι ότι με παρεξηγήσατε, κύριε Καραού-
λη... Εγώ προσωπικά δεν θα είχα αντίρρηση να
σχολιάσουμε το δικό σας βιβλίο πρώτα. Θα κερδί-
σουμε και χρόνο άλλωστε, αφού όλο κι όλο είναι
οχτώ σελίδες.

ΚΑΡΑ.: (προς τον Μπέγδουλα, δείχνοντας τον Ζουπίκο)
Κύριε Μπέγδουλα, πούλύ θα μι υπουχριώσ'ς να
τουν μαζώξ'ς αυτούνουν τουν βλάχου, γιατί θα μι
πιάσ'ει του καραγκούν'κου κι θα τουν αρχίσου στις
μάπις κι θα 'χμι ντράβαλα.

Δημιουργείται ένας μικροπανικός. Ο σκηνοθέτης ρίχνει
«Μουσικό Διάλειμμα» με την Μαργαρίτα Ζορμπαλά να
τραγουδάει γύφτικα μοιρολόγια.

Εικόνα και πάλι στο πλατώ. Τα πνεύματα φαίνεται να έχουν κάπως ηρεμήσει. Ο κύριος Σταμπούλης απαγγέλλει με φωνή που πάλλεται από δικαιολογημένη συγκίνηση:

*Καθώς τα λιβάδια επέστρεφαν
βήματα από το χόρτο ανεβαίνουν
κι από το φως
η σαγήνη της ρέμβης
της ερημιάς με το άφωνο.*

Σ. ΜΠ.: Πρόκειται βεβαίως για την τελευταία σας ποιητική συλλογή, που εξεδόθη προσφάτως, κύριε Σταμπούλη.

ΣΤΑΜ.: Ακριβώς, Από τις «Εκδόσεις Λαμπάδα», Καρπενήσι 1986, σε 72.000 αντίτυπα και σε τρεις γλώσσες, με προοπτική μετάφρασης και στη Σουαχίλι, κατόπιν απαιτήσεως της Αφρικανικής ποιητικής αγοράς.

Ο φακός πέφτει, δέχθεν τυχαία, πάνω στον κ. Ζουπίκο που χαμογελάει σαρκαστικά. (Μπαμ! αμέσως ηλεκτροσόκ και σοβαρεύει ακαριαία).

ΜΠ-ΠΑΠ.: (απαγγέλλει με ρέμβη) «...Τα λιβάδια επέστρεφαν... της ερημιάς με το άφωνο...!» Τι ομορφιά! Τι εξάισια πλαστικότητα έκφρασης!... Κύριε Σταμπουλή, με αγγίζατε ως τα τρίςβαθα της ψυχής μου! Μου θυμίσατε εκείνους τους δικούς μου στίχους...

*Μέσα στου πάρκου τα στενά
λαμπρά θυμάμαι κουρνιαχτά
στα χρόνια με τα δειλινά
π' ανθούσαν κρίνοι στα γιαπιά
κι ερωτικά βεγγαλικά
στην άγουρη καρδιά μας.*

Σ. ΜΠ.: Ναι... Ομολογουμένως πρόκειται περί...

ΚΑΡΑ.: ...μπούρδας! Αυτό πρόκειτι κι να μι συμπαθάτι. Ιγώ, άμα μιλάου μιλάου, σταράτα. Πρόκειτι πιρί μπούρδας! Γυρνάμι την ποίησ'η ικατό χρόνια πίσου. «Μέριασι βράχι να διαβώ, του κύμα αντρειουμένου...». Η ποίησ'η έχ'ει προυχουρήσ'ει όμους, πάρτι του χαμπάρ'ι. Ιδώ πήραμι δυο Νουμπέλ κι ακόμα συζητάμι μπούρδισ!...

(Στο σημείο αυτό τραβάμε ένα ηλεκτροσόκ του Καραλαρούλη και καλού-κακού από ένα ελαφρύτερο στους άλλους, για να τους προλάβουμε, και δίνουμε τον λόγο στον στωϊκό και χαλκέντερο Μπέγδουλα, που ακόμα παλεύει ν' ανάψει την πίπα του ανεπιτυχώς).

Σ. ΜΠ.: Ας περάσουμε τώρα στο βιβλίο του κυρίου Ζουπίκου «Ο Κορμός του Πλάτανου». Κύριε Ζουπίκο σας ακούμε.

ΖΟΥΠ.: Ναι... Κατ' αρχήν πρέπει να σας ομολογήσω ότι εγώ δεν είχα καμιά πρόθεση να εκδώσω το βιβλίο

αυτό. Με πίεσαν φίλοι και θαυμαστές. Τελικά υπέκυψα. Το βιβλίο τυπώθηκε τον Δεκέμβρη του 1986 από τις «Εκδόσεις Ζουπίκου», σε σχήμα όγδοο και σε δεύτερη έκδοση –ήδη εξαντλημένη– από 147.503 αντίτυπα. Το εξώφυλλο, η εικονογράφηση και η καλλιτεχνική επιμέλεια έγιναν, όπως πάντα, από τον φίλο μου ζωγράφο, γλύπτη, ποιητή, ντεκορατέρ και ποδηλατιστή Τάσο Τσαρούχογλου. Μου έγινε μάλιστα τελευταία και μια πρόταση από κείνο το περιοδικάκι της Κέρκυρας «ΜΕΙΟΝ», να εκδόσει τα Άπαντα μου σε 63 τόμους, αλλά με τον όρο να εικονογραφήσει το όλον έργο ο παντελώς άσημος κύριος Κολιόπουλος και να το σχολιάσει ο ακόμα πιο άσημος κύριος Περιστέρης... Οπότε διστάζω.

Σ. ΜΠ.: Ενδιαφέρον, πολύ ενδιαφέρον...

ΚΑΡΑ.: Ρε ποιο «ΜΕΙΟΝ» κι κουραφέξαλα;... Ιδώ ήρθαμι να κουβεντιάσουμι ποίησ'η κι ισείς μι κάν'τι προυσουπική διαφήμισ'η. Άμα είναι έτσ'ι να ξιέρουμι, να πάμι σπιτάκια μας.

ΖΟΥΠ.: Για ποίηση κουβεντιάζουμε, κύριε Καραούλη. Τουλάχιστον αυτό κάνουμε εμείς, που τη γράφουμε.

Μετρία σύγχυση. Πίπτει εικόνα από αγώνα κρίκετ με μουσική υπόκρουση από άσματα γονιμότητας της φυλής των Μασαί.

Ξανά στο πλατώ. Τα μαλλιά των παρισταμένων έχουν γίνει σιδερόβουρτσες από τα ηλεκτροσόκ. Ο Μπέγδουλας όμως έχει καταφέρει ν' ανάψει τελικά την πίπα του.

Σ. ΜΠ.: Όλα αυτά είχαν εξαιρετικό ενδιαφέρον. Για να ολοκληρώσουμε όμως θα ήθελα από τον καθένα σας να μου έδινε, με δυο λόγια, την προσωπική του γνώμη για την σύγχρονη ελληνική ποίηση. Αρχίζουμε με σας, κυρία Μπλιακουροπούλου-Παπαχατζηδρακοντοπούλου.

ΜΠ-ΠΑΠ.: Αα, η ποίηση! Η ποίηση είναι η γυροσκοπική έκφραση της ψυχής του αισθαντικού ανθρώπου. Μια κραυγή μέσα από την καταπίεση και τον προβληματισμό των σεξουαλικών σχέσεων μεταξύ ετεροφύλων...

ΣΤΑΜΠΟΥΛΗΣ: Εγώ βλέπω την σύγχρονη ελληνική ποίηση σαν το επιστέγασμα των προσπαθειών μου στον ευρύτερο λογοτεχνικό χώρο. Μια ψυχική ανάταση και μια δίκαιη επιβράβευση της πολύχρονης πνευματικής μου προσφοράς.

ΖΟΥΠΙΚΟΣ: Σκέφτομαι πολύ σοβαρά την προσφορά του «ΜΕΙΟΝ» αν και με ανησυχούν κάπως οι όροι...

ΚΑΡΑΛΑΡΟΥΛΗΣ: Αν ήξιρα έτσ'ι θα καθόμαν ικει που ήμαν. Άει σιχτήρ!

Ο Σωτηράκης Μπέγδουλας ατενίζει τον φακό. Χαμογελάει, αλλά δέχεται αμέσως ηλεκτροσόκ και σοβαρεύει ακαριαία. Μιλάει:

Σ. ΜΠ.: Αλλά εδώ τελείωσε η εκπομπή μας «Γράμματα και Ποιητές». Θα είμαστε και πάλι μαζί λίαν προσεχώς. Ως τότε... Καληνύχτα σας.

Πίπτουν οι τίτλοι και ξανά η Ειρήνη Παπά να πιλαλάει σε slow motion μέσα στα φασόλια υπό τους ήχους του άσματος «Το μωρό, το μωρό, που μπήκε μέσα στο χορό».

Ήταν μια τηλεοπτική παραγωγή του «ΜΕΙΟΝ», σε πιστή καταγραφή του κυρίου Πάνου Κολιόπουλου.

(Κι όπως πάντα και εν γνώσει των γνωστών και μη εξαιρετέων συνεπειών του νόμου και προς κάλυψιν των ολίγων εκείνων σκουντούφληδων ανησυχούντων, που έχουν την κακιά συνήθεια να αναγνωρίζουν εαυτόν παντού: ΔΗΛΟΥΜΕ ΥΠΕΥΘΥΝΩΣ και συμφώνως τω νόμω 105/36, ότι πάσα συσχέτισις προσώπων, ζώνων ή αντικειμένων με υπαρκτά τοιούτα δέον όπως θεωρηθεί αυθαίρετος, υποβολιμαία και τελείως αχιουμορική και ως εκ τούτου την παραδίδουμε εις τον δημόσιον εμπτυσμόν).

Ιούλιος 1986

ΜΕΙΟΝ-6

περιοδικό τέχνης κι ευγενών αισθημάτων

Σώστε το
Φεστιβάλ
Κερκυρας!

Κερκυρα
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1986

ΔΡΧ. 130

Σώσατε το Φεστιβάλ Κερκύρας

∞ ∞

Το ότι τα φεστιβάλ ξεφυτρώνουν στο Ελλαδιστάν των τελευταίων (χαλεπών) ετών σαν τα μανιτάρια μετά την βροχή είναι γνωστό και στους μπαλαδόρους της Γ' Εθνικής πια. Φεστιβάλ Θεάτρου, Κινηματογράφου, Καραγκιόζη, Κοπτικής-Ραπτικής, Κομματικών Νεολαιών, ανθοκόμων, μαγείρων, ποδηλατιστών... Απ' όλα!

Φεστιβάλ μεγάλα, μικρά, μεσαία, μικρομεσαία, «παραδοσιακά», «πρωτοποριακά», «ελεύθερα», «καπελωμένα», χρήσιμα, άχρηστα, ακριβά, φτηνά... Γενικά, ό,τι πεθυμήσει η ψυχή του ανθρώπου.

Παλιά βέβαια αυτά τα λέγανε πανηγύρια (αλλά μήπως και την «αναδόμηση» δεν τη λέγαν ανασχηματισμό, την «περιφέρεια» επαρχία, την «αναπροσαρμογή του νομίσματος» υποτίμηση κλπ κλπ;). Τώρα όμως, που γίναμε κι επισήμως Ευρωπαίοι, δεν είναι δυνατόν να χρησιμοποιούμε τέτοιους σοκαριστικούς και μπανάλ όρους. Ψάξαμε λοιπόν μέσα στον απaráμιλλο λεξιλογικό πλούτο της ανεπανάληπτης ελληνικής μας γλώσσας (ήτις, ως γνωστόν, έδωσε τα φώτα του πολιτισμού εις τας άλλας γλώσσας –που όταν εμείς χιτίσαμε τους Παρθενώνες και τα Ζάππεια, αυτές [οι γλώσσες] ήταν σκαρφαλωμένες στα δέντρα και τρώγαν βε-

λανίδια), ψάξαμε λέγω για τον κατάλληλο όρο και μετά από πολλούς δισταγμούς και διαβουλεύσεις ανασύραμε το παραδοσιακό και πλήρες ελληνικότητας «Φεστιβάλ». (Από το επιφώνημα «φευ» και το «στιβάλι»=μπότα. Τουτέστιν, κυριολεκτικώς καθορμηνεύμενον: «Αλίμονο στα στιβάλια μας». Δηλαδή «Τι θα γίνει τώρα που θα πύψουν οι ξυπόλητοι οι ξένοι να μας κλέψουν τα στιβάλια;» ή κατά μίαν άλλην εκδοχήν: «Αμάν, χάσαμε τα στιβάλια μας!»).

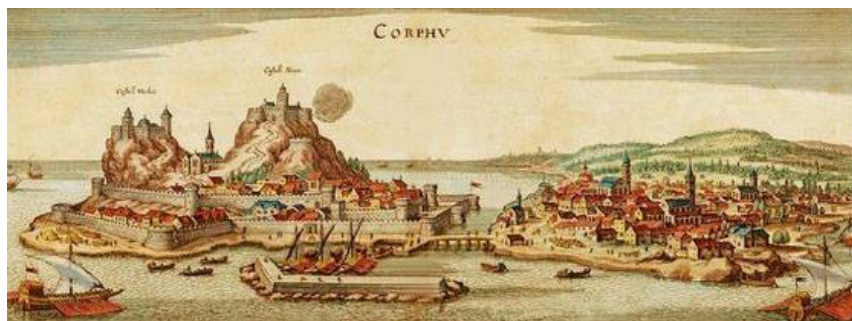
Φεστιβάλ λοιπόν κι απανταχού της Ελληνικής Επιγράτειας με εξαίρεση, για την ώρα, τα Κουφονήσια, τους Φούρνους και τον Άγιο Ευστράτιο.

Βεβαίως από μια τέτοια πολιτιστική πανδαισία δεν θα ήταν δυνατόν ποτέ να λείπει η Κέρκυρα, κοιτίδα, ως γνωστόν, πλείστων όσων καλλιτεχνικών και πνευματικών ρευμάτων και τάσεων (μηδέ αυτού τούτου του τουριστικού εξαιρουμένου) και παραγωγόν του διασήμου ανά την Υφήλιον κουμ-κουάτ.

Φευ (χωρίς στιβάλια) όμως, μαθαίνουμε ότι το εγχώριον Φεστιβάλ περνά κρίσιμους και λίαν στεναχώρους στιγμάς.

Το «ΜΕΙΟΝ», για μια ακόμη φορά, μη φειδόμενο των (τεραστίων) εξόδων και κόπων, πραγματοποίησεν μίαν επιτόπιον έρευναν ίνα περισυλλέξει αντιπροσωπευτικές απόψεις αντιπροσωπευτικών Κορφιατών επί του καυτού τούτου θέματος σε μια προσπάθεια εξεύρεσης λύσεων.

ΕΝΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ – Ώρα 4:30 π.μ. - ΛΑΪΚΗ ΑΓΟΡΑ

ΜΕΙΟΝ: Τι πιστεύετε για το Φεστιβάλ;

ΣΠΥΡΟΣ Σ.: (Μανάβης) Θα σου έλεγα τώρα εσένα πρωί-πρωί, αλλά έχει χάρη που μας γλέπουν στην τελε-όραση.

(Πάμε πιο κάτω).

Μ.: Εσείς τι λέτε για το Φεστιβάλ;

ΣΠΥΡΟΣ Μ.: (Οδηγός τρικύκλου) Το μεροκάματο να βγαίνει, μάτια, και να 'χουμε την υγεία μας. Άμα έχουμε υγεία ούλα γέρονται.

(Σταματάμε μια γριούλα).

Μ.: Η γνώμη σας για το Φεστιβάλ Κερκύρας;

ΓΡΙΟΥΛΑ: (Αγνώστων λοιπών στοιχείων) Α, δεν ξέρω, μάτια. Εγώ ψήφισα το Βασιλιά, αλλά...

(Μεταφερόμαστε αλλού).

ΣΤΑΘΜΟΣ ΛΕΩΦΟΡΕΙΩΝ, ΠΕΡΙΟΧΗ ΣΠΗΛΙΑ-Ώρα 7:22 π.μ.

ΜΕΙΟΝ: Τι έχετε να μας πείτε για το Φεστιβάλ;

ΣΠΥΡΟΣ Α.: (Σωφέρ) Να αυξήσουν τις συντάξεις μας κατά 300% και να μειώσουν τα εργάσιμα χρόνια σε δώδεκα, μάτια. Μόνο έτσι θα δούμε κι εμείς άσπρη μέρα.

(Πετάγεται από δίπλα ένας άλλος).

ΣΠΥΡΟΣ Β.: (Εισπράκτορας) Και να μας δοθεί επίδομα ανθυγιεινής εργασίας, μια. Αυτό να τους πεις εκεί, στην Αθήνα.

(Δεν πτοούμεθα. Πλησιάζουμε στο περίπτερο).

ΜΕΙΟΝ: Θέλετε να μας πείτε κάτι για το Φεστιβάλ;

ΣΠΥΡΟΣ Γ.: (Περιπτεράς - καχύποπτα) Εσείς, μάτια, τι εισάστενε αν επιτρέπεται; Αστυνομικοί;

ΜΕΙΟΝ: Όχι, όχι... Από το «ΜΕΙΟΝ».

ΣΠ. Γ.: Εγώ δεν ξέρω τίποτις, Παναγιά κοντά σου. Δεν ασχολούμαι με τα πολιτικά. Τη δουλειά μου κοιτάζω μόνο, ως τίμιος και φτωχός βιοπαλαιστής.

(Λίγο πιο κάτω πέφτουμε πάνω σ' έναν νεαρό σε μηχανάκι *Suzuki* με πειραγμένη εξάτμιση).

ΜΕΙΟΝ: Ξέρεις, φιλάρα, τι είναι το Φεστιβάλ;

ΣΠΥΡΟΣ Δ.: (Σπύρος) Και πολύ πρώτο δικέ μου!

Μ.: Ναι, αλλά ξέρεις τι είναι;

ΣΠ. Δ.: Και πολύ τη βρίσκω, να 'ούμ'. Και με «Μποραμπόρα» και με «Αποκάλυψις»... δεν λέω... Πολύ τζάμι μαγαζιά, άμα λάχει!

(Στο πεζοδρόμιο του καφενείου «Μαύρος Γάτος»).

ΜΕΙΟΝ: Το Φεστιβάλ Κερκύρας;...

ΣΠΥΡΟΣ Ε.: (Γκαρσόνι) Ναι, μου άλλαξε τη ζωή. Ρε, άει πάαινε...

(Ρωτάμε ύπαρξη μοντέρνα, εκ Βαρυπατάδων).

ΜΕΙΟΝ: Το... Φεστιβάλ;...

ΥΠΑΡΞΗ: Ααα! Το παρακολουθώ ανελλιπώς. Και την Αλέξις, που μ' αρέζει και τον Μπλέικ κι όλα. Αλλά εμένα μου άρεζε πιο πολύ το «Ντάλλας». Καλέ θα το ξαναδείξετε;

(Επιστρέφουμε στο Κέντρο και τον πολιτισμό).

ΛΙΣΤΟΝ. Ωρα 11:05 π.μ.

(Πλησιάζουμε το τραπέζι μιας συντροφιάς Σπύρων).

ΜΕΙΟΝ: Θα θέλαμε, παιδιά, να ζητήσουμε τη γνώμη σας για το Φεστιβάλ Κερκύρας.

ΣΠΥΡΟΣ 1: Και πολύ πρώτο, δικέ μου!
ΣΠΥΡΟΣ 2: Τη βρίσκω!
ΣΠΥΡΟΣ 3: Την κάνω και πολύ λαχείο!
ΣΠΥΡΟΣ 4: Τ' είναι αυτό;
ΣΠΥΡΟΣ 5: Εγώ για την πάρτη μου δεν κάνω κέφι. Άσε
που είμαι κι Ολυμπιακάρα!
ΥΠΑΡΞΗ (Αλλοδαπή) Hi, I'm Susan.
ΜΕΙΟΝ: Your opinion about Corfu Festival?
ΥΠΑΡΞΗ: Oh, it's marvelous! Spiros took me to «Es-
perides» the other night. It was very nice!
(Παραπλεύρως μια παρέα παλαιών Κερκυραίων).

ΜΕΙΟΝ: Καλημέρα σας. Κάνουμε μια έρευνα για το Φε-
στιβάλ Κερκύρας και θα θέλαμε τη γνώμη σας...
Κύριος ΣΠΥΡΟΣ Κ.: (Απόστρατος) Ουδέν σχόλιον.
Κύριος ΣΠΥΡΟΣ Λ.: (Συνταξιούχος) Ανοησίες! Μια φορά
ήσαν αυτά. Τότε που έρχονταν οι όπερες από την

Ιταλία στο «Σαν Τζιάκομο». Κι άμα τση χειρο-
κροτάγαμε εδώ τότες και μόνο τση πάγαιναν να
τση ανεβάσουν στη «Scala».

Κύριος ΣΠΥΡΟΣ Μ.: (Συνταξιούχος) Κολοκύθια Φεστι-
βάλ! Το φεστιβάλ μας μάρανε! Δεν βλέπετε τον
εκφυλισμόν τση νεολαίας;... Όπου εξέλιπεν τέλεια
ο σεβασμός, το ρισπέτο!

Κύριος ΣΠΥΡΟΣ Ν.: (Συνταξιούχος) Μόνο για σουζες και
ναρκωτικά είναι οι τζόβενοι σήμερα.

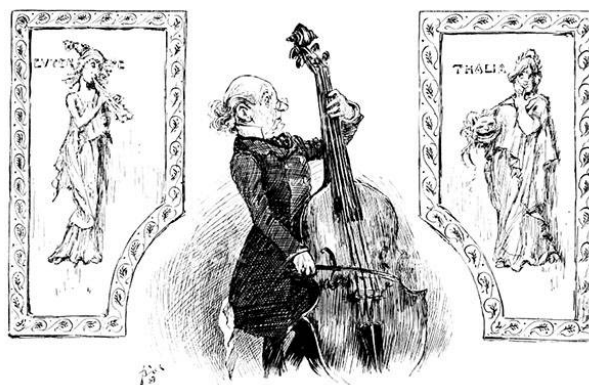
Κύριος ΣΠΥΡΟΣ Ξ.: (Συνταξιούχος – ατενίζων μετά βου-
λιμίας τους μηρούς περαστικής τουρίστριας) Και
σεξ! Και σεξ!

ΟΛΟΙ, ΕΝ ΧΟΡΩ: Σόδομα και Γόμορρα! Σόδομα και
Γόμορρα!

(Απομακρυνόμαστε έντρομοι και πλησιάζουμε μεσήλι-
κα κυρία).

ΜΕΙΟΝ: Μας συγχωρείτε... Να σας ρωτήσουμε για το
Φεστιβάλ;

ΚΥΡΙΑ: Αααα! Το Φεστιβάλ! Το παρακολουθώ ανελλιπώς.
Βεβαίως. Αποτελεί σπουδαίο καλλιτεχνικό γεγο-
νός. Εγώ πάντα προτιμούσα τον κύριο Χατζηδάκι
απ' αυτόν τον κομμουνιστή τον Θεοδωράκη.

Κατόπιν αυτού καταλήξαμε στα κάτωθι συμπεράσματα:

1. Ποιο Φεστιβάλ;
2. Πού Φεστιβάλ;
3. Για ποιο Φεστιβάλ;
4. Τι Φεστιβάλ;

Προτείνουμε τα κάτωθι για την αναβάθμιση και διάδοση του θεσμού:

- 1) Οι εκδηλώσεις να λαμβάνουν χώρα στην Κοφινέτα, έναντι των μπαρ «Magnet» και «Bora-Bora». Έτσι θα εξασφαλιστεί τουλάχιστον ένα μόνιμο κοινό, από τους τακτικούς θαμώνες των εν λόγω πολιτιστικών ιδρυμάτων, οι οποίοι σίγουρα θα ενθουσιαστούν με την ιδέα να απολαμβάνουν το ποτό τους συνοδεία κουλτούρας. Αν αυτό δεν είναι εφικτό, τότε στο τεράιν του κρίκετ, δίχην drive-in. Να προσέρχονται οι φεστιβαλίζοντες με τα αγαπημένα τους τετράτροχα.

- 2) Να καλέσουμε συγκροτήματα διεθνούς ακτινοβολίας. Όπως τα Μπαλέτα του Λεσόθο, την Όπερα των νησιών Φίτζι, το Εθνικό Θέατρο του Μπουτάν, τη Συμφωνική Ορχήστρα του Ισλαμαμπάντ και τον φίλο μας τενόρο Κωνσταντίνο Παληατσάρα.
- 3) Να κάνουμε έρανο προς κάλυψη των εξόδων μεταξύ των λαθρεμπόρων τσιγαράδων της γραμμής Φορτσέλα-Οθωνοί-Κέρκυρα. Κάποια υποχρέωση μας έχουν κι αυτοί, που τόσα χρόνια τώρα μας διαφεύγουν (στο τσακ) χάρη στον σαματά που κάνει η μηχανή του καταδιωκτικού μας. Συμπληρωματικά δε να ζητήσουμε από τους Κορακιανίτες (οι οποίοι ως Εγγλέζοι που είναι έχουν τα μέσα) να μεσολαβήσουν στη Βρετανική Μητρόπολη όπως επιστραφούν τα Ελγίνεια στη Μελίνα. Αυτή τότε, από ευγνωμοσύνη, θα μας ανταμείψει με κάποια κονδύλια, δεν μπορεί... Στο κάτω-κάτω, αν δεν έχει λεφτά, να μας στείλει τον Μανώλη Αγγελόπουλο για μια σειρά κοντσέρτων, να κόψουμε μονέδα.
- 4) Να κηρύξουμε για την περίοδο διάρκειας του Φεστιβάλ την Κέρκυρα σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης και να υποχρεώσουμε τον πληθυσμό να προσέρχεται οικειοθελώς στις εκδηλώσεις... Όποιος απειθαρχεί θα ντουφεκίζεται πάραυτα με λουκουμόσκονη.
- 5) Να διορίσουμε τον Αντώνη τον «Αντικαίρ» διευθυντή του Φεστιβάλ. Με τις διεθνείς διασυνδέσεις που έχει αποτελεί εγγύηση επιτυχίας. Σε περίπτωση που αυτός αρνηθεί τότε δεν μας μένει παρά να προσπέσουμε στον κύριο Κόμη (τον Κόντε Μπουγάδα) ικετεύοντάς τον να επωμιστεί ο ίδιος τις τεράστιες αυτές ευθύνες. (Λίγο γαλάζιο αίμα δεν έβλαψε ποτέ κανένα Φεστιβάλ).
- 6) Να αναθέσουμε σε γνωστό και καταξιωμένο Κερκυραίο πιτόρο, διεθνούς κύρους κι ακτινοβολίας, να φι-

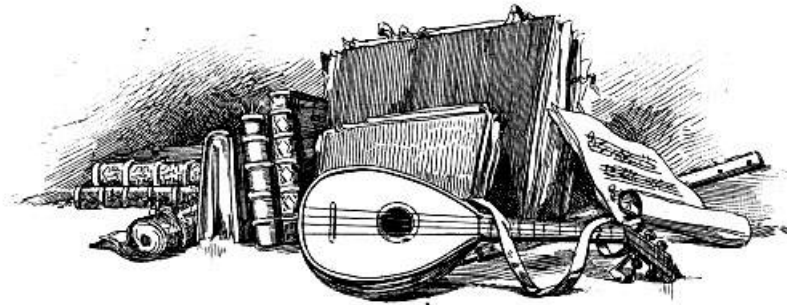
λοτεχνήσει την αφίσα του Φεστιβάλ και να την τοιχοκολλήσουμε ανά το πανελλήνιον, από το Σουφλί μέχρι το Καστελόριζο. Έτσι, για να σκάσουν οι Βάρβαροι από το κακό τους.

- 7) Να θεσμοθετήσουμε βραβεία για τους πιστούς θεατές. Ένα βίντεο για κάθε δεκαπέντε παρουσίες. Στις είκοσι παρουσίες να χαρίζουμε ΚΑΙ τηλεόραση. Από είκοσιπέντε και άνω δε βίντεο, τηλεόραση και κούρα σε ψυχιατρική κλινική της αρεσκείας τους, όλα τα έξοδα πληρωμένα για την πρώτη βδομάδα.
- 8) Να πείσουμε τον κύριο Δήμαρχο να μην μας κόβει το νερό το καλοκαίρι. (Αυτό μπορεί, εκ πρώτης όψεως, να φαίνεται άσχετο, όμως δεν φαντάζομαι να έχει κανείς αντίρρηση να το περάσουμε [στη ζούλα] μαζί με τα άλλα).

Άλλος τρόπος για να σωθεί το θεάρεστο και κοσμοαγάπητο αυτό γεγονός δεν υπάρχει. Εμείς, ως «ΜΕΙΟΝ» και ως άνθρωποι, το καθήκον μας το πράξαμε. Εναπόκειται τώρα σε ΣΑΣ να επωμισθείτε τις ευθύνες σας, μετά του προσήκοντος σεβασμού και σοβαρότητας, που σας χαρακτηρίζουν.

Αλλιώς... Μια ζωή θα βλέπετε τα φολκλορικά μπαλέτα της Αλβανίας να εξάρουν τα έργα και ημέρες του μακαρίτη Εμβέρ Χότζα ή –ακόμα χειρότερα– τα τσικό των «Κίρωφ» να τρικλίζουν και να σκουντουφλάνε παταγωδώς επί μιας άνευ σκηνικών αχανούς και άκρως μελαγχολικής «περιφερειακής» σκηνης. Κι όχι τίποτις άλλο, αλλά θα ξεκαρδίζονται στα γέλια και οι γνωστές καλιακούδες του Καρυωτάκη στα κεραμίδια –που ως γνωστόν έχουν μεταναστεύσει προ καιρού εις Κορυφούς.

Αύγουστος 1986

ΝΙΚΟΣ ΛΟΥΪΒΡΟΣ

ΜΕΤΑΞΟΤΥΠΙΕΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ - ΠΑΝΤΟΣ ΤΥΠΟΥ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΣΧΕΔΙΑ ΚΑΤ' ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑ

- ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ Η ΝΕΑ ΜΑΣ ΣΕΙΡΑ -

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ-ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ: Γκαλερί "ΒΟΜΒΑΡΙΑΖΖΑ"
Γκύλφορδ και Νικάνδρου 18
(ΠΟΡΤΑ ΡΕΜΟΥΝΔΑ) τηλ: 42800

Yes Please!

Aυτή η τελευταία ιστορία του ΦΠΑ, που έρχεται εξ' Εσπερίας να εμπλουτίσει έτι περισσότερο το ήδη πάμπλουτο (και μεγαλοφυές) φορολογικό μας σύστημα, μας υπενθύμισε, για μιαν ακόμη φορά, το αδιάσειστο κι αναμφισβήτητο γεγονός της Ευρωπαϊκότητάς μας. Και βέβαια, όπως κάθε φορά που συμβαίνει αυτό, μας έζωσαν πάλι τα φίδα. Τι θα γίνει με την εθνική μας υπόσταση, την ταυτότητά μας ως λαού, το εκλογικό μας βιβλιάριο, τις παραδόσεις μας, τα μπουζούκια, τους καρσιλαμάδες μας, τα σουβλάκια, τη Βουγιουκλάκη, τον Ιόλα, τον Τσαρούχη, τι θα γίνει με τον ελληνορθόδοξό μας πολιτισμό μας, τη γλώσσα μας;;;!!!

Για τα άλλα δεν ξέρουμε τι μπορεί να γίνει (αν μπορεί να γίνει). Για τη γλώσσα πάντως έχουμε κάποιες ιδέες, που εξετάσαμε και μελετήσαμε επισταμένως σε απανωτές συγκλίσεις της Επιτροπής Διασώσεως Ιερών και Οσίων του «MEION» –το οποίο, ως γνωστόν, σε κάτι τέτοιες κρίσιμες στιγμές δεν φείδεται κόπων και εξόδων.

Λοιπόν... θυμηθήκαμε (και λόγω των ημερών, όπου είχαμε απαράδε-

κτες ψευδοτουρκικές ψευδοπροκλήσεις και ψευδοεπισκέψεις ψευδοπρωθυπουργών σε ψευδοκράτη τύπου ψευδοΝτεκτάς)... θυμηθήκαμε λέγω τον μακαρίτη τον Κεμάλ, που έσπρωξε το γειτονικό, πλην επίβουλο, Τουρκικό έθνος άρον-άρον στον 20ο αιώνα καταργώντας (δια του «έτσι θέλω») φερετζέδες, φέσια και την αραβική γραφή της γλώσσας του.

Δυστυχώς σε μας, όχι ένας αλλά εκατό Κεμάλ, δεν θα αρκούσαν για να μας εκσυγχρονίσουν, καθόσον «του Έλληνας ο τράχηλος ζυγόν δεν υποφέρει» κι «έτσι τα βρήκαμε, έτσι θα τ' αφήσουμε», αλλά κι επειδή πάντα ελοχεύει ο κίνδυνος ντουφεκισμού με λουκουμόσκονη... (Σκέψου, λέει, να τολμούσε να βγει κανείς και να προτείνει να γράφεται η ελληνική γλώσσα με... λατινικούς [ξενόφερτους και κατάπτυστους] χαρακτήρες [αντί των Φοινικικών τοιούτων]!!! E, re glentia!!!).

Όχι, emphaticώς όχι! Εμείς προτείνουμε κάτι άλλο.

Από τη μια να γλυτώσουμε από το άγχος της χρησιμοποίησης ξένων όρων, λέξεων κι εκφράσεων, τεχνικών και μη (γιατί πώς να πεις ελληνικά το okay, το computer, το Spyridoula Disco, το video, το T-bone steak, το Yankee go home, κλπ;), αλλά παραλλήλως να παραμείνουμε άτεγκτοι στη διαφύλαξη και διατήρηση, ως κόρη οφθαλμού, πάση θυσία, των πατροπαράδοτων εκείνων ελληνισμών, οίτινες γαλούχησαν γενεές επί γενεών, από αρχαιοτάτων χρόνων μέχρι και σήμερα.

Όπως:

Παντζούρ[ι], ντιβάν[ι], καρπούζ[ι], τσουκάλ[ι], λουκούμ[ι], παζάρ[ι], γιουρούσ[ι], ντουμάν[ι], μπρίκ[ι], ντουλάπ[ι], σεντούκ[ι], τσιμπούκ[ι], σοκάκ[ι], καλντερίμ[ι], γιαούρτ[ι], τσακμάκ[ι], μπουντρούμ[ι], ντέρτ[ι], ιμάμ μπαϊλντί, ασίκης, ντελμπεντέρης, καραμπουζουκλής, μπαμπέσης, καρντάσης, μακαντάσης, άει σιχτήρ, αμάν, ντουνιάς, σεβντάς, γιαλαντζί, ατζέμ[ης], σορτούκ[ω], τέτζερης, Γεντί Κουλέ κι άλλα πολλά.

Σημείωση: Η κατάληξη [ι] είναι προαιρετική. Άλλωστε στα περισσότερα βουνά και κάμπους της πατρίδας μας έχει καταργηθεί προ πολλού από τον προφορικό λόγο.

Έτσι θα μπορούμε να εμπλουτίσουμε άφοβα την πανάρχαια και καλλίστη αυτή των γλωσσών και διαλέκτων της Υψηλίου χωρίς όμως να υποφέρουμε από έλλειψη πρακτικότητας κι ευχρηστίας.

Ιδού μερικά παραδείγματα. Οι διατηρητέες ελληνικές είναι με έντονα (bold) στοιχεία, οι δε δανεικές ξένες με κανονικά.

Υποδείγματα αμιγώς ελληνικών διαλόγων:

—Ορέ **πεζεβέγκη**, **άμπωσε** το παντζούρι, **ορέ**, γιατί **μπουκάρει** ο ήλιος και με **γκαβώνει**.

—Οκέϋ ντάντυ.

ή:

—Γκαρσόν, **Φέρε μεζέ σις-κεμπάπ**, μια **καράφα ούίσκυ**, **ξηροί καρποί**, τα **σέα** και τα **μέα** σου γενικώς, και στις **μανταμίτσες** πιάχε τίποτις **μπουρεκάκια**, **κάνα κανταΐφι**, **κάνα εκμέκ...** να **στανιάρουμε**.

—Τουτ ντε σουΐτ, μοσιού. Τουτ ντε σουΐτ.

Κι αν θέλετε πια 100% καθαρά κι αμόλυντα ελληνικά:

—**Δικέ μου**, τη **βρίσκω** πολύ **έτσι** με την **έτσι** και είναι πολύ **πρώτο παιδί**, **άμα λάχει** να **’ούμ’**. Γιατί την **άλλη**, τη **φρικαρισμένη**, δεν την **πάω καθόλου**, **μαν!** Πολύ μου την **σπάει** και θα της την **πω** στο **χαλαρό** και το **ένυγουαίη** **καμιά φορά**.

Διαλέχτε και πάρτε. Εμείς σας ευχόμεθα *kala xerthemata kai tou chronou spitia mas*.

Αύγουστος 1986

Τους έχετε δει, τους έχετε προσέξει, τους έχετε θαυμάσει, τους έχετε ζηλέψει, τους έχετε εχθρευτεί, τους έχετε –ίσως– μιμηθεί. Καρφωμένοι στις πολυθρόνες του Λιστόν, τους είδατε να διασχίζουν, αργά και σίγουρα, τη Σπιανάδα, με τα στενά, χαμηλοκάβαλα τζην τους, τα ψηλά τσόκαρα, τα ξεμανίκωτα φανελάκια, τις καδίνες τις χρυσές, το πακέτο το «Marlboro» στο χέρι, συνοδευόμενοι από μια, ενίοτε δε δυο και τρεις αλλοδαπές έκθαμβες υπάρξεις, πλήρεις αφοσίωσης και υποταγής προς το ίνδαλμά τους.

Τους είδατε να κινούνται με άνεση κι αυτοπεποίθηση στις παραλίες, ψάχνοντας (δήθεν) αδιάφορα, επιλέγοντας το καλύτερο κι αποχωρώντας μεγαλοπρεπώς, συνοδευόμενοι, ενώ εσείς δεν έχετε καταφέρει ακόμα, μετά από προσπάθειες ωρών, να κάνετε τη διπλανή σας (κάπως ευτραφή είναι αλήθεια) Εγγλέζα νοσοκόμα να σας προσέξει στοιχειωδώς.

Τους συναντήσατε στα μπαρ και τις ντίσκο, να μοιράζουν καταδεχτικά χαμόγελα δεξιά κι αριστερά στον αλλοδαπό γυναικόκοσμο, που σπεύδει να συνωστίζεται ξωπίσω τους, περιμένοντας υπομονετικά το σημαδιακό τους νεύμα «follow me».

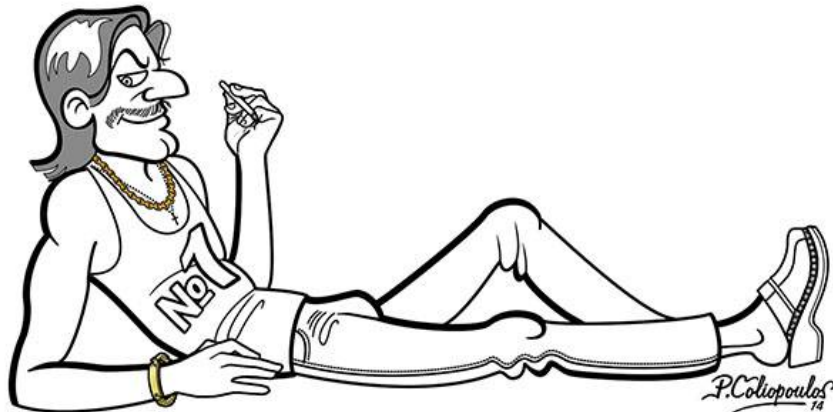
Ναι, υπήρξατε ακούσιοι μάρτυρες της δόξας των ημίθεων αυτών Σπύρων, των φερέλπιδων εκείνων νέων (και κάποτε όχι και τόσο νέων) που κοσμούν επαξίως την εθνικής σημασίας και σπουδαιότητας κατηγορία των «Καμα-

κιών». Των περίφημων αυτών συντοπιτών μας που εκπροσωπούν επαξίως και θεαματικώς τα εθνικά μας χρώματα.

Κάποιοι από σας παρατηρήσατε, ζηλέψατε, θαυμάσατε και κατόπιν αποστρέψατε, μετά βδελυγμίας και πλήρεις ηθικής αγανακτήσεως, τους οφθαλμούς σας από του προσώπου των –αποδεχόμενοι τοιουτοτρόπως την δική σας ασημαντότητα και αφάνεια. Εσείς μόνο για καλόγεροι κάνετε ή το πολύ για βραβευμένοι λογοτέχνες σε κρατικούς διαγωνισμούς. Πάει, σβήσατε οριστικά κι ως εκ τούτου δεν θα ασχοληθούμε περαιτέρω μαζί σας. Εισάστενε άξιοι της τύχης σας.

Εσείς οι άλλοι όμως, οι πολλοί... εσείς που ονειρευόσαστε κλέη και τιμές και νύχτες με στροβοσκοπικά φώτα κι εκκωφαντικές τυμπανοκρουσίες... Εσείς που θα θέλατε, αλλά διστάζετε, αναρωτώμενοι τι θα πρέπει να κάμετε για να γίνετε κι ελόου σας Σπύροι στη θέση των Σπύρων... Εσείς που νιώθετε χαμένοι, μικροί και μειωμένοι μπροστά τους, αλλά διαθέτετε θέληση, υπομονή κι επιμονή, να μελετήσετε, να μάθετε, να δώσετε εξετάσεις και να πετύχετε, αν όχι με άριστα τουλάχιστον με «λίαν καλώς»... Εσείς, φίλοι μου, σωθήκατε!

Το «ΜΕΙΟΝ», μη φειδόμενο, ως συνήθως, κόπων και εξόδων, έφαξε και βρήκε τρεις από τους θεωρούμενους ως προφέσορες της Τέχνης του Καμαχώματος και τους ζητή-

σαμε να συμβουλευσουν τους υποψήφιους για μια θέση στη Συντεχνία, για τους τρόπους και τις τεχνικές που πρέπει να αφομοιωθούν προκειμένου να υπάρξει κάποιος βαθμός επιτυχίας. Τα κόλπα της δουλειάς με άλλα λόγια.

Τους δίνουμε λοιπόν τον λόγο και σας προτρέπουμε να επωφεληθείτε από τη συσσωρευμένη σοφία και εμπειρία τους.

Πρώτος ο Σπύρος Σουρτούκας, από το Κεφαλομάντουχο, επαγγελματίας κάμαξ κι ερασιτέχνης σερβιτόρος παραλιακού μπαρ.

“Το οποίο, δικέ μου, η φτιάξη είναι πολύ απλή, να ’ούμ’. Δώκε βάση και θα τη σακουλευτείς με τη μία. Και πρώτο και κύριο σε ερωτώ: Γιατί, ρε μάγκα μου, μας κουβαλιούνται κάθε χρόνο όλες αυτές οι αλλοδαπές κότες από Βορρά μεριά; Για τον ωραίο μας τον ήλιο, τη θάλασσα, τον μουζάκα και τα αρχαία κάγκελα θα μου πεις. Και θα σου πω εγώ ότι είσαι μακριά νυχτωμένος, φιλάρα.

”Καθόσον εδώ η φτιάξη είναι φωσφανάρι και δεν χρειάζονται επεξηγήσεις, να ’ούμ’. Ένεκα που έχουμε φτιάξει κι ένα άλφα όνομα –το λεγόμενο brand name– στο εξωτερικό κι αυτό είναι ο μεγαλύτερος κράχτης... με πιάνεις; Γκρηκ λόβερ, σου λέει η έτσι και της τρέχουν τα σάλια ίσαμε τα πέδιλα. Γιατί τι να σου κάμει το αρχαίο άπαξες και δεν τη βρίσκουμε αλλιώς; Με πιάνεις; Έρχεται το λοιπό η κερία με τα σορτσάκια της, τα σέα της και τα μέα της, όλα τα καλά του Θεού όξω, στήνεται και κόβει κίνηση. Άρχεται η παράσταση... με παρακολουθείς;

”Εσύ τώρα, να ’ούμ’, κόβεις κίνηση από τη μεριά σου. Ζυγιάζεις το εμπόρευμα. Τσεκάρεις το ρουχαλάκι... σινιέ ή από το πανέρι;... τσεκάρεις το τζοβαϊρικό... ντενεκές ή κίτρινο 22 καρρατίων;... τσεκάρεις τα πάντα μιλάμε. Κι εκεί το μάτι σου πρέπει να πετάει σπίθες. Όχι και να πέσουμε σε τίποτις λιγούρια!... Νομίζω;

”Το λοιπό, αφού ελέγξεις και βεβαιωθείς ότι αξίζει τον κόπο, λύνεις τον κάβο και σαλπάρεις. Πρώτα απ’ όλα κάνεις την προσέγγιση αργά και με σιγουριά. Να δει το θύμα τι αγοράζει... με πιάνεις; Μια, δυο γύρες και είσαι έτοιμος για το ρεσάλτο. Πέφτεις από δίπλα, σεμνά. Ανοίγεις το «Marlboro», βγάνεις τσιγάρο, το καρφώνεις στο ράμφος και της την μπαίνεις στο στυλ “Χαβ γιου γκατ α φάϊαρ, να ’ούμ’;”. “Έχω, πώς δεν έχω” θα σου πει (κι ας μην έχει). Είσαι μέσα. Την πέφτεις, άνευ να ρωτήξεις, στη διπλανή καρέκλα. Πιάνεις την ψαλμωδία: “Γιου Ίγγλις;... μι Γκρηκ... γιου λάϊκ ιτ χήαρ;... γιου λάϊκ γκρηκ ντάνσες;... χάου αμπάουτ ε βόλτα στη ντίσκο τουνάϊτ, να ’ούμ’;...”. Αυτά! Γουρούνα στο σακί που λέει κι η παροιμία. Πάμε για άλλα. Με πιάνεις;”

Ο Σπύρος Δεκούμπης είναι αορίστως αιώνιος φοιτητής και γόνος παλαιάς (πλην να την κλαις) οικογενείας.

“Να σου πω... Κοίτα να δεις... Βασικά το θέμα είναι περίπλοκο. Έχει να κάνει, αν θες, μ’ έναν κώδικα επικοινωνίας που ισχύει μόνο κατά τη θερινή περίοδο.

”Εγώ προσωπικά δεν εκτίθεμαι άσκοπα και βεβαίως δεν εμφανίζομαι σε χώρους που να μην έχουν μια κάποια ποιότητα, έναν κάποιο αέρα.... δεν ξέρω αν με καταλαβαίνεις. Προσωπικά πι-

στεύω ότι το κυνήγι αυτού του είδους πρέπει να περιορίζεται στις απολύτως σίγουρες –με την έννοια του προσοδοφόρου εννοώ– περιπτώσεις.

”Βασικά οι αλλοδαπές κυρίες μιας κάποιας ηλικίας αποτελούν ίσως την καταλληλότερη επιλογή. Και οι κόρες τους βεβαίως, δεν λέω, αλλά μόνο αν έχει κανείς βλέψεις για μια κάπως πιο μόνιμη αποκατάσταση. Δεν νομίζεις; Άλλωστε, αν δεν προσπαθήσει κανείς όταν είναι νέος τότε θα προσπαθήσει;”.

Σπύρος Ζάντας, από τη Λευκίμμη. Εποχιακός κράχτης γουναράδικου και ποδοσφαιριστής της ηρωϊκής «Θύελλας Βαρυπατάδων».

“Τώρα, μάτια, τι να σου πω, Παναγιά κοντά σου... Έλα... Εύκολη υπόθεση. Προσέχεις τη μόστρα... η μόστρα το άπαν, έτσι; Το άσπρο σου το σαλβάρι, το ποκαμισάκι σου το ακριβό, τση καδίνες σου... το μαλλί σου κάγκελο... Έλα... Εύκολη δουλειά. Βέβαια να το κατέχεις και κομμάτι το ξένο. Όχι στο περισπούδαχτο, ψυχή μου, δεν υπάρχει χρεία. «Μι Τάρζαν, γιου Τζαίην» κι έκλεισε η εργολαβία. Νά, μα τον Άγιο Σπυρίδωνα! Με περικαλούνε. Έρχονται στο μαγαζί και μου λένε “Όου Σπάϊρους, γκιβ μι γιορ μπόντυ!... Αϊ φάϊντ ιτ κραίηζυ γουιθ γιου... τη βρίσκω τρελά μαζί σου!... Σπύροου του ση γιου τουνάϊτ εντ του ντάϊ... να σε δω απόψε κι ας απονθάνω...”. Τέτοια. Να βουρλίζεσαι, ρε παιδί μου!

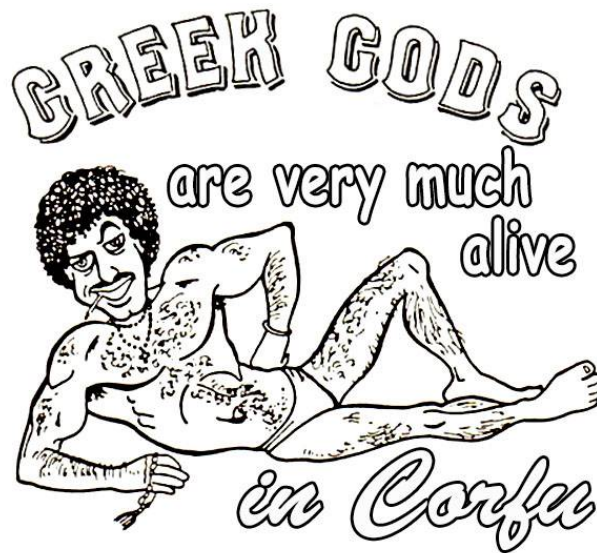

”Αφού τις διώχνω... “γκο αγουαίη, μωρή άρρωστη...” και δεν φεύγουν! Νά, τση άλλες ήρθε μια Αμερικάνα –μάτσο οι credit cards, αλλά και το μετρητό, έτσι; Αγόρασε το λοιπό μια-δυ γούνες και μετά μου λέει “Γιου αρ βέρυ μπιούτιφουλ. Αϊ γουώντ γιου μάϊν”. Νά, μά τον Άγιο!... Βουρλίστηκα τέλεια, μάτια! Και ήτουμε ένα πλάσμα!... Άλλο πράμα σου λέω! Μόνο που μου παρουσίασε ένα μικρό ελαττωματάκι... Νά... μου βγήκε άντρας!...”

Το «ΜΕΙΟΝ» δεν έχει παρά να σας ευχηθεί καλή σταδιοδρομία στη νέα καριέρα που διαλέξατε. Και θυμηθείτε... πάνω απ’ όλα αγωνιζόσαστε για την Ελλάδα!

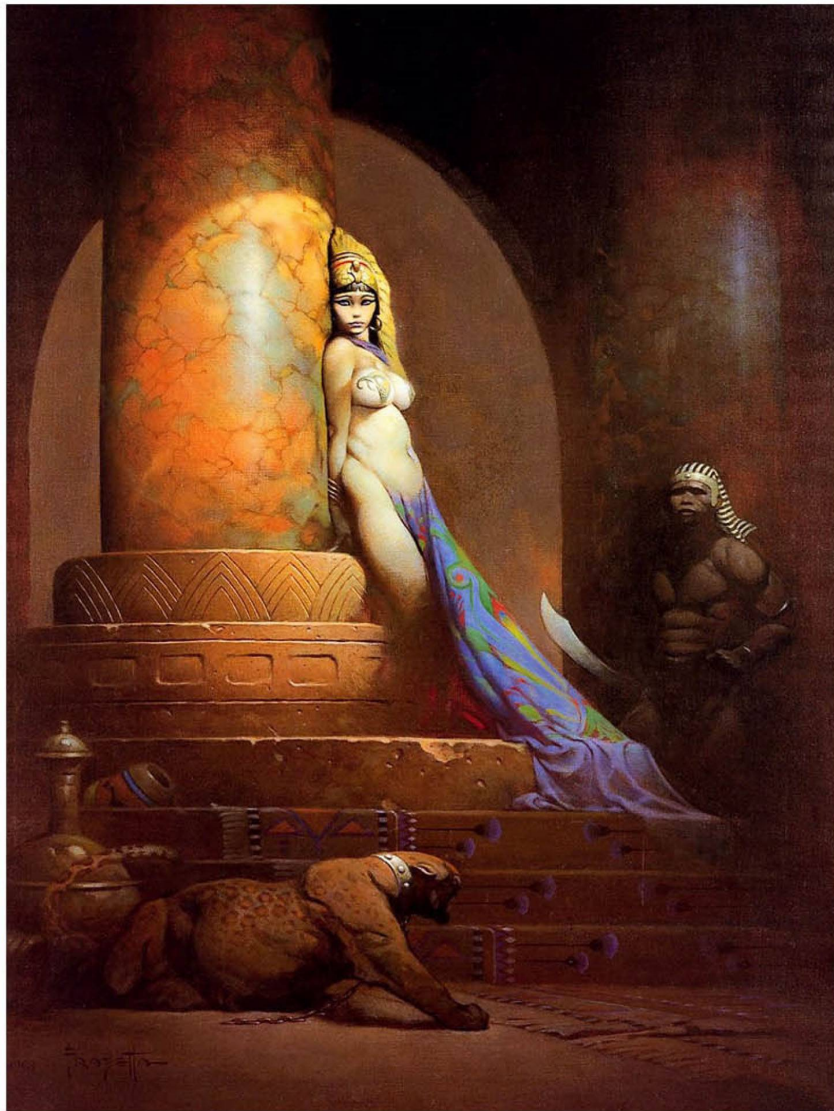
(Θυσιαστείτε κι εσείς μια φορά... Όλα δικά σας τα θέλετε;

Αύγουστος 1986

ΜΕΙΟΝ -7

περιοδικό για κρισιμες ωρες

το πορτραίτο του μινός

Τζών Κλαιήτον, Λόρδος Γκρέϋστοκ

ή... *Tarzan*

«Έχω την ιστορία αυτή από έναν άνθρωπο που, χωρίς αμφιβολία, δεν ήταν εξουσιοδοτημένος να την φανερώσει. Στην αρχή ένα ποτήρι κρασί του έλυσε την γλώσσα και στη συνέχεια, νομίζω ότι η δυσπιστία που έδειχνα τον έκανε να συνεχίσει μέχρι το τέλος.»

Έτσι αρχίζει το βιβλίο του Αμερικάνου συγγραφέα επιστημονικής φαντασίας Edgar Rice Burroughs «*Tarzan of the Apes*», με το οποίο παρουσιάζοταν στο κοινό μια από τις πιο ρομαντικές κι ελκυστικές μορφές-μύθους της εποχής μας. Αυτά στα 1919.

Ο Ταρζάν γεννήθηκε κάπου στην ακτή της Δυτικής Αφρικής, πιθανότατα στη Γκαμπόν, στις 22 Νοεμβρίου του

1889 από γονείς Άγγλους κι ευγενείς, που είχαν πέσει θύματα ναυτικής ανταρσίας στο ιστιοφόρο που τους μετέφερε. Ένα χρόνο μετά τη γέννησή του η μητέρα του πεθαίνει από τροπικό πυρετό κι ο πατέρας του σκοτώνεται από μια φυλή πιθήκων, που υιοθετούν το ορφανεμένο μωρό των ανθρώπων και το μεγαλώνουν σαν δικό τους μέσα στο δάσος.

Μετά από πολλές περιπέτειες ο έφηβος Ταρζάν έρχεται σ' επαφή με πλάσματα της ράτσας του, ερωτεύεται μια ωραία ξανθιά κι επιστρέφει στον «πολιτισμό», όπου ανακαλύπτει την πραγματική του ταυτότητα. Και την ευγενή του καταγωγή. Στο τέλος, μετά από διάφορες εμπειρίες, όχι και τόσο ευχάριστες, παίρνει και πάλι των ομματιών του κι επιστρέφει σ' εκείνη την άλλη ζούγκλα, των θηρίων και των κανίβαλων, όπου ο καθένας ξέρει τουλάχιστον

στον από τι κι από ποιον να φυλαχτεί. Όλα αυτά περιγράφονται εκτενώς στα 26 βιβλία που έγραψε ο φιλόπονος Burroughs και που απολαύσαμε εμείς όλοι δεόντως.

Βέβαια εμείς γνωρίσαμε περισσότερο την κινηματογραφική εκδοχή του ανθρώπου-πιθήκου, όπως ενσαρκώθηκε θαυμάσια από τον Τζώννυ Βαϊσμύλλερ, αλλά κι άλλους, όπως τον Λεξ Μπάρκερ, τον Γκόρντον Σκωτ κλπ. Γνωρίσαμε επίσης κι εκείνους τους κάλπικους Ταρζάν, που γέννησε η πένα των δαιμόνιων Ελλήνων παρασυγγραφέων του '50 και '60, τα πονήματα των οποίων κυκλοφορούσαν σε εβδομαδιαία τεύχη και γίνονταν ανάρπαστα. Τον αυθεντικό Ταρζάν όμως δεν τον γνωρίσαμε σχεδόν ποτέ, αφού η μοναδική ελληνική έκδοση οφείλεται στις «Εκδόσεις Πέτρου Δημητράκου» και κάλυπτε τα τέσσερα πρώτα βιβλία μόνο: «Ο Ταρζάν των Πιθήκων», «Η Επιστροφή του Ταρζάν», «Περιπέτειες του Ταρζάν στη Ζούγκλα» και «Ο Ταρζάν και οι Θησαυροί του Οπάρ». Έκδοση που γρήγορα εξαντλήθηκε χωρίς ποτέ να ανατυπωθεί.

Αυτά τα ολίγα κατατοπιστικά. Λίγο-πολύ τα ξέρετε όλοι.

Εκείνο όμως που σίγουρα δεν ξέρετε είναι ότι ο Τζων Κλαίητον, Λόρδος του Γκρέϋστοκ, ο επωνομαζόμενος Ταρ-

ζάν, δεν είναι καθόλου φανταστικό πρόσωπο αλλά... υπαρκτό. Κι όχι μόνο υπαρκτό, αλλά και ζωντανό!

Το «ΜΕΙΟΝ» (σας έχει συνηθίσει πια σε τέτοιες εκπλήξεις), πάντα πρωτοπόρο κι αδιαφορώντας παντελώς για κόπους και έξοδα, έφαξε και ΒΡΗΚΕ τον αληθινό, τον θρυλικό Ταρζάν (ο οποίος, σημειωτέον, είναι και λίγο Έλληνα, από την πλευρά της ξαδέρφης του ιπποκόμου της συννυφάδας της προγιαγιάς του). Τον συναντήσαμε και κουβεντιάσαμε μαζί του φιλικά κι εγκάρδια, ως ίσοι προς ίσον. Πρόκειται βεβαίως, ως αντιλαμβάνεσθε, περί μοναδικής δημοσιογραφικής επιτυχίας (το μυστικό της οποίας κρατούμε μυστικό), που δικαίως κάνει τα στήθη των Ελλήνων, εδώ αλλά και στην αλλοδαπή, να φουσκώνουν από δικαιολογημένη εθνική υπερηφάνεια.

Ιδού λοιπόν, τυχερέ και προνομιούχε αναγνώστη, αλλά κι εσύ ποταπέ και κατάπτυστε λαθραναγνώστη, η ιστορική αυτή συνέντευξη.

ΣΟΡΣΟΡΣΟΡΣΟΡΣΟΡΣΟΡΣΟΡΣΟΡΣΟΡΣΟΡΣΟΡΣΟΡΣΟ

[Το σκηνικό: Κάπου σ' ένα ξέφωτο της ζαϊρινής ζούγκλας, του συμμάχου και φιλέλληνα Μομπούτου Σέσε Σέκο (Jambo bwana Sese Seko με τα ωραία σου!). Βρισκόμαστε αναπαυτικά αραγμένοι σε αυθεντικές πολυθρόνες Louis XIV (λάφουρα της Κογκολέζικης Ανεξαρτησίας), στην όχθη ενός ήρεμου ποταμιού και πίνουμε παγωμένα daquiri χαζεύοντας τις ημίγυμνες –έγχρωμες κι ασπρόμαυρες– καλλονές που βαρούν βουτιές από έναν ροζ βατήρα τριών μέτρων.

Ο οικοδεσπότης μας, άνετος, ψηλός, γεροδεμένος, με μαύρο μαλλί του κοράκου και γκριζα μάτια, ντυμένος στην πένα, μ' ένα άψογο συνολάκι σαφάρι του Yves Saint-Laurent, δεν δείχνει πάνω από 35-36 χρονών. Τώρα εμείς ξέρουμε ότι τον Νοέμβριο που μας έρχεται θα κλείσει αισίως τα... 98!!! Όταν του το λέμε χαμογελάει και μας πετάει ένα διαφορούμενο «No comment». Τέλος πάντων... Αρχίζουμε τη συνέντευξη.]

ΜΕΙΟΝ: Κύριε Ταρζάν, εξωχότατε λόρδε μας, γνωρίζετε βεβαίως πως έχετε καταντήσει ο θρύλος της οικουμένης, για να μην πω της Υψηλίου. Πώς αισθάνεσθε;

ΤΑΡΖΑΝ: Μια χαρά. Αν εξαιρέσεις ένα νευροκαβαλίκευμα, που με ταλαιπώρησε τις προάλλες, και κάτι παροδικές καούρες στο στομάχι, ποτέ δεν ήμουν καλύτερα.

Μ.: Για τη διασημότητα που σας περιβάλλει ομιλώ.

Τ.: Δεν βαριέσαι καημένε... Η διασημότης είναι καλή όσο είσαι διάσημος. Μετά είναι σαν τα παλιά αυτοκίνητα. Σ' αρέσει να τα κοιτάς, αλλά όχι και να τα οδηγείς.

Μ.: Ίσως έχετε δίκιο. Όμως, πείτε μου... Τι σημαίνει για σας να είσαστε ο Ταρζάν;

Τ.: Γιατί, εσύ θα προτιμούσες να είσαι ο Βέγγος;

Μ.: Όχι βέβαια... Ενω, τι επιπτώσεις ενδεχομένως είχε η αίγλη του ονόματός σας στον χαρακτήρα σας;...

Τ.: Τι επιπτώσεις να 'χει; Δεν ξέρεις τώρα πώς είναι αυτά; Ο καθένας για την πάρτη του. Γιατί, νομίζεις ότι σταύρωσα ποτέ δικαιώματα από βιβλία, από ταινίες, από μπλουζάκια, από κόμιक्स και δεν ξέρω τι άλλο; Ε, δεν είδα μία, δικέ μου. Ούτε σέντσι!

Μ.: Μα τι δικαιώματα; Εσείς γράφατε τα βιβλία των περιπετειών σας;

Τ.: Ε, όχι κι εγώ!... Οι πραγματικά μεγάλοι δεν έγραψαν ποτέ τίποτα. Ο Σωκράτης, ο Χριστός, ο Βούδας... Αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να τους ρίζουμε κιόλας... Ξέρεις τι τζίρο θα έκαναν τα δικαιώματα από την «Καινή Διαθήκη»;... Μόνο αυτό σου λέω.

Μ.: Τέλος πάντων... Και μιας και μιλάμε για ιστορίες για αγρίους... Θα 'θελα να 'ξερα... Οι περιπέτειες σας, όπως τις διηγείται ο Burroughs, είναι αληθινές ή μουσαντένιες, ίσα για να κόβουμε μονέδα;

Τ.: (χαμογελώντας) Τι να σου πω!... Ένα σου λέω... Ο άνθρωπος αναγκάστηκε ν' αποσιωπήσει πολλά. Έτσι και τα 'γραφε όλα, δικέ μου, θα μας μπουζούριαζε ο εισαγγελέας. (Φωνάζει σε μια βουτήχτρια) Να μου ζήσεις, μανάρι μου!... Να μου ζήσεις πασά μου!

Μ.: (ξεροβήχοντας) Μυλόρδε μας, μια ερώτηση κάπως αδιάκριτου περιεχομένου, με όλο το θάρρος δηλαδή... Σας ξέρουμε ως αιωνίως συζευγμένο με την κυρία σας, τη Τζαίην, το γένος Πόρτερ, στην

οποία φέρεται να είσθε πιστός μέχρι αγανακτήσεως. Πρόκειται περί αληθείας ή περί λογοτεχνικού μυθεύματος;

Τ.: Τώρα τι να σου πω;... Τη μόνη Τζαίην που γνώρισα εγώ –και που πέταγε φωτιές με το που ανάσαινε και μόνο– ήταν η μακαρίτσα η Μάνσφηλντ. Πωπωπώ, τι παιδί το παιδί, δικέ μου! Να λιποθυμάνε τα ποσουμάκια που φόραγε μιλάμε! Αυτό ναι! Να μου πεις γι' αυτό, να σου πω μπράβο. Εδώ τα ρέστα μου!

Μ.: Και η... κυρία σας;...

Τ.: Για δεξ αυτήν εκεί την ύπαρξη, δικέ μου... Εκείνη με το καναρινί στριγκάκι, μωρέ... Μη μου πεις! Και το πρώτο εργαλείο, έτσι; Περιπτωσάρα! Από πατέρα Ουγγαρέζο και μαμά Κουβανέζα. Μόνο αυτό σου λέω. Ποια «κυρία» και πράσιν' άλογα!... Ιδού η «κυρία μου» –για την ώρα εννοείται.

Μ.: Είχατε κι έναν γιο... Τον Τζακ, αν θυμάμαι καλά...

Τ.: Άσε με κάτω, μωρέ, με τον λαπά! Αυτός βολεύτηκε σε μια Τράπεζα και καθάρισε. Εκατό κιλά γίνηκε ο μπούλης. Και μια μάπα σφουγγαρόπανο. Σαν παππούς μου δείχνει.

Μ.: Εσείς πάντως ούτε 35 ετών δεν φαινόσαστε.

Τ.: (χαμογελάει μυστηριωδώς) No comment.

Μ.: Για την παγκόσμια κατάσταση τι λέτε;

Τ.: Ζούγκλα, δικέ μου, ζούγκλα! Έτσι όπως τα καταφέρατε, μόνο μια βροχή σας σώζει.

Μ.: Πυρηνική εννοείτε;

Τ.: Μωρέ, κι από λουκουμόσκονη καλή θα 'ναι. Ας βρέξει κι ό,τι θέλει ας βρέξει. Να βρέξει όμως.

Μ.: Με τι ασχολείσθε αυτή την εποχή;

Τ.: Μαθαίνω κολύμπι στις ωραίες υπάρξεις όπως βλέπετε.

Μ.: Φημολογείται ότι είστε πάμπλουτος.

Τ.: Και τι γίνηκε; Μήπως θα πάρει κανείς τίποτα μαζί του; Όλα εδώ θα μείνουν, δικέ μου. Διότι, τι είμαστε; Ένα τίποτις είμαστε, ένα μεδέν.

Μ.: Από τους πολλούς κι επώνυμους που γνωρίσατε κατά την μακράν σας καριέρα στη τζετ-σετ ποιοι σας αποτυπώθηκαν πιο έντονα στη μνήμη;

Τ.: Εδώ σου απαντώ κατηγορηματικά. Ο Μαχάτμα Γκάντι, η Τζαϊν Μάνσφηντ (που μνημονεύσαμε και πιο πριν) κι ο Κατσιφάρας.

Μ.: Κι ο Ρόναλντ Ρήγγαν;

Τ.: Καλό παιδί, δεν λέω... Ξεκίνησε με τρύπιο παντελόνι κι έφτασε εκεί που έφτασε –στο πουθενά δηλαδή. Αλλά τι τα θες... θα μείνει με τον καημό που του 'παιρνε τους ρόλους ο φίλος μου ο Έρρολ Φλυν. Ούτε μουστάκι δεν τον άφηναν να 'χει. Η κάθε οικογένεια έχει τα δράματά της... Πάλι καλά να λες, υπάρχουν και χειρότερα.

Μ.: Για την κατάσταση στη Μαύρη Ήπειρο τι πιστεύετε;

Τ.: (αναστενάζει) Τους χάλασαν τα παπούτσια. Αυτό είναι. Από τότε που οι αραπάδες φόρεσαν παπούτσια πάθαν μεγάλη ζημιά. Άστα να παν στο διάολο. Μόνο στη Νότια Αφρική κάπως κρατάνε ακόμα τις αξίες της ειρήνης, της ασφάλειας και του πολιτισμού.

Μ.: Ναι, αλλά το... Απαρτχάϊντ;...

Τ.: Στο χωριό μου έχουμε μια σοφή παροιμία: «Δώσε θάρρος στον χωριάτη να σ' ανέβει στο κρεβάτι». Ξέρεις, δικέ μου, τι έχει να γίνει στη Νότια Αφρική έτσι και πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους οι αραπάδες; Ροδεσία θα γίνει, για να μην σου πω Ουγκάντα. Γνωστά πράγματα. Θα την πέσουν οι Ζουλού στους άλλους «αδερφούς», να τους κάνουν σουβλάκια. Κι αν έχεις αμφιβολίες, θυμήσου τι γίνηκε στη Νιγηρία με την υπόθεση της Μπιάφρας.

Μ.: Δηλαδή ποια είναι η πολιτική σας τοποθέτηση, αν επιτρέπεται;

Τ.: Α, εγώ είμαι με τον Τσάρο. Όπου δεν πίπτει λόγος πίπτει κνούτο και καθαρίζουμε στο πιτς-φυτίλι.

Μ.: Και τώρα κάτι... χμμ, λεπτό... Εσείς, ως Άγγλος και ως άνθρωπος, αλλά και ως ολίγον Έλληνα, τι πιστεύεται ότι πρέπει να γίνει με τα Μάρμαρα της Μελίνας;

Τ.: Να σου πω... Αν αυτό την ηρεμήσει, να της τα δώσουμε, να τελειώνουμε. Να της ανοίξουμε κι ένα μαγαζί εκεί, να τα δείχνει των τουριστών, να κόβει μονέδα. Να ησυχάσουμε κι εμείς κι εσείς κι εκείνη.

Μ.: Και για το Κυπριακό;

Τ.: Πρέπει να εφαρμοστούν οι αποφάσεις του ΟΗΕ, να αποχωρήσουν όλα τα ξένα στρατεύματα –με εξαίρεση των αγγλικών κι ελληνικών τοιούτων– και να κατοχυρωθεί το αδέσμευτον, το ανεξάρτητον κι εδαφικώς ακέραιον της μεγαλονήσου. Οι δε Τούρκοι από κατακτηταί να καταστούν αιχμάλωτοι, ανελιπώς, όπως είπε κι ο πρωθυπουργός σας.

Μ.: Κύριε Ταρζάν, εξοχότατε, πείτε μας τώρα... Από περιπέτειες πώς πάτε;

Τ.: (χαμογελάει και δείχνει τις κολυμβήτριες) Εσύ τι λες;

Μ.: Κι ένα τελευταίο μήνυμα για τους πολυπληθείς αναγνώστες του «ΜΕΙΟΝ»;

Τ.: Να τρώνε το φαγητό τους, να μεγαλώσουν και να γίνουν χρήσιμα άτομα στην κοινωνία, να προσέχουν τα κρουολογήματα και φυσικά να διαβάζουν ανελλιπώς το «ΜΕΙΟΝ».

ΩΩΩ

Κει πάνω κατέφθασε μια ιλιγγιωδών καμπυλών και φυσιογνωμίας γραμματεύς και πληροφόρησε τον κύριό της ότι οι αισθητικοί για το προγραμματισμένο λίφτινγκ είχαν αφιχθεί και περίμεναν.

Ο οικοδεσπότης μας μάς χαιρέτησε ευγενικά κι απομακρύνθηκε κυλιόμενος πάνω στη διασκευασμένη πολυθρόνα Louis XIV, ως θρύλος και ημίθεος, που γαλούχησε γενεές επί γενεών και μέλλεται να γαλουχήσει κι άλλες τόσες προσεχώς.

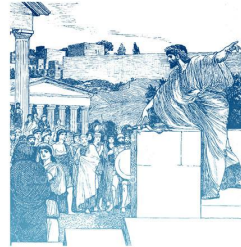
Του ανταποκριτού μας στην Αφρική Πητ Κάραβαν, γνωστού επιτοπίως και ως «Κόνγκο Πητ».

Σεπτέμβριος 1986

ΩΣ ΠΟΛΙΤΑΙ ΚΑΙ ΩΣ ΆΝΘΡΩΠΟΙ

Κάπως έτσι το φαντάζομαι να ξεκινάει το πράγμα. Βρισκόμαστε πολλά-πολλά χιλιάδες χρόνια πίσω. Πολύ πριν ανακαλυφθεί ο πολιτισμός που χώρισε το ανθρώπινο είδος στα δυο: τους εκπολιτιστές και τους εκπολιτιζόμενους.

Βρισκόμαστε λοιπόν στην εποχή εκείνη που ο μόλις ανατέλλων Homo Sapiens ζούσε (υποτίθεται) κατά τσούρμα=φυλές σε σπηλιές και σε δέντρα (εκτός από μας, του Έλληνες, βεβαίως, που ζούσαμε ανέκαθεν σε Παρθενώνες).

Τα πράγματα τότε, σε αντίθεση με τώρα, ήταν απλά και ξεκάθαρα. Οι δυνατοί γίνονταν πολεμιστές, κυνηγοί, αρχηγοί. Έτρεφαν, προστάτευαν και οδηγούσαν το κοπάδι. Οι γυναίκες μαγείρευαν κι έκαναν το νοικοκυριό (οι γυναίκες μια ζωή στα εύκολα!). Τα παιδάκια έκαναν ζημιές (μια ζωή τα παιδάκια κάνουν ζημιές).

Τώρα οι δυνατοί, όπως καταλαβαίνει κανείς πολύ εύκο-

λα, βρέθηκαν με όλη την εξουσία που μπορεί να πεθυμήσει η ψυχή του ανθρώπου στα χέρια τους. Έλυναν κι έδεναν. Ποιος να τους μιλήσει; Επέστρεφε, ας πούμε, ο κυνηγός από τη δουλειά, ξεφόρτωνε τις μπριζόλες του μαμούθ στο μαγειρείο, έδινε εντολή να του ψήσουν την καλύτερη, έπινε και κάνα-δυο στάμνες κρασί, έκανε έτσι, έβλεπε μια κοκκινομάλλα εκεί στο βάθος να του χαζοχαμογελάει... τη γράπωνε.

—Ψιτ, μανδαμίτσα, είστε δια μίαν μικράν ανάκρισιν; (που θα 'λεγε κι ο συχωρεμένος ο Τσιφόρος).

Έβλεπε την σκηνή ο σύζυγος της εν λόγω μανδαμίτσας και τρελαινόταν.

—Με το μπαρδόν, κύριος..., έλεγε του μπεχλιβάνη. Πλην όμως η εν λόγω αποτελεί προσωπική μου ιδιοκτησία.

Ο θερίος τον έκοβε σαρκαστικά.

—Γατί, ρε... υπάρχει καμιά ταμπέλα «reservé» επί του προκειμένου;

Τώρα ο αδικημένος ήταν (κατά παράδοση) κάνα-δυο κεφάλια κοντύτερος και καμιά πενηνταριά κιλά ελαφρύτερος από τον άλλο. Τι να του έλεγε; “Πάμε όξω, ρε, αν είσαι άντρας”; Έκανε το λοιπόν την ανάγκη φιλοτιμία και πάγαινε να μαζώξει χαμομήλια για το βραδινό του αφέψημα.

Ώσπου, μια μέρα,

που δεν πήγαινε άλλο, μαζεύτηκαν όλοι εκείνοι οι ταλαίπωροι θιγέντες και καταπιεσμένοι, που δεν μπορούσαν να πιάκουν στις ροπαλιές τους μπεχλιβάνηδες, να βρουν το δικιο τους, δυναμικώ δικαίω, και βάλαν τα κεφάλια κάτω να σκεφτούν.

—Κάτι πρέπει να γένει με μας, τους αδύναμους, είτε ο πιο τσίρος. Ούλο από κάτω ειμάστενε σ' αυτή την παλιοκενωνία.

—Να εφεύρουμε τη Βόμπα, πρότεινε ένας.

—Να εφεύρουμε τους Νόμους, πρότεινε ένας άλλος, πιο σατανικός.

Κι έτσι γίνηκε. Οι αδύναμοι πλην έξυπνοι, μάζωξαν τους δυνατούς πλην κουτούς και τους ανήγγειλαν:

—Βρήκαμε το κόλπο για να προστατέψουμε τα δικαιώματα και τις ελευθερίες του ατόμου.

—Γιατί; απόρησαν οι μπεχλιβάνηδες.

—Για να μην υπάρχει αυθαιρέσια, εξήγησαν οι έξυπνοι. Για να μην έρχεται ο πάσα μίας να σου επιβάλει τη θέλησή του με το ζόρι. Να σου παίρνει το τόξο, τις προβιές σου, τα κατσίκια, τις γυναίκες σου... Ο Νόμος θα τον εμποδίζει.

Οι μπεχλιβάνηδες έξυσαν την κεφάλια τους αμήχανοι.

—Καλή ιδέα, είπαν.

Και δεν πέρασε από το χοντρό τους το κεφάλι ότι όλα τα «Μη» κι όλα τα «απαγορεύεται» θα ήταν γι' αυτούς και τα οφέλη για τους άλλους.

Και την πάτησαν ανεπιστρεπτί.
Και την πατάνε συνεχώς και καθημε-
ρινώς έκτοτε.

Γιατί οι αδύναμοι οργανώθηκαν.
Φτιάξαν κιτάπια, δικαστήρια, πολι-
σμάνους, βάλαν φόρους «δια το κοινόν
όφελος», θέσπισαν τη στρατιωτική θη-
τεία, δασμούς, υπεραξίες, χαρτόσημα,
ταχυδρομικά τέλη, ΙΚΑ, ΤΕΒΕ,
ΦΠΑ, ΔΕΗ, ΟΤΕ... Φτιάξαν τα δικά
τους «μέσα ενημέρωσης», χτίσαν φυ-
λακές, φαστφουντάδικα, νοσοκομεία,
εφεύραν τη θρησκεία, την Ηθική, το
βίντεο, το ποδόσφαιρο, τον Τιμάρημο,
το Χρηματιστήριο, τις «νομισματικές
προσαρμογές», τα κοινοβούλια, τις
επιτροπές, τα συνδικάτα, τις εργατι-
κές κατοικίες, τη «δωρεάν» εκπαιδευ-
ση, τις κρατικές συγχωνώσεις... Τους
έδεσαν μ' άλλα λόγια τους πάλαι ποτέ
γενικούς δερβέναγες. Και τους άφησαν

να δέρνονται μεταξύ τους, στα γήπεδα και στις διαδη-
λώσεις, για να ξεδίνουν και να μην σκέφτονται ότι την
πάτησαν.

Κανείς μας πια δεν ξέρει τι πληρώνει και γιατί.

Οι φόροι είναι, υποτίθεται, η συνεισφορά του πολίτη στο
κοινωνικό σύνολο, προς κάλυψη κοινών αναγκών και την
επίτευξη της γενικής ευημερίας. Σύστημα Εκπαίδευσης,
Σύστημα Περίθαλψης, κοινωφελή έργα, άμυνα κλπ. Ό,τι
θα έκανε δηλαδή μια κοινωνία πιο άνετη, πιο ανθρώπινη,
πιο λειτουργική.

Και τι γίνεται;

Δουλεύεις (σαν είλωτας, εξυπακούεται) κι αυτά που βγάζεις τα μοιράζεις με κείνο το τεμπέλικο, το απρόσωπο Φάντασμα, που αυτοπροσδιορίζεται ως «Κράτος». Μόρφωση... όση του χρειάζεται για να σε χρησιμοποιήσει καλύτερα. Στραβώνεσαι. Περιθαλψη... εδώ γελάμε πολύ πικρά... Έργα... άσε καλύτερα γιατί θα μας γιουχαΐσουν κι οι εργολάβοι... Όμως... σου παρέχει σύνταξη για τα γεράματά σου (που όμως δεν κρατάει από τους φόρους, αλλά από τους μισθούς κι απολαβές σου όλα τα χρόνια που εργάζεσαι). Εσύ πληρώνεις εισφορές για σαράντα χρόνια κι αυτό (το Κράτος) σου στέλνει επιταγούλες για τα τελευταία σου πέντε-δέκα, βία δεκαπέντε, χρόνια του ταλαίπωρου βίου σου. Μάντεψε ποιος κερδίζει και ποιος ζημιώνει.

Όμως... αγοράζει τανκς, αερόπλανα και βόμπες. Για να σε προστατέψει φυσικά από τους επίβουλους που караδοκούν να σε κάνουν δυο μπουκιές και που «όταν παρίσταται ανάγκη» ανακαλύπτεις ότι η «αγορά ασφάλειας κατά των επίβουλων» είναι μούφα μιας και πρώτα απ' όλα θα χρειαστεί να πας να βγάλεις ο ίδιος το φίδι από την τρύπα, στα βουνά και τα ρουμάνια, και να προστατέψεις «μέχρι τελευταίας ρανίδος του αίματος σου» εκείνα τα ομιχλώδη και ασαφή «ιερά και όσια», τα οποία –κατά πως μας δίδαξε η Ιστορία– μεταφράζονται σε συμφέροντα κάποιων εξ' ίσου ομιχλωδών και ασαφών και πάντως όχι του ταλαίπωρου κοσμάκη, που βαφτίζεται (περήφανος) «Λαός» και στέλνεται (υποχρεωτικά) να πύψει ηρωικώς σε κείνα τα σφαγεία

που η ανθρώπινη σατανική εφευρετικότητα βάφτισε «πεδία τιμής».

Και πλερώνουμε.

Και οι αποδέκτες της «εθελοντικής» και άκρως πατριωτικής μας συνεισφοράς πάνε και τα επενδύουν σε τελειοτάτου τύπου οπλικά συστήματα και τελειοτάτου τύπου ειρηνικά Τσερνομπίλ, για το καλό μας.

Και κάθε τόσο τραβάνε αυξήσεις (όχι βεβαίως στους μισθούς, μην είσαστε πλεονέκτες).

Και πλερώνουμε. Γιατί χωρίς νερό θα κορακιάσουμε και θα πιάκουμε κορέους. Χωρίς ρεύμα πώς θα βλέπουμε «Δυναστεία» και «Ντάλλας»; Χωρίς τηλέφωνο πώς θα φωνάζουμε το 100 να 'ρθει να μαζώξει τον γείτονα που έχει μερακλωθεί κι ακούει -τέρμα τα γκάζια- το «Τι το δεξ το κουταλάκι;» στις δυο τη νύχτα;

Πλερώνουμε, γιατί έτσι λέει ο Νόμος. Που γίνηκε -είπαμε- για να προστατεύει τα συμφέροντά μας, εμάς των αδύνατων, από την απληστία των δυνατών.

Και λαμβάνουμε λογαριασμό της ΔΕΗ, όπου:

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΔΙΑΒΑΣΤΕ	ΓΙΑ ΤΗ ΔΕΗ ΠΛΗΡΩΝΕΤΕ → ΔΡΧ.			3,118
	Φ.Κ.Ε	312	ΔΗΜ. ΤΕΛΗ	1,723
	ΧΑΡΤΟΣΗΜΟ	37	ΔΗΜ. ΦΟΡΟΣ	275
	ΕΡΤ ΚΑΙ ΧΑΡΤ	405		
ΓΙΑ ΕΡΤ ΔΗΜΟ Κ.Α.Π. ΠΛΗΡΩΝΕΤΕ → ΔΡΧ.				2,752
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ	05 08 86-07 08 86	ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΟ	39791	ΠΟΣΟ ΠΛΗΡΩΜΗΣ
ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΟ		ΠΡΟΒΛΕΠΟΜΕΝΟ	11 07 86	*5,870

Κι αναρωτιέμαι εγώ, ο μέσος κι αδαής Τραμπάκουλας.

1. **Φ.Κ.Ε=Φόρος Κύκλου Εργασιών.** Ποιανού; Τού σπιτιού μου; Σας παρακαλώ, κύριοι, να λείπουν τα υπονοούμενα. Καθόσον το σπίτι μου είναι οικία (κι ως εκ τούτου μη επιχείρηση), και καμιά σχέση δεν έχει με τα «σπίτια» που ξέρετε.

2. **ΧΑΡΤΟΣΗΜΟ.** Μπορεί κάποιος τέλος πάντων να μου εξηγήσει τι είναι αυτό το (αόρατο) χαρτόσημο; (Που όταν το αγοράζουμε από το Δημόσιο Ταμείο μας χρεώνουν 13 δραχμές ενώ πάνω του γράφει 10).
3. **ΕΡΤ ΚΑΙ ΧΑΡΤ.** ΕΡΤ υποθέτω είναι η τηλεόραση. Κι αν δεν έχω; ΧΑΡΤ. μου εξηγούν οι γνωρίζοντες ότι είναι πάλι το χαρτόσημο. Όπου τι γίνεται δηλαδή, το κολλάμε πάνω στη συσκευή;
4. **ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΕΛΗ.** Εδώ δίνουμε τον οβολό μας στον Δήμο, για να μπορεί να μαζεύει τα σκουπίδια, αλλά για να κάνει και τα χιλιάδες έργα που θα καλυτερέψουν τη ζωή μας και θ' ανεβάσουν το πνευματικό μας επίπεδο (με μετάκληση, για παράδειγμα, των γυμνών μπαλέτων της Κούβας).
5. **ΔΗΜΟΤΙΚΟΣ ΦΟΡΟΣ.** Αυτό εδώ πάλι τι είναι; Αφού μόλις πιο πάνω πληρώσαμε «τέλη».

Και μας κάνουν τη σούμα, υποχρεωτικότητας, όπου βλέπουμε ότι:

Για τη ΔΕΗ πλερώνουμε δρχ. 3.118

Για ΕΡΤ, Δήμο, κλπ. δρχ. 2.752

Δηλαδή... δυο λογαριασμούς σε έναν!

(Με πληροφορούν από το κοντρόλ ότι μετά την «μεταπολίτευση» η κυρία Μερκούρη είχε ξεσηκώσει σάλο για τις παράνομες, όπως τις είχε χαρακτηρίσει, χρεώσεις. Και κατέθετε στο Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων ΜΟΝΟ το αντίτιμο του ηλεκτρικού, αρνούμενη να πληρώσει το υπόλοιπο χαράτσι. Αναρωτιέμαι αν εξακολουθεί να κάνει το ίδιο τώρα που είναι και η ίδια κυβέρνηση. –Κοντρόλ;...).

Κι εκεί που πάμε να ανασάνουμε λαμβάνουμε εκκαθαριστικό σημείωμα από την αγαπημένη μας Εφορία:

Όπου, ανάμεσα σε διάφορα συνθηματικά, ανακαλύπτουμε ότι μας κόψαν να πληρώσουμε κονδύλι εκ δραχμών

3.264 ως φόρο αναλογούνται στο εισόδημα που δηλώσαμε, αλλά... μας κρατούν κι άλλες 16.269 σαν προκαταβολή για τον φόρο της επόμενης χρονιάς! (Υποθέτω ότι μέσα στην άπειρη αισιοδοξία τους οι άνθρωποι προεξοφλούν ότι οι δουλειές μας του χρόνου θα πάνε απείρως καλύτερα από φέτος κι ως εκ τούτου καλόν θα ήτο να προκαταβάλουμε την οφειλή μας ΤΩΡΑ, μήπως και την κοπανήσουμε εντωμεταξύ στη Βενεζουέλα, να κάνουμε τη μεγάλη ζωή, και μας ψάχνουν.

Και το νοστιμότερο απ' όλα...

Στη στήλη των «μειώσεων» από το εισόδημα (κατηγορία σκηνοθετών, μουσουργών κλπ.) οι αθεόφοβοι δικαιολόγησαν μείωση μιας (1) δραχμής!!!!!!

Αλλά ας δούμε τα πράγματα από πιο κοντά. Λοιπόν, ο ως άνω ταλαίπωρος πολίτης δηλώνει (ευπειθώς) ετήσιο εισόδημα 196.000 δρχ.

Του παίρνουν φόρους 19.560 δρχ., άρα του απομένουν για να ζήσει 176.440 δρχ. ετησίως ή 14.703 δρχ. μηνιαίως. Αφαιρούμε (μηνιαίως) 5.870 για τη ΔΕΗ (βλέπε προηγούμενο λογαριασμό), μένουν 8.833 μηνιαίως ή 294 δρχ. ημερησίως.

(Ένα πακέτο τσιγάρα κοστίζει 100 δρχ. κι ένα καρβέλι ψωμί 60 δρχ.).

Για νοίκι, ντύσιμο κλπ. ούτε να το συζητάμε βέβαια.

Και τρελαινόμαστε!

Κι ονειρευόμαστε...

Να ήμασταν, λέει, κυνηγοί-πολεμιστές την εποχή των σπηλαίων...

Πριν από την εφεύρεση των Νόμων, από τους ζαβούς πλην έξυπνους της φυλής!!!...

Α, ρε γλέντια!

Σενάριο επιστημονικής φαντασίας:

Ευπνάμε, λέει, ένα πρωί κι όλοι μαζί, όλα τα δισεκατομμύρια των δουλοπάροικων αυτού του πλανήτη-φυλακή, αποφασίζουμε να απολύσουμε αυτόν τον παμφάγο, τεμπέλη, εγωιστή και δεσποτικό δερβέναγα που λέγεται Κράτος και που μας έχει ρουφήξει πια το αίμα.

Και του λέμε:

“Κοίτα... από σήμερα και πέρα ο καθένας για την πάρτη του. Αν θες λεφτά να πας να δουλέψεις. Τα έτοιμα τέρμα.”

Τι θα γινόταν;

Σεπτέμβριος 1986

ΜΕΙΟΝ - 8

περιοδικό για κρίσιμες ώρες

ΥΠΕΡ ΒΩΜΩΝ και ΚΑΤΙΝΙΤΣΑΣ

Η ΑΣΚΗΣΗ «Φίλιππος 86» τελείωσε και ο αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης και υπ. Άμυνας Γ. Χαράλαμπος έσπευσε να συγχαρεί και να αποχαρκτήσει έναν κοκκινογένη εφέδρο. Και ήταν, πραγματι, συγκινητική η σκηνή, όταν σύσσωμος ο πληθυσμός του Πολύκαστρου ζητωκραύγασε τους σκοτισμένους εφέδρους. Και σε κάποια στροφή του δρόμου, όμορφα κορίτσια τους έβρναν με άνθη. Και αυτό δικαίανει την ταλαπωριά τους.

Κατά το δεύτερο δεκαήμερο του Αυγούστου (1986) διεξήχθη εις Β. Ελλάδαν μεγάλης κλίμακος Στρατιωτική άσκησης υπό την επωνυμίαν «Φίλιππος 86», ήτις εσημείωσεν, ως είθισται, πρωτοφανήν επιτυχίαν κι έκαμεν τα στήθη εφέδρων και λαού να φουσκώσουν από δικαίαν εθνικήν συγκίνησιν και υπερηφάνειαν.

Αγαπητέ μου αδερφέ Σπύρο,

Σε ασπάζομαι, να πούμε, και σε καλημερίζω από την ακριτική Πτολεμαίδα, όπου η πατρίς και η άτιμη η τύχη μου τα 'φεραν να πιλαλάω καλοκαιριάτικα στην ωραία Φύση, να ντουφεκάω αέρα και να κατατροπώνω άορατους εχθρούς –που δεν έχουν ιδέα ότι ντουφεκίζονται, πλην όμως αυτοί πάνε στη δουλίτσα τους και τα κονομάμε κανονικά, ενώ εγώ, ο κόπανος, γκιζερνάω σαν την άδικη κατάρα στα όρη στα άγρια βουνά, για να με συγχαρεί μετά «ενθέρμως» (μην χέσω!) ο κύριος υποργός... δηλαδή σαν να λέμε: «Μπράβο κοροϊδάρα, που μας ανέχεσαι».

Καθ' ον χρόνον, να πούμε, ένας θεός ξέρει τι κάνει με το μαγαζί το Κατινάκι, που δεν είναι για μπίζνες και τα τοιαύτα το πλάσμα, όπως ξέρεις, ρε Σπύρο... για άλλα είναι το Κατινάκι και τρέμει η ψυχή μου που το σκέφτομαι, μην πάθουμε καμιά νίλα στα καλά του καθουμένου, κι όχι τίποτις άλλο, αλλά θα μας χοροϊδεύει κι ο κόσμος, που ως γνωστόν κάτι τέτοια περιμένει για να σου στολίσει το κούτελο.

Γι' αυτό, αδερφέ μου Σπύρο, χάρη σου ζητώ, έχε κι εσύ το νου σου κατά κει, γιατί πολλά γίνονται κι όσα φέρνει η ώρα δεν τα φέρνει ο χρόνος, έτσι; Και στο κάτω-κάτω, βρε αδερφέ, πρόκειται για την τιμή της φαμίλιας. Ό,τι συμβεί σε έναν έχει αντίκτυπο σε όλους. Γιατί, Σπύρο, δεν θα σου αρέσει να σε δείχνουν άγριο στη βόλτα και να τους ακούς να λένε: "Ορίστε, ο αδερφός του κερατά". Θα σ' αρέσει; Δεν θα σ' αρέσει. Όσο κουμάσι και να 'σαι ελόου σου –τι θα γένει με σένα;... μια ζωή κάμακας κι ανεπρόκοπος θα είσαι;... πότε θα συμμορφωθείς, να μπεις σε μια σειρά, να πιάκεις μια δουλίτσα... ν' αποκατασταθείς;– τέλος πάντων... έλεγα λοιπόν, Σπύρο, ότι όσο κουμάσι κι αν είσαι ο ίδιος, δεν θα το αντέχει η καρδιά σου να πάθει η τιμή μας, ως οικογένειας κι ως ανθρώπων, κι αυτό επειδής της θυμήθηκε της πατρίς να παίξει στε-καμάν στα βουνά και τα λαγκάδια, αφήνοντας το Κατινάκι στο έλεος του

ενού και του άλλου επιτήδειου... Γι' αυτό, Σπύρο, είναι καθήκον σου ιερό και υποχρέωση να μην χάσεις από τα μάτια σου το εν λόγω πρόσωπο κι αν παραστεί ανάγκη –ο μη γένοιτο– να επέμβεις και δυναμικά. Τράβα της εκεί δυο-τρεις μπουφλες, να συνέλθει, κι αν σου πει τίποτις, ρίξ' της άλλες δυο από πάρτη μου, έτσι; Πολύ θα με υποχρεώσεις, αδερφέ μου Σπύρο, και θα μπορέσω κι εγώ να επιδοθώ απειρίσπαστος, να πούμε, στα πατριωτικά μου καθήκοντα –που να του 'ρθει κόλπος του κόπανου που θυμήθηκε την κλάση μου και την ειδικότητά μου.

Γιατί, ρε Σπύρο, στο Θεό που πιστεύουν... τι να με κάνουν εμένα, κοντά σαράντα χρονώ και με σαράντα κιλά πάνω από τότε που ημάστενε κληρωτοί και με ειδικότητα σκαπανέα-τυφεκιοφόρου του πάλαι ποτέ Ημιονικού, ήγουν μουλαρά; Τι να με κάνουν; Να μ' εκπαιδεύσουν στα καινούργια σκαπάνια, τα καινούργια ντουφέκια ή τα καινούργια μουλάρια, πανάθεμα την υπερήφανη και πολυδιάστατη εξωτερική τους πολιτική και τους ελλοχεύοντες κινδύνους από ανατολάς, δύση, βορρά και νότο!

Προφές μας έβγαλε κι έναν δεκάριχο κείνος ο ταγματάρχης από την Καλαμάτα... Μπουκαρέας Ερμόλαος ονόματι... περί εθνικής εξάρσεως, λέει, και περί Τεπελένι, Αλαμάνια, Σαλαμίνα και Θερμοπύλες και ξέρω 'γώ τι... και για τον ελλοχεύοντα κίνδυνο κι άλλα τέτοια πατριωτικά

και σηκώνεται πάνω ένα σωφεράκι, Σαλονικιός, και του λέει:

“Δεν ξέρω τι με λες εμένα, κυρ-ταγματάρχη μας, αλλά πλην όμως εκείνο που ξέρω εγώ είναι ότι χάνω μεροκάματα και ποιος θα με τα πλερώσει, εσύ, η πατρίς, η Σαλαμίνα για ο ελλοχεύων κίνδυνος;”.

Κι ακούσαμε έτσι κι εμείς οι άλλοι, που μας έτρωγε το σαράκι του γραμματίου, της Κατινίτσας και του άρτου ημών του επιούσιου και σιγοντάραμε τον καρντάση κι ακούστηκαν και κάτι «ου» και γίνηκε γενικώς μεγάλη βαβούρα και τσαντίστηκε ο Καλαματιανός και μας είπε ότι ειμάστενε ρεμάλια κι αντεθνικοί κι ότι δεν σκεφτόμαστε άλλο από την πάρτη μας, να πούμε, και τίποτις για την πατρίς, που της οφείλουμε το άπαν και πετάχτηκε εκεί ένα Σαμιωτάκι, έτσι, λίγο αθυρόστομο, και του λέει:

“Τι της οφείλουμε, ρε, της πατρίς, που μας το κοπανάτε όλη την ώρα, λες και μας έχει πνίξει στα χρυσάφια και τα ασήμια; Τι της χρωστάμε, που την πλερώνουμε την ιερόδουλο (δεν το 'πε έτσι, εγώ το εξωραίζω) από τη στιγμή που γεννιόμαστε μέχρι που τα τινάζουμε και με αντάλλαγμα τι;... αέρα κουβέντα;”.

Και τα παίρνει στο κρανίο ο караβανάς και του τραβάνει δυο-τρεις χριστοπαναγίες και τσαντίζεται το Σαμιωτάκι και του λέει κάτι για τη μάνα του, τη γυναίκα του και την αδερφή του και γένεται ακόμα πιο Τούρκος ο μεγάλος και του λέει:

“Ρε ακάθαρμα, τη μάνα μου και την αδερφή μου να μην τις πιάνεις στο βρωμόστομά σου”.

Και πήγαν να μουντάρουν στα γεμάτα, αλλά πέσαν οι Αλφαμίτες και τους χώρισαν, τράβηξαν εκεί και κάνα-δυο μπηχτές στο Σαμιωτάκι και τα πνεύματα ηρέμησαν.

Ανεξάρτητα απ’ αυτό το περιστατικό πάντως, σε γενικές γραμμές, το κλίμα είναι πολύ καλό και βασικά επικρατεί ατμόσφαιρα αμοιβαίας συνεννόησης κι εθνικής ανάτασης. Έφεδροι και κληρωτοί, μονιμάδες και περαστικοί σουλατσαδόροι, όλοι μαζί διαπνεύμαστε από τα ανώτερα πατριωτικά αισθήματα κι επικρατεί διάχυτη η αντίληψη ότι ούτε σπιθαμή ελληνικού εδάφους δεν πρόκειται να παραχωρήσουμε άνευ να πύψουμε μέχρις ενός ή τέλος πάντων άνευ κάποιων ικανοποιητικών ανταλλαγμάτων.

Όπως π.χ. οι αμερικάνικες βάσεις, που όπως και να ’χει το πράγμα πιάνουν πάνω από μια σπιθαμή εδάφους, αλλά πλην όμως –κατά πως το υποσχέθηκαν οι αρμόδιοι από οχταετίας– οι βάσεις αυτές είναι σαν να μην είναι, αφού, όπου να ’ναι... σε δυο-τρία τέρμινα... φεύγουν. Τώρα, αν κάποιος μας εποφθαλμιούν και μας επιβουλεύονται, κακό του κεφαλιού τους –όπως θα ’λεγε κι η «Πράβδα»– διότι, όπως και να το κάνουμε, μπορεί, κύριε, να μας τη βγαίνει ο πάσα μίας με συνεχείς, αλλεπάλληλες και θρασείς προκλήσεις, γιατί με τον τσαμπουκά, μάγκα μου, δεν βγαίνει τίποτις και το ’χουμε αποδείξει επανειλημμένως, από αρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερα, που στεκόμαστε έτσι, με το καουμπούλι κι μας και τη λεβεντιά μας, παρά το πλευρό του αδερφού μας, του ανεπανάληπτου συνταγμα-

τάρχη Καντάφι, που κι αυτόν τον επιβουλεύονται άγρια απ' όλες τις μεριές.

Το ηθικό το λοιπόν είναι πρίμο και το φρόνημα υψηλό κι άσε κάτι αντιδραστικά στοιχεία να χτυπιούνται. Και μιλάω για κείνον τον έφεδρο δεκανέα από τα Γιαννιτσά, που είπε του λοχαγού που τον έστειλε για αναγνώριση: “Φιλάρια, ξέρεις κάτι; Δεν στέλνεις τίποτις της Αλ Φατάχ, να πάμε εμείς στα σπιτάκια μας, που μας έχετε πρήξει το συκώτι με τις διεθνείς σας επιτυχίες, όταν έχει κάνει το μάτι μας κρα να δει σέντσι.”.

Σήμερα μας πήγαν να κάνουμε, λέει, κατάληψη ενού λόφου, μαζί με κάτι Λοκατζήδες, που πιλαλούσαν πάνω στην πλαγιά λες και τρέχαν κατοστάρι στην Καλογρέζα και θα τους δίναν το Κύπελλο! Εμείς... πού τέτοια, με τις μπάκες και τους πισινούς που στρώσαμε!... Ούτε για ζήτω δεν φτουράμε. Φώναζε κι ο μονιμάς, ο λοχίας, ένας πιτσιρικάς από τα Γρεβενά, αλλά τον πήρε ιδιαιτέρως εκεί ένας Περαιώτης και ησύχασε κι αυτός. Τέλος πάντων, όλα για την πατρίς, τι να κάνουμε;!

Πάντως το βράδυ εντάξει. Τη βρίσκουμε και πολύ στο ωραίο. Έχει εδώ δυο-τρία μαγαζά με μπουζούκια, έχει και

κάτι Ταϋλανδέζες... εντάξει, βολευόμαστε. Ακούμε τις πε-
νιές μας, ρίχνουμε τις βόλτες μας... κάτι γίνεται και με τα
κορίτσια... Να απονθάνει ο Χάρος, δικέ μου. Να ξεχάσουμε
τα βάσανα.

Αύριο θ' αρχίσει η μεγάλη άσκηση, λέει, με αεροπορίες,
εχθρούς (μουσαντένιους), κανονιές, γιουρούσια κι όλα τα συ-
μπααραμαρτούμενα. Μεγαλεία! Θα έρθει να μας χειροκρο-
τήσει, λέει, κι ο κύριος υποργός και λάβαμε την εντολή να
ειμάστενε γυαλισμένοι και σενιαρισμένοι στην πένα –φιγου-
ρίνια! Τώρα πώς θα γένει αυτό, αφού όλη μέρα κυλιόμαστε
στα χώματα και τη σκόνη, είναι μια άλλη ιστορία, αλλά
κατά πως μας είπε με καμάρι ο συνταγματάρχης μας:
“Μάγκες, πάρτε το απόφαση. Εκεί που σταματάει η λογι-
κή αρχίζει ο Στρατός.”.

Μετά θα παρελάσουμε και σύμπας ο
εγχώριος πληθυσμός θα μας ράνει με
άνθη, ζητωκραυγάζοντας (που τους κάνα-
με πλούσιους... μόνο τα ούίσκια να υπο-
λογίσεις).

Με λίγη τύχη σε καμιά βδομάδα κα-
θαρίζουμε κι επιστρέφω έχοντας διατυ-
μπανίσει το μεγαλείο της Ελλάδας στον
αιώνα τον άπαντα.

Στο μεταξύ, εσύ, Σπύρο, σε περικαλώ
τα μάτια σου δεκατέσσερα στην Κατινί-
τσα, μην πάθουμε καμιά ζημιά και γέ-
νουμε σούργελο στα καντούνια.

Σε φιλώ ο επιστρατευμένος αδερφός σου,

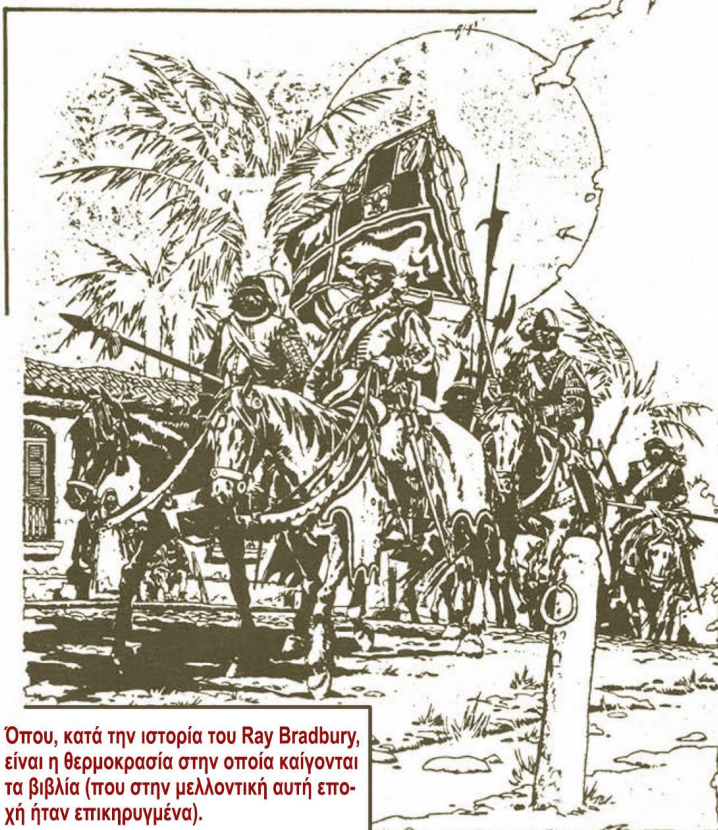
Γεράσιμος Καρκατούλιας

έφεδρος υποδεκανεύς ημιονικού, 1954 τάγμα π/ζ

Οκτώβριος 1986

Το Σύνδρομο ΦΑΡΕΝΑΪΤ

4
5
1

Όπου, κατά την ιστορία του Ray Bradbury, είναι η θερμοκρασία στην οποία καίγονται τα βιβλία (που στην μελλοντική αυτή εποχή ήταν επικηρυγμένα).

Ωραίο δεν είναι το θέαμα που προσφέρεται στο τέλος κάθε σχολικής χρονιάς, όταν χιλιάδες μικροί Νέρωνες ανάβουν πυρές και πετούν μέσα τα πλήρη σοφίας και μάθησης κιτάπια του ΟΕΔΒ (Οργανισμός Έκδοσης Σχολικών Βιβλίων).

Όπου το τυπωμένο χαρτί –που τόσο ταλαιπώρησε όλο τον χρόνο– ξορκίζεται με τον απλούστερο, αποτελεσματικότερο και πλέον τελεσίδικο τρόπο: δια του πυρός! Όπως

γινόταν με τους μάγους και τους «αιρετικούς» της Γνώσης στον Μεσαίωνα.

Τι περίεργο κι αυτό το ένστικτο όμως! Για την καταστροφή του γραπτού λόγου μιλώ. Της αποθηκευμένης γνώσης ενός ολόκληρου ζωικού είδους (του μοναδικού ίσως που γνωρίζει [;] γραφή κι ανάγνωση)!

Λοιπόν αυτό το ένστικτο, το σύνδρομο Φαρενάϊτ 451, πρέπει να βρίσκεται πολύ βαθιά ριζωμένο στα κύτταρα της φυλετικής μας μνήμης.

Καθόσον στη διάρκεια της καταγεγραμμένης Ιστορίας μας υπήρξαν πάντα εκείνοι που επέμεναν να γράφουν και οι άλλοι, που μοναδικό σκοπό της ζωής τους είχαν να καίνε αυτά που οι άλλοι έγραφαν!

Και καλά ο Σπυράκης και η Καλλιοπίτσα, που μπουρλοτιάζουν την «Αγωγή του Πολίτου», τα «Νεοελληνικά Αναγνώσματα» ή την «Κατήχηση και Λειτουργική». Έτσι κι αλλιώς δεν στερούν τις επόμενες γενιές από τίποτα αναντικατάστατες κι ανεκτίμητες πηγές γνώσης. Δεν πειράζει δηλαδή να ζήσουμε με πλήρη άγνοια του Βαλαωρίτη, του Πολέμη, του Νόβα ή της σημασίας της αρτοκλασίας και της διαρρύθμισης του τέμπλου των εκκλησιών.

Το κακό όμως είναι ότι κάτι άλλοι Σπυράκηδες και κάτι άλλες Καλλιοπίτσες, σε άλλες, παρωχημένες (κι όχι τόσο παρωχημένες) εποχές, κατέστρεφαν κιτάπια, που αν δεν μας στέρησαν την αισθητική ευχαρίστηση του «μέριασε βράχε να διαβώ», ίσως να μας άφησαν σε μαύρο και βαθύ σκοτάδι σε ότι αφορά κάποια υπαρκτά και όχι εικαζόμενα επιτεύγματα της ανθρώπινης διάνοιας.

Ίσως δηλαδή, αν δεν είχαν χαθεί κάποια στοιχεία-μαρτυρίες του μακρινού, μακρινού Άλλοτε, να μην είχαμε σχηματίσει την αντίληψη που έχουμε για κάποιους από τους «πρωτόγονους» ή «πρωτογενείς» πολιτισμούς του ανθρώπου. Και ίσως τότε να μην χρειαζόμασταν και τους

διάφορους Νταίνικεν, να ονειρεύονται εξωγήινους ή κείνους τους άλλους, που μας διαβεβαιώνουν περισπούδαστα κι εμπειριστατωμένα ότι ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο στις 23 Οκτωβρίου του 4004 π.Χ., στις 9 το πρωί ακριβώς! (Dr. John Lightfoot, πρύτανης του Καμπριτζ στα 1650).

Γιατί η καθαρή αλήθεια είναι ότι για το απώτερο παρελθόν μας δεν ξέρουμε παρά ελάχιστα από πρώτο χέρι. Τα στοιχεία που χάθηκαν είναι βλέπετε απείρως και ιλιγγιώδως περισσότερα από κείνα που διασώθηκαν. Και γι' αυτό ούτε ο χρόνος ευθύνεται, ούτε οι καιρικές συνθήκες.

Φρόντισαν αρμοδίως κάποιοι «εκπολιτιστές», που είχαν το τσακμάκι εύκολο και τον ύπνο ελαφρύ.

Κάποιοι από δαύτους επικαλέστηκαν λόγους «θρησκευτικούς» και «ηθικούς». Άλλοι πάλι κινήθηκαν από αίτια πολιτικά. Άλλοι, ένας θεός ξέρει από τι αίτια κινήθηκαν.

Το σίγουρο είναι ότι τα βιβλία που κάηκαν μας στέρησαν τη γνώση της προέλευσής μας και μας φτώχηναν. Μας φτώχηναν απελπιστικά και μάλλον ανεπανόρθωτα.

Για να δούμε λίγο τώρα από πιο κοντά αυτούς τους πυρομανείς της Ιστορίας.

Λοιπόν, έχουμε και λέμε...

1. Στα 330 π.Χ. ένας λεβέντης εκπολιτιστής (και πατριωτάκι μας) από τη Μακεδονία, ο Αλέξανδρος ο Μακεδών, ο επιλεγόμενος και Μεγάλος (δώστε όλα, Μεγάλε κλπ.), εντός των πλαισίων της όλης εκπολιτιστικής του προσπάθειας (λαών που είχαν ήδη του-

λάχιστον 3000 χρόνια [γνωστής] Ιστορίας και πολιτισμού) κυριεύει την Περσέπολη, την οποία πυρπολεί, για να εκδικηθεί το κάψιμο της Αθήνας από τους Πέρσες του Ξέρξη στα 480 π.Χ. (150 χρόνια πριν). Η πανάρχαια βιβλιοθήκη καταστρέφεται ολοσχερώς.

2. Στα 145 π.Χ. ο Σκιπίων ο Αφρικανός κυριεύει την Καρχηδόνα. Όλα τα ανεκτίμητα Φοινικικά βιβλία κάηκαν.
3. Κατά τον 3ο π.Χ. αιώνα ο Κινέζος Αυτοκράτωρ Σι Χάνγκ Τι, ιδρυτής της δυναστείας των Τσιν, καταστρέφει ΟΛΑ τα ιστορικά, επιστημονικά, λογοτεχνικά και φιλοσοφικά βιβλία της Κίνας, συμπεριλαμβανομένων και των έργων του Κομφούκιου, με εξαίρεση τα ιατρικά, γεωργικά και... μαγικά. Αυτό έγινε γιατί ήθελε η Ιστορία του Κινέζικου Πολιτισμού να ξεκινά από τον ίδιο!!!
4. Στα 48 π.Χ. ο Ιούλιος Καίσαρ (συγγραφέας κι ο ίδιος) χρεώνεται με την πυρπόληση της Αλεξάνδρειας και την καταστροφή χιλιάδων πολύτιμων βιβλίων που βρίσκονταν στην περίφημη βιβλιοθήκη της.
5. Κατά τις διαδοχικές επιδρομές των βαρβάρων, που ακολούθησαν την Πτώση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, τα βιβλία την πληρώνουν και πάλι. Δυστυχώς τα συγγράμματα του Ιούλιου Καίσαρα διασώθηκαν. Οπότε... άνθρακες η «θεία δίκη».

6. Κατά τους πρώτους χρόνους του Χριστιανισμού ένας τρομακτικός αριθμός αρχαίων συγγραμμάτων καταστρέφεται από φανατικούς ζηλωτές και κληρικούς, ως «έργα του Διαβόλου». Κάποιοι από τους πάπυρους ξύνονται για να χρησιμοποιηθούν από τους καλόγηρους στα μοναστήρια για να γράψουν πάνω τους ύμνους και προσευχές!
7. Στα 642 μ.Χ. Ο Ομάρ, 3ος Χαλίφης του Ισλάμ, κυριεύει την Αλεξάνδρεια και διατάζει το κάψιμο ΟΛΩΝ των βιβλίων της πολύπαθης βιβλιοθήκης με το ατράνταχτο επιχείρημα: «Αν αυτά τα βιβλία περιέχουν πράγματα που δεν υπάρχουν στο Κοράνι, τότε πρέπει να καταστραφούν, ως αιρετικά κι επιζήμια. Αν πάλι περιέχουν πράγματα που υπάρχουν στο Κοράνι, τότε είναι περιττά». Τα βιβλία τροφοδότησαν τους φούρνους των Δημόσιων Λουτρών της πόλης για έξι (6) μήνες!!!
8. Κάπως παρόμοια θα πρέπει να ήταν και η λογική των φωστήρων της Ιεράς Εξέτασης, του Ιταλού Σαβοναρόλα και του Ισπανού Τορκεμάδα, που κι αν έκαψαν πια «αιρετικά συγγράμματα» (συχνά μαζί με τους συγγραφείς). Βέβαια στο τέλος ο Σαβοναρόλα κατέληξε κι ο ίδιος στην πυρά, αλλά αυτή είναι μικρή παρηγοριά.

9. Ένας άλλος εκπρόσωπος της Εκκλησίας, ο περίφημος Επίσκοπος των Κονκισταδόρων Ντιέγκο Ντε Λάντα, φρόντισε να κάψει ΟΛΑ τα βιβλία των Μάγια της Κεντρικής Αμερικής, τον 16ο αιώνα, στερώντας μας για πάντα ίσως από τη γνώση της Ιστορίας του μυστηρίου αυτού πολιτισμού.
10. Αλλά μιας κι ο λόγος για Αμερική... Τι σας λέει εκείνος ο Αυτοκράτορας των Ινκα, ο Παχακούτεκ, ο οποίος κατά τον 14ο αιώνα μ.Χ. διέταξε όχι μόνο την καταστροφή όλων των γραπτών μνημείων αλλά απαγόρευσε κιόλας, επί ποινή θανάτου, την χρήση γραμμάτων (kelkas) τα οποία αντικατέστησε μ' ένα πολύπλοκο σύστημα κορδονιών με κόμπους (quipus).
11. Τέλος κατά τις δυο αλληπάλληλες αλώσεις της Κωνσταντινούπολης, από τους Σταυροφόρους της πολιτισμένης Χριστιανικής Ευρώπης, στα 1203 και 1204, όσα αρχαία κιτάπια ξέφυγαν από τον καταστροφικό ζήλο της Εκκλησίας χάθηκαν στον χαμό που ακολούθησε.

Αυτά είναι τα κυριότερα από τα εμπρηστικά κατορθώματα με θύμα το γραμμένο χαρτί. Υπήρξαν βέβαια (και υπάρχουν) κι άλλα μικρότερης κλίμακας πατατράχ.

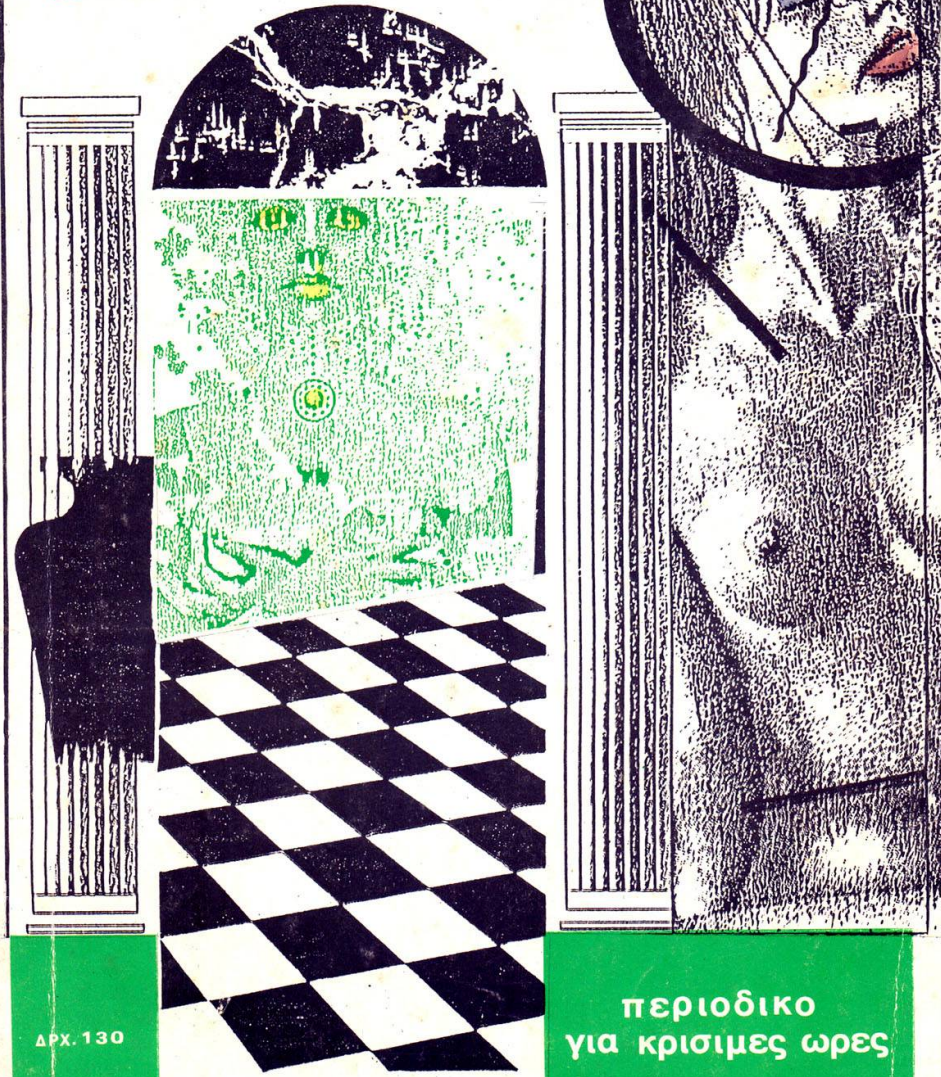
Φαίνεται ότι τελικά το σπίρτο είναι πιο δυνατό από την πένα.

Και μετά μαλώνουμε τον Σπυράκη και την Καλλιοπίτσα, που βάζουν μπουρλότο στα σχολικά τους!... Μιλάει το αίμα στα παιδιά, τι να κάνουν;

Οκτώβριος 1986

MEION -9

ΔΡΧ. 130

περιοδικό
για κρίσιμες ώρες

ΣΠΥΡΟΣ ΜΑΥΡΟΥΛΗΣ

**για μια ΑΣΠΡΗ
ΠΟΛΗ**

Αναμνήσεις Υποψηφίου

Πριν απ' οτιδήποτε άλλο θα ήθελα να ξεκαθαρίσω εδώ κάτι...

Πιστέψτε με, ουδεμία πρόθεση είχα να κατέβω για Δήμαρχος στις εκλογές αυτές –που θα αποτελούσαν, όπως μας διαβεβαίωσαν, ορόσημο και περηφανή διακαίωση του θεσμού της Τοπικής Αυτοδιοίκησης.

Όχι, ουδεμία πρόθεση είχα. Εγώ είμαι ένας ήσυχος άνθρωπος, ένας σεμνός επαγγελματίας κι ένας τίμιος οικογενειάρχης. Οι δουλειές στο μαγαζί, δόξα τω Θεώ, πήγαιναν κατ' ευχήν, είχα χτίσει και πεντέξη μπάγκαλους παραθαλασσίως, προς ενοικίαση το καλοκαίρι, είχα δυο αυτοκίνητα –ένα τζηπάκι για τη δουλειά και μια BMW για τις κάπως πιο επίσημες εξόδους– ένα σκαφάκι δώδεκα μέτρων (με εξωλέμβια Mercury 450 ίππων), βίντεο, τα ταξιδάκια μου στο εξωτερικό, τις παρέες μου, ε, και τίποτα το «πονηρό», όποτε ήθελε προκύψει... Γενικά δηλαδή, δεν μπορώ να πω... ήμουν ευχαριστημένος. Δεν μου έλειπε τίποτα.

Αλλά... Με πίεσαν!

Με πίεσαν οι πολιτικοί μου φίλοι. Με πίεσαν φορτικά κι ανεπανόρθωτα!

—Σπύρο, μου είπαν. Είσαι ο άνθρωπος που χρειάζεται ο τόπος. Αμέμπτου χαρακτήρος, ηθικών αρχών (τα «πονηρά» δεν τα ήξεραν βέβαια), με υπόληψη στην κοινωνία και με κάποια οικονομική επιφάνεια. Είσαι ότι πρέπει για δήμαρχος.

Η αλήθεια είναι ότι αντιστάθηκα σθεναρώς. “Βρε αφήστε με κάτω” τους είπα. “Δεν είμαι εγώ γι’ αυτά τα πράγματα”. Πλην εις μάτην. Ήμουν μόνος εναντίον όλων. Ειδικά όταν το έμαθε η Τούλα (η Τούλα είναι η κυρία μου) πέταξε στον ουρανό.

—Σπύρο μου! ανέκραξε. Το σκέφτεσαι; ΕΓΩ κυρία Δήμαρχου! Θα σκάσουν όλες από το κακό τους! Πες το «ναι».

Εντωμεταξύ οι φίλοι με πολιορκούσαν.

—Ο Αρχηγός σε θέλει οπωσδήποτε, μου έλεγαν.

—Ο ίδιος ο Αρχηγός;!!! απορούσα εγώ.

—Αυτοπροσώπως.

—Έχουμε ρεύμα, έλεγαν.

—Θα σαρώσουμε! 65% με την πρώτη θα πάρουμε!

Ενέδωσα, τι να ’κανα; Είπα το «ναι».

Κι άρχισε το τρεχαλητό.

Το μαγαζί το έκλεισα, γιατί ποιος θα το κρατούσε; Άλλωστε... Δήμαρχος και μαγαζάτορας πάει; Δεν πάει.

Νοικιάσαμε γραφεία, όπου στήθηκε το εκλογικό μας στρατηγείο. Αυτό μου κόστισε ένα μάτι. Τυπώσαμε αφίσες, όπου φαινόμενα σχεδόν τζόβενο, με σιδερωμένες ρυτίδες κι ένα μισοχαμόγελο που έφερνε λίγο του Κρίστοφερ Λη στον «Δράκουλα», αλλά οι εγκέφαλοι της εκστρατείας και η Τούλα επέμεναν πως ήταν ό,τι έπρεπε για να εμπνεύσουμε θετικά συναισθήματα στους ψηφοφόρους. Τυπώσαμε και φυλλάδια με το πρόγραμμά μας, όπου (πάλι οι εγκέφαλοι) έχωσαν ό,τι τους περνούσε από το μυαλό, που αν ήταν να γίνουν όλα αυτά θα μας ανακήρυσσαν εθνικούς ευεργέτες και θα μας στήναν ανδριάντες στο «Λιστόν». Τυπώσαμε και φέϊγ-βολάν και συνθήματα και κονκάρδες, βγάλαμε και μια εφημερίδα κι ό,τι τελοσπάντων μπορεί να φανταστεί ο νους του ανθρώπου. Τόσο που ο τυπογράφος έμαθα ότι αγόρασε

«Alfa Romeo», αλλά εγώ χρειάστηκε να πουλήσω την «BMW» και το σκάφος.

ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΜΟΥ ΤΗΝ ΣΠΑΕΙ... ΕΙΝΑΙ ΟΤΙ ΕΝΑΣ ΑΠ' ΑΥΤΟΥΣ
ΘΑ ΕΚΛΕΓΕΙ ΔΗΜΑΡΧΟΣ... ΚΑΙ ΘΑ ΜΑΣ ΚΑΝΕΙ ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ
« ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΕ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΚΑΘΑΡΗ »

Μετά βγάλαμε λόγους.

Λέω «βγάλαμε», γιατί εγώ απλώς έβγαινα στα μπαλκόνια και στις εξέδρες και διάβαζα αυτά που μου έδιναν, κάνοντας παύσεις σε κάποια υπογραμμισμένα σημεία, για να δώσουμε την ευκαιρία στο πλήθος να ζητωκραυγάσει αυθορμητώς κι ενθουσιωδώς. Και να δεις που ζητωκραύγαζε! (Μετά, όταν ήρθαν οι λογαριασμοί και είδα τη στήλη «Κλακαδόροι--500.000 δρχ.» κατάλαβα γιατί ενθουσιάζοταν έτσι όλο αυτό το πόπολο).

Κάναμε και κοσμικές εμφανίσεις. Παίρναμε το πρωί με το επιτελείο σβάρνα τα μαγαζιά και τους καφενέδες και ανταλλάσσαμε χειραφίες και κερνάγαμε κι όλοι μας έλεγαν: «Είμαστε μαζί σας», αλλά αυτό εμένα μου κόστισε το βίντεο ενώ οι βραδινές έξοδοι με τα αναπόφευκτα τραπεζώματα έφαγαν και το τζηπάκι.

Τέλος πάντων ήρθε κάποτε η Κυριακή των Εκλογών.

«Η ώρα της αλήθειας», κατά πως έλεγε ο επικεφαλής του επιτελείου μας –που σύμφωνα με τις τελευταίες σφυγμομετρήσεις μας έδινε ποσοστό από 75% και άνω.

Και πήραμε πάλι σβάρνα τους δρόμους και οι κουστουμαρισμένοι ψηφοφόροι μας έκλειναν το μάτι και κάποιοι έσπευδαν να μας συγχαρούν προκαταβολικά, για τον επικείμενο θρίαμβο, κι άλλοι να μας πουν: “Είμαστε μαζί σας” κι όλα έδειχναν ότι την Δευτέρα το Δημοκρατικό Μέγαρο θα άλλαζε ένοικο. Και να δεις που είχε αρχίσει να μου αρέσει!

Και ήρθε η ώρα της τηλεόρασης και του Γιαμπαζολιά. Και στην πρώτη ανακοίνωση βρεθήκαμε με δέκα (10) σταυρούς. Και είπαμε «νωρίς είναι».

Και στη δεύτερη ανακοίνωση οι σταυροί γίνηκαν δώδεκα. Κι ο εγκέφαλος του επιτελείου είπε: “Έχουμε ρεύμα”.

Στην τέταρτη ανακοίνωση είχαμε πάρει 16 σταυρούς και σαν να άρχιζαν να με ζώνουν τα φίδια.

Μετά τις δώδεκα τα μεσάνυχτα το επιτελείο άρχισε σιγά-σιγά ν’ αραιώνει. Μέχρι που στο τέλος έμεινα με 17 ψήφους και κατάλαβα.

Τώρα κοιτάω πώς θα τα φέρω βόλτα. Κι όχι τίποτις άλλο, αλλά πήρε των ομματιών της και η κυρία Τούλα, που δεν το άντεχε να μην είναι «κυρία Δημάρχου».

Υ.Γ. Βρε παιδιά... έχει κανείς καμιά δουλίτσα, να βολευτούμε, έτσι, προσωρινά, μέχρι τις επόμενες εκλογές;

Σπύρος Μαυρούλης, πολιτευτής

Νοέμβριος 1986

το πορτραίτο του μινός

Κόμης ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ

Διαβάσαμε γι' αυτόν, ακούσαμε ιστορίες, είδαμε ταινίες με τα κατορθώματά του, ριγήσαμε στη σκέψη του κάτι άγριες και ζοφερές νύχτες του χειμώνα, τον αμφισβητήσαμε, προσπαθήσαμε να τον απομυθοποιήσουμε, τοποθετώντας τον ιστορικά μέσα στον χρόνο, σαν Βοεβόδα της Βλαχίας, υπό την επωνυμία Βλαντ Ντρακούλ III, ο Ανασκολοπιστής (1430-1476), αλλά όπως και να 'χει το πράγμα ο βαρύς του ίσκιος εξακολουθεί να πλανιέται πάνω από τα (καμμένα) δάση και τα αιθαλομιχλώδη φαράγγια της Βαλκανικής, σαν μια τεράστια, μαύρη νυχτερίδα, σαν απειλή και σαν υπόσχεση όμως για ένα είδος αθανασίας.

Το «ΜΕΙΟΝ» (μη φειδόμενο κόπων και εξόδων), στην προσπάθειά του να καταπλήξει τα αναγνωστικά στίφη, απέστειλε στη σκοταδερή Τρανσυλβανία τον ειδικό επί των ακατόρθωτων συνεντεύξεων συνεργάτη του Πητ Κάραβαν, προς διερεύνηση κι εξιχνίαση του ελκυστικού αυτού μύθου. Το αποτέλεσμα υπήρξε αναπάντεχο.

ΕΙΔΑ ΤΟΝ ΔΡΑΚΟΥΛΑ

ΤΡΑΝΣΥΛΒΑΝΙΚΑ ΚΑΡΠΑΘΙΑ, (του ανταποκριτού μας)

ΝΑΙ, τελικά ο μύθος του Κόμητος Δράκουλα δεν είναι καθόλου μύθος. Ναι, μετά από πολλές περιπέτειες κι ανείπωτους κινδύνους, μετά από φοβερές αναζητήσεις και καταστάσεις τρόμου και φρίκης...

ΝΑΙ, ΣΥΝΑΝΤΗΣΑ ΤΟΝ ΔΡΑΚΟΥΛΑ!

Μέσω κάποιων εντοπίων μυστικών διασυνδέσεών μου (που δεν γίνεται φυσικά να κατονομάσω), κατάφερα, με κίνδυνο της ζωής μου, να έρθω σε επαφή με την θρυλική αυτή φυσιογνωμία, που πάγωσε τόνους ολόκληρους αίματος δια μέσω των αιώνων.

Η συνάντησή μας έλαβε χώραν στις **00:32** μετανυκτηρινήν, σ' έναν από τους ελάχιστους σωζόμενους πύργους του, στα Καρπάθια όρη.

Ο Κόμης με δέχτηκε στη βιβλιοθήκη του. Φορούσε ριγέ, μεταξωτές πτυζάμες, καθόταν μπροστά στο αναμμένο τζάκι κι έπαιζε «Donkey Kong» σ' ένα *Nintendo*.

Συστήθηκα, του εξήγησα τον λόγο της επίσκεψής μου κι αφού ανταλλάξαμε τις αναπόφευκτες φιλοφρονήσεις και κοσμικότητες, έβαλα σε λειτουργία το μαγνητόφωνό μου κι άρχισα να τον συνεντευξιάζω.

ΠΗΤ ΚΑΡΑΒΑΝ: Εξοχότατε, πείτε μας δυο λόγια για τον εαυτό σας. Ποιος είναι ο αληθινός κόμης Δράκουλας;

ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ: Ο αληθινός κόμης Δράκουλας είναι ένας κόπανος που δεν καταφέρνει να περάσει στην επόμενη πίστα του «Donkey Kong». Και να φα-

νταστείς ότι το μικρό μου ανηψάκι, που δεν είναι ούτε διακοσίων ετών, το έχει τερματίσει! Σου τη δίνει ή δεν σου τη δίνει;

ΠΚ.: Ναι, βέβαια... Πείτε μας όμως λίγα πράγματα για την καριέρα σας. Πώς ξεκινήσατε και πώς φτάσατε εδώ που φτάσατε;

Δ.: Εμένα που με βλέπεις, λεβέντη, είμαι αυτοδημιούργητος. Ξεκίνησα από τη Σιγκισοάρα με τρύπιο παντελόνι. Από το τίποτις! Από το μηδέν! Κι έφτακα εδώ που έφτακα. Με υπόληψη και μούρη στην κενωνία, να 'ούμ'. Γιατί δεν είναι μικρό πράγμα να έρχεται ο Ανιέλλι, να σου προτείνει την αποκλειστική αντιπροσωπία της «Fiat» για ολόκληρη τη Μολδοβλαχία... Νομίζω;...

ΠΚ.: Στον κινηματογράφο σας έχουμε συνηθίσει κάπως αλλιώς...

Δ.: Μπα, δεν βαριέσαι... Ψιλοπράγματα. Αν συγκρίνεις τα εισιτήρια που κόβουμε, σε σύγκριση με κείνα του «Ράμπο» ή του «Πολέμου των Άστρων», θα δεις ότι δεν αξίζει τον κόπο. Ο κινηματογράφος, φίλε μου, δεν έχει ψωμί σήμερα. Δεν είναι επιχείρηση που σου αποφέρει. Με πιάνεις;

ΠΚ.: Και τι είδους επιχείρηση συμφέρει, κατά τη γνώμη σας;

Δ.: Η πολιτική. Αυτή μάλιστα! Σου αφήνει περιθώρια γι' αυτοσχεδιασμούς και τσαλίμια. Κι έτσι κι έχεις να διαπραγματευθείς τίποτις αγορές οπλικών συστημάτων και τα τοιαύτα... την έκανες! Κοίτα τι γένηται στον Τρίτο Κόσμο και θα καταλάβεις.

ΠΚ.: Να συμπεράνουμε ότι σκέφτεστε να πολιτευτείτε;

Δ.: Γιατί όχι; Τουλάχιστον με μένα οι ψηφοφόροι θα ξέρουν πού στέκονται. Είμαι επαγγελματίας πότης αίματος. Με δυο-τρία μπουκάλια Ρέζους αρνητικό τη μέρα είμαι μια χαρά. Με τους άλλους δεν καθαρίζουν ούτε με νταμιτζάνες. Κι όσο πίνουν τόσο πιο πολύ θέλουν. Είναι βλέπεις εθιστικό, σαν τη νικοτίνη και τη μαύρη.

ΠΚ.: Έχω την εντύπωση ότι δεν πολυσυμπαθείτε τους πολιτικούς.

Δ.: Μπλιάχ!... Ταγκιασμένο αίμα!... Μια αηδία...

ΠΚ.: Πείτε μας, εξοχότατε, πώς βλέπετε την παγκόσμια κατάσταση σήμερα;

Δ.: Μια χαρά. Ποτέ δεν ήταν καλύτερη. Ρέουν ποταμοί αίματος απανταχού της Υφηλίου. Να πίνεις, να πίνεις και να μη σώνει. Μακάρι να κρατήσει έτσι.

ΠΚ.: Υπάρχουν κάποιες σύγχρονες φυσιογνωμίες που θαυμάζετε;

Δ.: Βεβαίως. Ο Ίντι Αμίν, ο Καντάφι, ο Χομεϊνί, ο Ζία Ουλ Χακ, ο Πινοσέτ κι ο Κατσιφάρας είναι πολλά υποσχόμενοι. Και τώρα αφήστε με να δω τι θα κάνω με την επόμενη πίστα του «Donkey Kong», γιατί έχουμε γίνει ρεζίλι των βρεφώνε.

Εδώ τελειώνει η συναρπαστική συνομιλία μας μ' έναν ακόμη θρύλο των καιρών μας.

Πητ Κάραβαν για το «ΜΕΙΟΝ»

Νοέμβριος 1986

ΠΟΛΥ ΜΟΥ ΑΡΕΣΕΙ ΝΑ ΨΗΦΙΖΩ

Εμένα πολύ μου αρέσει να ψηφίζω. Το Πάσχα δεν μου αρέσει τόσο πολύ και μια φορά, όταν ήμουν μικρός και με πήγε η μάνα μου

να δω το «Τσίρκο Μεντράνο», ούτε αυτό μου άρεσε, γιατί όλα αυτά τα φυλακισμένα ζώακια, που έπρεπε να χτυπούν καρτέλα, με στενοχωρούσαν, αλλά οι εκλογές μου αρέσουν εξαπανέκαθεν.

Θυμάμαι μικρός, στο σχολείο, που μας έφτιαξαν «Μαθητικές Κοινότητες», για να συνηθίσουμε, λέει, στις δημοκρατικές διαδικασίες και που έπρεπε, λέει, να ψηφίσουμε Πρόεδρο, γιατί ήμασταν, λέει, ώριμοι να αυτοδιοικηθούμε και πλάκα στην πλάκα βγάλαμε τον Λευτέρη, που ήταν ένας κόπανος και μισός, και να δεις που το πήρε πάνω του, το νούμερο, και στις συνεδριάσεις φώναζε: “Σχασμός!” και “Κάτσε κάτω εσύ!”, και γελάγαμε εμείς και του κάναμε καζούρα, μέχρι που μου το είπε κι εμένα και σηκώθηκα πάνω (πάντα μπερδεύα τις εντολές) και τον βούτηξα από τον γιακά και κόντεψε να μου μείνει στα χέρια (και δεν μπορούσε να πει κιόλας “Μη, έχω γυναίκα και παιδιά!”) κι ο καθηγητής, που μας τον είχαν βάλει σύμβουλο κι επιτηρητή, μου τράβηξε έναν φούσκο και μια ξεγυρισμένη τριήμερη αποβολή και μου ανακοίνωσε ότι ήμουν, λέει, ταραχοποιό στοιχείο και τραμπούκος και πολύ στεναχωρήθηκα, αλλά τον περίμενα τον Πρόεδρα Λευτέρη στο σκόλασμα και είχαμε εκεί έναν σύντομο δημοκρατικό διάλογο ιδιαιτέρως και το απόγευμα τηλεφώνησε η μάνα του στη μάνα μου και της είπε ότι έχω εγκληματικές τάσεις και σίγουρα μια μέρα θα κατέληγα στο κάτεργο.

Πλην όμως ο Λευτέρης παραιτήθηκε κι έτσι βγάλαμε Πρόεδρο τον Στράτο, που ήταν παιδί δικό μας και περπατημένο κι όλα έφτιαξαν, αλλά εμένα δεν με άφησαν να ψηφίσω αυτή τη φορά, γιατί, είπαμε, ήμουν στοιχείο ταραχοποιό κι αντιδημοκρατικό, αλλά πολύ στεναχωρέθηκα, γιατί πολύ μου αρέσει να ζωγραφίζω διάφορα στο ψηφοδέλτιο και να το ρίχνω στην κάλπη, ως πολίτης κι ως άνθρωπος.

Εμένα πολύ μου αρέσει να ψηφίζω.

Και πολύ μου καχοφάνηκε που επί «Εθνοσωτήριου» μου στέρησαν αυτή τη χαρά. Και πολύ το χάρηκα όταν έστησαν εκείνη την παράσταση με το «ΝΑΙ» και το «ΟΧΙ», υπέρ του Παπαδόπουλου και κατά του Βασιλιά. Κι εγώ τότε έτρεξα να ψηφίσω «ΟΧΙ», γιατί μου πάει καλύτερα να το λέω και δεν πειράζει που δεν κατάλαβα τι σήμαινε γιατί έτσι κι αλλιώς εκεί που ψήφισα έβγαλαν 120% «ΝΑΙ» (και να δεις που τη φορά αυτή δεν πρόκανα να ζωγραφίσω ανθρωπάκια στο ψηφοδέλτιο, γιατί ήταν εκεί κάτι κύριοι με φαλιδισμένα μουστάκια και σκαρπίνια και κοίταζαν περίεργα).

Τζάμπα πήγαν λοιπόν αυτές οι «εκλογές» και πολύ φοβάμαι ότι κανείς δεν τις ευχαριστήθηκε, ούτε ίσως κι ο ίδιος ο Παπαδόπουλος.

Τέλος πάντων, εμένα πολύ μου αρέσουν οι εκλογές και είναι κρίμα που –δεν ξέρω πώς– πάντα τύχαινε να βρίσκομαι 350 χιλιόμετρα μακριά από τον τόπο όπου έπρεπε να ψηφίσω κι έτσι δεν το φχαριστιόμουν όσο θα το φχαριστιόμουν από κοντά. Πήγαινα όμως ανελλιπώς στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής για να πάρω βεβαίωση, γιατί αλλιώς θα ήμουν παράνομος και θα υφιστάμην δικαίως, λέει, τας συνεπείας του Νόμου.

Γιατί, λέει, μπορεί να είμαστε ελεύθεροι να ψηφίσουμε τους όποιους σωτήρες της αρεσκείας μας, αλλά δεν είμαστε ελεύθεροι να **μην** ψηφίσουμε σωτήρες. Κι εδώ, ως Έλληνες, προπορευόμεθα της υπόλοιπης Υφηλίου (που σημειωτέον εκπολιτίσαμε), διότι εκεί τους αφήνουν ν' αποφασίσουν **ΜΟΝΟΙ** τους αν θέλουν να ψηφίσουν!!! Άκου πράγματα! Αν είναι δυνατόν ν' αφήνουμε το απείθαρχο κι ατίθασο πόπολο ελεύθερο ν' αποφασίζει για τη θέση που θα τηρήσει σε κάτι τέτοια λεπτά ζητήματα!

Πάντως εμένα πολύ μου αρέσουν οι εκλογές.

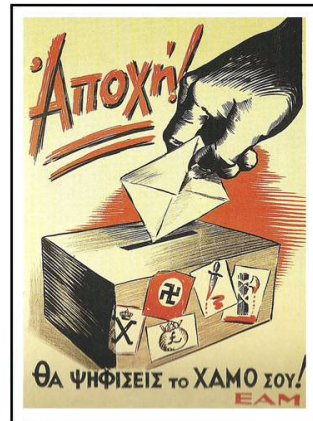
Και σ' αυτές τις τελευταίες, τις Δημοτικές, το διασκέδασα απείρως περισσότερο. Περισσότερο μπορώ να σου πω κι από τις Βουλευτικές.

Γιατί με σταματούσαν στο δρόμο γνωστοί, συγγενείς και φίλοι και με χαιρετούσαν δια χειραψίας και αστραφτερών χαμόγελων και με ρωτούσαν για την υγεία μου κι αν ερωτώ για τη δική τους καλώς έχει και θα είχε πολύ καλύτερα αν τους σταύρωνα κι εγώ την ερχόμενη Κυριακή και πιάχε κι αυτά τα ολίγα (σταυρωμένα) ψηφοδέλτια, να δώξεις σε γνωστούς και φίλους – για το καλό της πόλης πάντα. Κι εγώ χαμογελούσα μυστηριακά και δεν έλεγα τίποτις για τα 350 χιλιόμετρα κι ένοιωθα πολύ σημαντικό άτομο και χρήσιμο στην κοινωνία και καθόλου λούστρος, όπως προφήτευε ο πατέρας μου, σε στιγμές απαισιοδοξίας και χαμηλής βαθμολογίας ελέγχων.

Και πολύ μου άρεσε να χαζεύω τις αφίσες με τις ρετουσαρισμένες φωτογραφίες των υποψήφιων, που ατένιζαν απλάνως το άπειρο, χαμένοι ποιος ξέρει σε τι εθνοσωτήριους οραματισμούς. Και πολύ μου άρεσε ν' ακούω τους λόγους από τα μεγάφωνα, στη διαπασών, όπου ο καθένας έλεγε τα χιλιάδες κακά για τους αντίπαλους και τα χιλιάδες καλά για τον εαυτό του.

Κι ακόμα πιο πολύ μου άρεσε που μια βδομάδα πριν από τις κάλπες άρχισαν έργα εξωραϊσμού και διαμόρφωσης της Πλατείας Δημαρ-

χείου, με μπουλντόζες και τρυπάνια και οργασμό εργασίας κι αναρωτιόμουν... Μα καλά, για κάφρους μας παίρνουν αυτοί οι άνθρωποι, να μην καταλαβαίνουμε ντιπ καταντίπια; Αλλά δίκιο είχαν οι άνθρωποι, γιατί άκουσα πολίτες γειτόνους να θαυμάζουν και να επικροτούν τη λογικό του «Κάλλιο αργά παρά ποτέ». Οπότε...

Δυστυχώς και πάλι θα πρέπει να παρηγορηθώ με την καθιερωμένη επίσκεψη στο αστυνομικό τμήμα την Κυριακή το πρωί και τι να κάνουμε, αυτά έχει η ζωή.

Πήρα λοιπόν τον δρόμο του Γολγοθά που λέτε, για την εξασφάλιση της πολυπόθητης βεβαίωσης των 350 χιλιομέτρων, άνευ της οποίας υπήρχε κίνδυνος να χαρακτηριστώ άτομο δύστροπο, αντεθνικό, απείθαρχο, αντιδημοκρατικό και παράνομο, αλλά έκανα την καρδιά μου πέτρα και χάζεσα τις χιλιάδες αφίσες τις κολλημένες στους τοίχους, τις κολώνες και τα πανώ της πόλης.

Και είδα να με κοιτάζει το ίδιο πρόσωπο παντού!

Η πόλη ήταν φρεσκοταπετσαρισμένη (νύκτωρ) απ' άκρου εις άκρον με την πλήρη οραματισμών μορφή του (συμπαθούς κατά τα άλλα) τελευταίου Δημάρχου του Δήμου Κερκυραίων. Οι υπόλοιποι είχαν γίνει άφαντοι! Νύκτωρ!

Καληνύχτα σας.

Νοέμβριος 1986

Πατρις πάσχει, Πέμπσατε ΛάχανΑ

τουτέστιν: ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΝ ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟΝ
ΑΝΑ ΤΑΣ ΘΕΡΙΝΑΣ ΛΟΥΤΡΟΠΟΛΕΙΣ

Το ξέραμε από την αρχή ότι η αποστολή ήταν παρακινδυνευμένη. Το ξέραμε ότι μπορεί να μην φτάναμε στον προορισμό μας ή να φτάναμε μισοί ή τρελοί ή ξυλιασμένοι. Το ξέραμε ότι μπορεί να μην επιστρέφαμε ποτέ από την κόλαση αυτή του Δάντη.

Το ξέραμε ότι μπορεί να μην αντέχαμε... Τα νεύρα μας να έσπαγαν και να πεταγόμασταν πάνω τις νύχτες ουρλιάζοντας «Χο-Τσι-Μινχ, εσύ μας οδηγείς!».

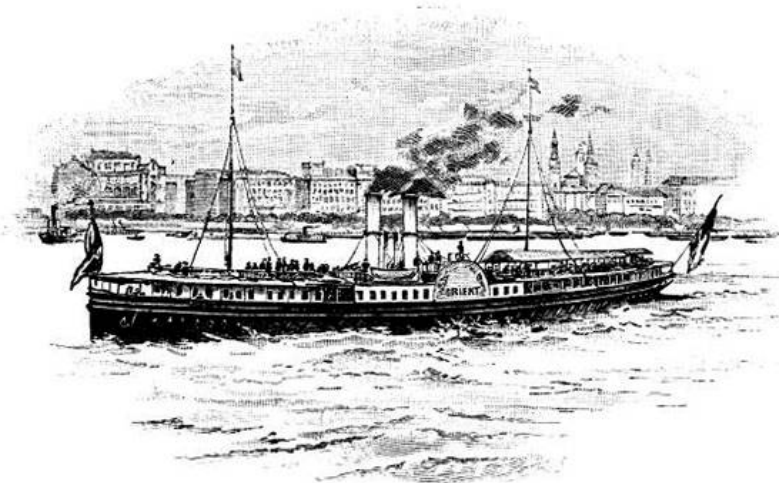
Μπορεί όμως και να τα καταφέραμε. Να επιστρέψουμε. Κι αυτό το ξέραμε. Θα επιστρέφαμε, σωστά ανθρώπινα ράκη βέβαια... Με κολώνιες «Givenchy» και συνολάκια «Paco Rabanne» πλην ράκη. Ανθρώπινα ναυάγια!... Με βαθουλωμένα μάγουλα κι απλανές βλέμμα.

Τα ξέραμε όλα αυτά, αλλά δεν δειλιάσαμε. Δεν διστάσαμε στιγμή όταν η φωνή του καθήκοντος μας κάλεσε από το Υπερπέραν: “Έεεε, εσείς εκεί κάτωωω... Έεεε...Ελάτεεε... Ελάτε να σας φάωωω...”.

Όλο το τσούρμο αλληλοκοιταχτήκαμε για μια στιγμή φευγαλέα και μετά, με μια αποφασιστική κίνηση στρίψαμε το νόμισμα. Αυτοί που λυτρώθηκαν μας χτύπησαν βιαστικά στην πλάτη και χωρίς να κοιτάζουν πίσω τους το 'βαλαν στα πόδια, πανευτυχείς κι ανακουφισμένοι, να πάνε στο «Λιστόν» για καφέ. Εμείς... εμείς μαζέψαμε τους σάκους

μας και με βήμα σερνάμενο κι αβέβαιο μπαρκάραμε ηρωικά στο «Θεσπρωτία».

Το «Θεσπρωτία», για όσους δεν ξέρουν, είναι το πλωτό εκείνο μέσο που επισήμως χαρακτηρίζεται ως «οχηματογωγό» και που, εκτός των άλλων, συνδέει την Κέρκυρα με τους Παξούς –μέσω Ηγουμενίτσας– άπαξ και φαρμακερής της εβδομάδος.

Η μέρα, το θυμάμαι καθαρά, ήταν Τρίτη. Τρίτη έπεσε και η Κωνσταντινούπολη.

Το πολυτελέστατο σαλόνι του εν λόγω ποντοπόρου – που είχε να καθαριστεί από τότε που το βάφτισαν– εμπειρείχε τον εξής ταξιδιωτικό πληθυσμό: Εμάς, τέσσερις συνδικαλιστές εργάτες της ΜΟΜΑ (εν «υπερεσία»), έναν γιατρό με τον μπαμπά και τη μαμά του, δυο γύφτους καρεκλάδες και μια κυρία βαμμένη ξανθιά, που κουβαλούσε μαζί της ένα στραπατσαρισμένο βιβλίο του Σαρτρ, απ' αυτά που πουλάει στην Αθήνα ο Λαδιάς με το κιλό.

Οι συνδικαλιστές συνδιαλέγονταν (σε άπταιστα τρικαλινά) για μπουλντόζες, λεφτά, πέτρες και δικαιώματα, λεφτά, πίσσεσ, γχώμενες, γκρέϊντερ και λεφτά. Ο γιατρός έλεγε «ναι... όχι» σε ό,τι τον συμβούλευαν οι γονείς του. Οι

γύφτοι κοίταζαν την κυρία με τον Σαρτρ και η κυρία με τον Σαρτρ κοίταζε το ρολόι της, βαριεστημένα. (Αργότερα ο ένας γύφτος πήγε να της υποβάλει τα σέβη του, αλλά η κυρία είχε την καρδιά και το μυαλό της δωσμένα στον αλλήθωρο Γάλλο φιλόσοφο και δεν ανταποκρίθηκε).

Τέλος πάντων, το ότι ένα τόσο επιβλητικό μεταφορικό μέσον έκανε τόσο δρόμο για δέκα νοματαίους το βρήκαμε παρήγορο για την εξέλιξη των σχέσεων κράτους-πολιτών (και μην μου πεις πάλι για κείνα τα Hercules C-130, που κάνουν βόλτες τις υπουργάτζες, γιατί αυτά, ως γνωστόν, πετούν με μηδενική δαπάνη).

Πρώτος μας σταθμός ο Ευρωπαϊκός λιμάν της ωραίας Ηγουμενίτσας. Εδώ ο γιατρός με τους γονείς του αποβιβάστηκαν (ίσως πήγαινε να παραλάβει κάποιο πολυπόθητο αγροτικό ιατρείο, κάπου εις την αχανήν, πτωχήν πλην τιμίαν, ελληνικήν «περιφέρεια»). Οι καρεκλάδες πήγαν για

τυρόπιτες και η ξανθιά κυρία να αγοράσει ένα «NTOMINO» (γιατί ο Σαρτρ σαν να έπεσε κάπως βαρύς). Επιβιβάστηκε όμως παρέα δημοσίων υπαλλήλων (δύο εξ' εκάστου φύλου), οι οποίοι στρώθηκαν δίπλα μας κι άρχισαν να διηγούνται μετά μανίας εις αλλήλους «υπερσειακά ανέκδοτα» και περιστατικά. Είδαμε κι ένα βυτιοφόρο που μπήκε, αλλά συντόμως, αφού το ξανασκέφτηκε ωριμότερα, ξαναβγήκε, με τους ναύτες να βρίζονται με τον σωφέρη. Έτσι αρκεστήκαμε στους υπάλληλους και σε μια συντροφιά τζομπάνων, που έκαναν χειμερινό τουρισμό, προς εμπλουτισμό του επιβατικού μας δυναμικού.

Και φτάσαμε στους Παξούς!

Εμείς, οι γύφτοι, οι μπουλντοζιέρηδες της MOMA, οι υπάλληλοι, οι τζομπάνηδες και η κυρία με τον Σαρτρ και το «NTOMINO».

Στην προκυμαία ένα «Datsun» περίμενε τους γύφτους κι ένα γκρεϊντερ τους Μοματζήδες. Εμείς οι άλλοι ήταν φανερό πως είχαμε αφευθεί στο έλεος των στοιχείων της Φύσης.

Από την προκυμαία μέχρι την πλατεία του Γάη ήταν ένα μικρός μόνο περίπατος. Μέχρι να φτάσουμε συναντήσαμε επτά γατούληδες, ένα σκυλάκι, τον Φόξυ, έναν... ταξιτζή (!) κι έναν κουφό. Ρωτήσαμε τον κουφό αν ήταν ο Γιάννης, που μας είχε κρατήσει δωμάτιο, αλλά ο ταξιτζής μας πληροφόρησε πως αυτός ήταν ο Μήτσος, όχι ο Γιάννης. Όσο για τον πραγματικό Γιάννη... ίσως να ήταν πάνω, στο χωριό, ίσως όχι... κι εμείς τι τον θέλαμε αν τύχει;

Στην πλατεία συναντήσαμε έναν κύριο με αλωπεκίαση, που μας ρώτησε τι τον θέλουμε τον αδερφό του τον Γιάννη. Μετά όμως από σύντομη, αλλά δύσκολη, ανταλλαγή απόψεων ανακαλύψαμε αμοιβαίως ότι εμείς άλλον Γιάννη ψάχναμε.

Εντωμεταξύ, με βλέμμα ζωηρό και σπινθηροβόλο, ως

ακροβολιστές των Ειδικών Δυνάμεων, εισερχόμενοι σε επικίνδυνο καταυλισμό του Δέλτα του ποταμού Μεκόνγκ, παρακολουθούσαμε τα πάντα τριγύρω, μην αφήνοντας να μας ξεφύγει η παραμικρή λεπτομέρεια (που ενδεχομένως απέβαινε μοιραία για την τιμή και την υπόληψή μας).

Από την πρώτη αυτή ανίχνευση αποκομίσαμε τα κάτωθι εμπειριστατωμένα συμπεράσματα.

1. Ο περί ου ο λόγος παραθαλάσσιος οικισμός παρουσιάζει εμφανή συμπτώματα ερήμωσης (ίνα μη τι χείρον είπω). Αδιάσειστο στοιχείο δε, που συνηγορούσε ενθουσιωδώς υπέρ της παρατήρησης αυτής αποτελεί το γεγονός ότι, μολονότι η πλατεία περικλείετο ασφυκτικώς υπό παντοίων όσων καφενέδων, φερόντων υπερηφάνως επιγραφάς εις την αγγλικήν που υπόσχονταν «complit brekfast, eggs and baycon, ham, pitsa...» κλπ. ουδείς θαμών διεκρίνετο δια γυμνού οφθαλμού απολαμβάνων εις τον ήλιον, όχι «complit brekfast» αλλ' ουδέ καν ρεβυθοκαφέ γλυκύν βραστόν. Για ν' ακριβολογούμε... ουδείς θαμών διεκρίνετο –τελεία. Και πώς να διακριθεί άλλωστε αφού οι θύρες των εν λόγω βρετανικών καφενέδων παρέμεναν ερμητικώς εσφαισμέναι... πλην ενός, μετά του οποίου θ' ασχοληθώμεν εν συνεχεία.

2. Οι ελάχιστοι ιθαγενείς που περιεφέροντο τριγύρω αράθυμοι ήσαν μεσόκοποι και πάντως γένους αρσενικού (έστω πάλαι ποτέ). Θήλεα δεν υπέπεσαν στην αντίληψή μας.
3. Οι γάτοι και οι σκύλοι φαίνονταν να μην έχουν τίποτα να μοιράσουν μεταξύ των. Τα πήγαιναν μια χαρά, αγνοώντας επιδεικτικώς αλλήλους.
4. Ο μοναδικός περιπτεράς ετοιμαζόταν να κλείσει το μαγαζί (στις 12:30 το μεσημέρι!).

Κει πάνω ήταν που μας πέτυχε ο Γιάννης, που ψάχναμε απεγνωσμένα, και μας οδήγησε στο δωμάτιό μας, στο σπίτι μιας συμπαθέστατης κυρίας, που άπλωνε τρεις μπουγάδες την ημέρα και που χάρηκε πολύ να μας δει, ως (ανέλπιστους) πελάτες κι ως ανθρώπους. Δίπλα μας έμενε ένας ταλαίπωρος καθηγητής του εγχωρίου Γυμνασίου και θα έμενε, λέει, μέχρι τον Μάρτιο, οπότε και θα άρχιζε να περιφέρεται από δωμάτιου εις δωμάτιο, καθόσον τότε άρχιζε η τουριστική λεγομένη περίοδος και τα «rooms» προορίζονταν για τους εξ' Εσπερίας περιηγητάς (έναντι παχυλού αντιτίμου βεβαίως). Η ταλαιπωρία του θα διαρκούσε μέχρι τον Ιούνιο, όπου πια δεν θα έβρισκε ούτε στάβλο, οπότε ή στην παραλία θα την έβγαζε (για έναν ύπνο, βρε παιδί μου... και τι γίνηκε;...) ή στα θρανία του σχολείου, βλαστημώντας σπουδές και διπλώματα.

Αλλά παρασυρόμεθα υπό των αισθημάτων μας. Μας ανακαλώ πάραυτα εις την τάξιν, ίνα επιτελέσουμε με άκρα δημοσιογραφικότητα κι αντικειμενικότητα την πολεμική μας ανταπόκριση από το μέτωπο της χειμερίας θερετριακής Ελλάδας.

Εμπειρία πρώτη:

Πεινώντες ώσπερ λύκοι αποκοπέντες από την αγέλη εξορμήσαμε λυσσαλέως προς εξεύρεση τροφής, κατά προτίμηση μαγειρεμένης. Στην πορεία μας συναντούσαμε πληθώρα ονειρωδών υποσχέσεων για λουκούλλεια γεύματα, όπως: «Fish and Lobster», «Pizza and Specialties», «Seafood and Steaks»... σε μια αφθονία ξενόγλωσσων πλην ορεκτικότητας επιγραφών. Κάθε φορά όμως που δοκιμάζαμε την πόρτα αυτών των παραδείσων... φευ! την βρίσκαμε –ως άλλοι εκδιωχθέντες πρωτόπλαστοι– σφαλισμένη. Και οι γραπτές υποσχέσεις στις πινακίδες την πείνα μας αφόρητη.

Επιμείναμε όμως σθεναρώς. Κι όπως ξέρουμε ο επιμένων (και ο τολμών, εντάξει, ρε σειρά...) νικά.

Ανακαλύψαμε ταβερνείο με πινακίδα σεμνή και ταπεινή φέρουσα επιγραφή ελληνιστί (!!!) «ΟΙ ΩΡΑΙΟΙ ΠΑΞΟΙ». Αίθουσα τριών μέτρων επί τέσσερα, χωρητικότητας τριών τραπεζιών, δυο μεγάλων κι ενός μικρού, παρά του μη λει-

τουργούντος προ πολλού ψυγείου. Τη στιγμή της ανακαλύψεώς μας το μικρό τραπέζι χήρευε κι επομένως με συνδυασμένη κι αποφασιστική ενέργεια το καταλάβαμε άυτανδρο.

Ο κάπελας, ο Σπύρος, μπορεί να μηνμίλαγε πολύ και να μην αγαπούσε τις «ζιλέττες», αλλά μαγείρευε ωραία. (Σπύρο, έσωσες την αποστολή του «ΜΕΙΟΝ» από βέβαιο αφανισμό εξ' ασιτίας! Αιωνία η ευγνωμοσύνη μας!).

Έκτοτε τρέχαμε μεσημέρι-βράδυ, με την ψυχή στο στόμα, παραμονεύοντας πίσω από τις κολώνες, σαν τίποτις Τζενοβέζοι ασασίνοι, πότε θ' αδειάσει τραπέζι στου Σπύρου, να μπουκάρουμε. Γιατί, ξέχασα να σας πω ότι «ΟΙ ΩΡΑΙΟΙ ΠΑΞΟΙ» ήταν το μοναδικό εστιατόριο που έμενε ανοιχτό στον κοσμοπολίτικο και βρίθοντα καλοκαιρινού συναλλάγματος Γάη!

Εμπειρία δεύτερη:

Μετά το φαγητό όμως εμείς, οι κακομαθημένοι Κορφιάτες, θέλαμε και... καφέ! Ναι, αλλά η ώρα είχε πάει δύο και το μοναδικό, φαινομενικώς διαχειμαζόμενο καφενείο της πλατείας, είχε κλείσει! Τώρα; Τι κάνει κανείς στους Παξούς, στις δυο το μεσημέρι όταν θέλει να πιει καφέ; Ούτε χύμα δεν μπορούσαμε ν' αγοράσουμε. Τα (φιλοδόξως αυτοαποκαλούμενα) Supermarket είχαν κατεβάσει ρολά κι ένας θεός ήξερε πότε και αν θα άνοιγαν ξανά. Γύρω... ψυχή ζώσα! Ακόμα κι ο Φόξυ είχε πάει για ύπνο.

Κι εκεί που όλα φαίνονταν χαμένα... ξαφνικά το αείσιο μάτι μας πέφτει πάνω σε μια μισάνοιχτη, σγκουριασμένη πόρτα. Πάνω από την πόρτα η θριαμβική επιγραφή «ΚΑΦΕΤΕΡΙΑ»! Κοιταζόμαστε κι ορμάμε.

Εντός... χάος! Καρέκλες στιβαγμένες σε σωρούς, τραπέζια ριγμένα όπως-όπως και στο βάθος το απαραίτητο, το αναπόφευκτο αποδεικτικό του πολιτισμού μας, το τεράστιο νικέλινο και τζαμωτό ψυγείο –άδειο!

Σωριασμένος σε μια καρέκλα, αξούρηγος, αγέρωχος και σιωπηλός ο καφετζής.

—Καφέ; ρωτάμε με συγκρατημένη ελπίδα.

Διφορούμενο κούνημα του κεφαλιού.

—Θα μας φτιάξετε; (εμείς).

Άλλο διφορούμενο κούνημα του κεφαλιού.

—Καθίστε.

Παναπέι... υπήρχε ελπίς!

Ο διφορούμενος κύριος σηκώνεται. (Αργά-αργά).

—Νεσκαφέ;... αποτολούμε.

Ο καφετζής σταματάει απότομα.

—Μόνο ελληνικό.

—Μόνο, μόνο!... βιαστήκαμε να συμφωνήσουμε.

Κι έτσι ήπιαμε καφέ – σχεδόν με μέσον. Καθισμένοι σε δυο καρέκλες που μας επετράπη να βγάλουμε έξω

στον ήλιο (και ξαναμπάσαμε μετά οι ίδιοι, από ευγνωμοσύνη) και με τα φλυτζάνια ακουμπισμένα στο πεζούλι του παραθύρου.

Μέχρι το βράδυ κάναμε κι άλλες ανακαλύψεις. Για παράδειγμα: ανακαλύψαμε την ύπαρξη Νεολαίας! Την αποτελούσαν έξι-εφτά Σπύροι που ξέμειναν από το καλοκαίρι (οι δυο μηχανοκίνητοι) και που μαζεύονταν σ' ένα μικροσκοπικό «Μπαρ» στην προκουμαία, το πρωί για ν' αναπολήσουν τα θερινά τους μεγαλεία και το απόγευμα για να παρακολουθήσουν την καθιερωμένη προβολή του καουμπόυκου (Ιταλικής παραγωγής εννοείται) στο βίντεο. Μετά τις εφτά το βράδυ το «Μπαρ» έκλεινε και η Νεολαία εξαφανιζόταν, το ίδιο ανεξήγητα όπως εμφανιζόταν.

Βιβλία δεν είδαμε να πουλιούνται πουθενά. Αυτό είναι καλό, γιατί έτσι οι ιθαγενείς δεν θα μπαίνουν σε περιττά έξοδα προκειμένου «να φτιάξουν βιβλιοθήκη», που αχρείαστες να είναι. Παραδόξως ανακαλύψαμε ένα πρακτορείο (μπαγατιάτικων) εφημερίδων και περιοδικών –που όμως

κάνει μεγαλύτερο τζίρο σαν φιλικατζίδικο! Κινηματογράφος βέβαια ούτε για αστείο!... Προς τι άλλωστε; σάματι δεν υπήρχαν τα βίντεο;

Αλλά, εκτός της κακής συνήθειας του φαγητού και του καφέ, είχαμε και μια χειρότερη. Καπνίζαμε! Άρα χρειαζόμασταν τσιγάρα, άρα και περίπτερο (όπου συνήθως τα πουλάνε). Εύκολο όμως το 'χεις να πετύχεις περίπτερο ανοιχτό; Τελικά, επίμονοι όπως ήμασταν, κα-

ταφέραμε ν' ανακαλύψουμε έναν φιλότιμο περιπτερά. Βλέποντάς μας αυτός, αμέσως έβγαλε τα σωστά συμπεράσματα και μας χαιρέτησε... γερμανιστί! Εμείς του απαντήσαμε σε άπταιστα ελληνικά, αλλά αυτός εκεί, το βιολί του: "Γερμανοί, Γερμανοί;". "Όχι, Αυστριακοί" απαντήσαμε (ξανά στα ελληνικά) εμείς. Δεν είχε αντίρρηση. Αγόρασαμε τα τσιγάρα μας, τηλεφωνήσαμε στο (ελληνικό) σπίτι μας και φύγαμε αποκομίζοντας μια γερμανική «καληνύχτα».

Όμως η μεγαλύτερή μας ανακάλυψη, ήταν η παντελής απουσία γυναικών από τον χειμερινό Παξινό βίο! Μάλιστα κύριοι (και κυρίες). Σε ολόκληρο τον Γάη δεν βλέπει κανείς παρά πανταλόνια και τραγιάσκες! Στον δρόμο αξούρηγοι μαντράχαλοι, στο «Video Bar» αξούρηγοι Σπύροι μαντράχαλοι, στην προκουμαία αξούρηγοι μαντράχαλοι, στο ταβερνείο του Σπύρου αξούρηγοι μαντράχαλοι, στο μοναδικό (εν ημιλειτουργία) καφενείο αξούρηγοι μαντράχαλοι (που μας είδαν να μπαίνουμε εκεί ένα βράδυ και κόντεψαν να πάθουν εγκεφαλικά –καθώς ο ένας εξ' ημών ΔΕΝ ήταν άντρας).

Τίποτις! Γυναί πουθενά! Πού και πού μονάχα να δεις καμιά γρια, από σαράντα και άνω, να τρέχει φουριόζα στο

σπίτι της και ίσως –αν ξεφύγει, σπάνια– καμιά άσχημη νεότερη. Οι άλλες τι γίνηκαν;

Και ξαφνικά... Την τελευταία μέρα της αποστολής...

Καθώς είχαμε σωριαστεί εξουθενωμένοι στον ήλιο και πίναμε τον καφέ της διφορούμενης «Καφετέριας»... είδαμε, λέει...

Να περνάει στην προκυμαία μπροστά μας... κλίκι-κλάκ... κλίκι-κλάκ... στις παγωμένες πλάκες ονειρεμένη ύπαρξη, γένους θηλυκού!!!

Ολίγων Μαΐων. Με φτιαγμένο μαλλί. Με ανσαμπλάκι... Με διπλό σκίσιμο στη στενή φούστα, μέχρι τη μέση των μηρών... νάυλον κάλτσες και τακούνια-στιλέτα! Κλίκι-κλάκ... κλίκι κλάκ...

Οπτασία!!!

Που μόνο εμείς προσέξαμε. Για τους άλλους ούτε καν υπήρχε! Ήταν βλέπετε κι εκείνη ιθαγενής.

Δεκέμβριος 1986

ΟΙ ΝΑΥΑΓΟΙ ΤΟΥ ΚΑΒΟΥ

(Δίηγσις σπαραξικάρδιος πλην τα μάλα εποικοδομητική, πραγματευόμενη την μετατουριστικήν κατάστασιν εις τας θερινάς ηλιοτροπώλεις διαγούσας περίοδον χειμερίας νάρκης).

Στο προηγούμενο τεύχος μας είδαμε πώς ένα τημ αυτοκτονίας του «ΜΕΙΟΝ» επέδραμε, με αυτοθυσία και πατριωτική αυταπάρνηση, ανά τας οδούς και παραλίας της ερήμου πλην ωραιότητας νήσου των Παξών.

Στο παρόν τεύχος θα παρακολουθήσουμε την ηρωική πορεία αυτού του ιδίου τημ, εκστρατεύοντος την φοράν αυτήν ανά τας ακριτικές παρυφάς της νήσου των Κορυφών και δη εις το νοτιότερον αυτής άκρον, εις τον νεοσύστατον Δήμον Λευκιμμαίων, και δη την βριθουσάν τουριστικής αναπτύξεως ημιπολίχνην του Κάβου.

Το μικρόφωνο εις τους γενναίους απεσταλμένους μας.

ΚΑΒΟΣ (των ανταποκριτών μας):

Από τον ωραίο Κάβο της Λευκίμμης της Νήσου Κερκύρας, καληνύχτα σας.

Ευχαρίστως αναγγέλλουμε την επιτυχή άφιξή μας, δια του δρομολογίου των 10:30 π.μ. Της γραμμής του ΚΤΕΛ Κερκύρας-Κάβου. Δρομολόγιον επαναλαμβανόμενον δε-

κάκις ημερησίως, σύμφωνα με αποκλειστικές πληροφορίες που κατορθώσαμε να συλλέξουμε. Το δικό μας λεωφορείο πάντως εκκίνησεν εκ Κερκύρας με πλήρωμα δύο (2) νομα-ταίω και επιβάτας έξι (6) τον αριθμόν και τερμάτισεν αισί-ως εις Κάβον με το αυτό πλήρωμα αλλά με μόνο δύο (2) πλέον επιβάτας, τους υποφαινόμενους. Επιστρέφον δε (το λεωφορείον) εκόμιζε το πλήρωμα και μόνον και εις κα-τάστασιν άκρας ευθυμίας και ζωτικότητας.

Αμέσως άμα τη αφίξει μας αναζητήσαμε την κυρία Αγγελική η οποία ανευρέθη μετ' ολίγον και η οποία είχε ανα-λάβει την της στεγάσεώς μας ευθύνη. Η κυρία Αγγελική, ενοικιάστρια δωματίων το επάγγελμα, αφού (εις μάτην, παρ' ότι βοηθουμένη υπό του αγροτικού της συζύγου) προ-σπάθησε να μας πείσει για τα πλεονεκτήματα δωματίου με θέα σε μπαχτσέ κραμπολάχανων, έναντι δωματίου με θέα στη θάλασσα, υπέκυψε τελικώς στην επιμονή μας και μας οδήγησε, με μισή καρδιά, σ' αυτό το τελευταίο.

(Κι εδώ, βρε παιδιά, θυμάμαι έναν ταλαίπωρο μπαρ-μπα-Γρηγόρη, πιατά στη Αστόρια το επάγγελμα, που

επέστρεψε στη γενέτειρα, μετά από σαράντα χρόνια σαπουνάδας, κι έχοντας ένα σπίτι πάνω στη θάλασσα έπαιρνε την καρτέλα του και την έστηνε στο πίσω μέρος, να καθίσει. Με θέα έναν... σκουπιδότοπο! Άβυσσος η ψυχή του ανθρώπου!).

Ταχτοποιηθήκαμε λοιπόν τοιουτοτρόπως και πάραυτα, πιστοί στο καθήκον, εξορμήσαμε ίνα επιτελέσουμε το δημοσιογραφικό μας λειτούργημα. Και πρώτα απ' όλα έρευνα αγοράς. Να μάθουμε με τι και πώς ζουν οι ιθαγενείς τον χειμώνα σε τούτο το ακριτικό σημείο της νήσου μας. Πόθεν και πώς εφοδιάζονται με τα προς το ζην απαραίτητα, αναλώσιμα και μη.

Ρωτήσαμε την κυρία Αγγελική από πού μπορούσαμε να προμηθευτούμε τρόφιμα. Αυτή μας κοίταξε λίγο περίεργα (σαν να είχαμε μόλις εκφράσει μια «πρωτευουσιάνικη» παραξενιά) και μετά έκανε μια πλατιά κι αόριστη κίνηση, που στην παντομίμα των χωρικών σημαίνει «προς τα πέρα».

—Στα σουπερμάρκη, είπε. Από 'δώ κάτω θα βρείτε και μπακάλικα και σουπερμάρκη κι απ' όλα.

Πήραμε λοιπόν την άγουσα για το «σουπερμάρκη» και τα μπακάλικα και τους άλλους λουκούλλειους παραδείσους, όχι μόνον χάρη της έρευνας αλλά κι επειδή το στομάχι μας το επέβαλε με φορτικότητα.

Δρόμο παίρνουμε, δρόμο αφήνουμε, φτάσαμε καμιά φορά στην πρώτη τεραστίων διαστάσεων πινακίδα που ανήγγειλε το «GENERAL SUPERMARKET». Τρέχουμε κατά χει χαρούμενοι και πηδηχτοί... Οι πόρτες κλειστές και τα παράθυρα σφραλισμένα. Κάποιος χασομέρης μεσόκοπος που λιαζόταν πιο πέρα μας έβγαλε από την απορία.

—Κλειστό είναι, μας πληροφορήσε.

Εντάξει, συμβαίνουν αυτά... Προχωρήσαμε παρακάτω. Στα δεξιά μας άλλη ταμπέλα. «BARBARA SUPERMARKET». Κάνουμε να τρέξουμε κατά χει, αλλά στη μέση της κίνησης πήραμε είδηση ότι και η BARBARA είχε εγκαταλείψει την σουπερμαρκετική για τα οικοκυρικά.

Κι άντε ξανά στον δρόμο, σαν τους πρόσφυγες των υψιπέδων του Γκολάν. Λίγο πιο χει άλλη ταμπέλα. «CENTRAL SUPERMARKET»! Κάνουμε έτσι... βλέπουμε την πόρτα μισάνοιχτη! Χωρίς στιγμή να δειλιάσουμε ορμάμε, με τα πορτοφόλια προτεταμένα.

Η γριούλα που έπλεκε μακάρια μπρος στο άδειο ψυγείο φάνηκε να ξαφνιάζεται με την εισβολή μας.

—Θέλουμε να ψωνίσουμε, της αναγγέλουμε επιθετικά.

—Τι να ψωνίστε, μάτια; μας λέει αυτή. Σάματις έχουμε και τίποτις;

—Αυτά που έχετε.

—Ε, αυτά που έχουμε ψωνίστε τα.

Μια κουβέντα είναι αυτή όμως. Γιατί πόσο «Tide» και πόση Χλωρίνη μπορεί να ψωνίσει κανείς; Και πόσες σαρδέλες

«ΤΡΑΤΑ» και πόσα σφουγγαρόπανα και σκούπες; Γιατί τίποτις άλλο δεν υπήρχε στα ράφια.

Στα ράφια όμως είδαμε ψωμιά! ΨΩΜΙΑ!!!

—Ψωμί, γιαγιά;

—Το ψωμί είναι για μας, μάτια... Τα φέρνει τ' αυτοκίνητο από τη Κέρκυρα... Αλλά να σας δώκω το μισό, να πορευτείτε...

Το δεχτήκαμε μ' ευγνωμοσύνη. Ζήτησες καταντήσαμε πια!

Φεύγοντας κάναμε ακόμα μια προσπάθεια.

—Είναι τίποτ' άλλο ανοιχτό εδώ γύρω, γιαγιά, για να ψωνίσουμε;...

—Πως, πως!... Στα σουπερμάρκη... Εδώ, πιο κάτω θα βρείτε... Βλέπετε τώρα το χειμώνα κάνουμε κράτει...

Βλέπαμε, βλέπαμε.

Τα έξι επόμενα «σουπερμάρκη» ήταν το ίδιο αμπαρωμένα με τα άπειρα «Bar», «Restaurant», «Travel Office», «Hotel», «Rooms to Let», «Disco» (συμπεριλαμβανομένης και της... «Lady Diana's Disco»). Και μόνο οι οικοδομές ήταν ανοιχτές, με τους εργάτες να μυστρίζουν μελλοντικά «Bar», «Restaurant», «Travel Office», «Hotel», «Rooms to Let», «Disco» και... «Supermarket», που θα μέναν, βεβαίως, κλειστά το χειμώνα.

Αλλά πετύχαμε «ΚΑΠΝΟΠΩΛΕΙΟΝ»! Καπνοπωλείο ανοιχτό και με τσιγάρα, αλλά κι ένα τεράστιο ψυγείο, όπου το αετίσιο μάτι μας μπορούσε να διακρίνει τέσσερα κουτιά μπίρες «Amstel» και

δύο πορτοκαλάδες «Fanta»! Αμέσως κατασχέσαμε τις μπύρες, ό,τι τσιγάρα δεν θα καπνίζαμε σε μια βδομάδα εξορίας όπως ο καταστηματάρχης συλλάβιζε όπως μπορούσε το λογαριασμό, εμείς, οι διαβολικοί, του πέσαμε από δίπλα να αλιεύσουμε ζωτικές πληροφορίες.

—Τίποτις σε σουπερμάρκετ εδώ κοντά;... τίποτις σε μπακάλικο;...

Βηξ απορία ψάλτου.

—Μα... είναι χειμώνας!

—Και τον χειμώνα τα μπακάλικά απαγορεύονται;

—Όχι, αλλά νά... Δεν υπάρχει κίνηση και κλείνουν.

—Και σεις από πού ψωνίζετε;

—Από τα σουπερμάκετ.

—Αφού είναι κλειστά!

—Ε, ανοίγουν...

—Πότε; Τα Χριστούγεννα;

—Όχι, κάθε μέρα.

—Πού 'ναι τα; ; ; !!!

—Νά, εδώ παρακάτω...

—Εδώ παρακάτω είναι κλειστά.

—Ε, θ' ανοίξουν.

—ΠΟΤΕ;

—Ε, νά... είναι χειμώνας, δεν είπαμε;

—Εντάξει, ξέρουμε. Είναι χειμώνας και είναι κλειστά, επειδή δεν υπάρχει κίνηση, αλλά ανοίγουν κάθε μέρα... Μόνο που μέχρι να τα πετύχουμε εμείς ξανακλείνουν.

—Χεχέ... Ξένοι εισάστενε; Ξένοι;

—Ξένοι. Αλλά, βρε παιδιά... (υπήρχε κι ένας άλλος τεμπέλης, ξαπλωτός στο κατάστημα). Για τ' όνομα του Θεού... μήπως ξέρετε κανένα μπακάλικο που να 'ναι ανοιχτό ΤΩΡΑ;

Ο τεμπέλης επενέβη.

—Όπως πάτε..., είπε. Σε καμιά εικοσαριά μέτρα... Θα βρείτε σίγουρα.

Βγήκαμε από το καπνοπωλείο αλαφιασμένοι, φορτωμένοι τσιγάρα και μπίρες (κάτι ήταν κι αυτό) και πήραμε να μετράμε βήματα. Στα διακόσια μέτρα όλα τα supermarket τηρούσαν χειμερινό ωράριο, τουτέστιν ήταν θεόκλειστα. Στα διακόσια πενήντα μέτρα ρωτήσαμε μια ιθαγενή, που μας είπε ότι «καλά πάμε». Καμιά διακοσαριά μέτρα ακόμα και συναντήσαμε το τελευταίο (κλειστό) supermarket. Παραπέρα είχε χωράφια. Κι έναν καφενέ —ανοιχτό!

Ορμήσαμε, χωρίς δισταγμό, στον καφενέ. Όπου κάναμε τη γνωριμία του Γιώργη, του καφετζή, ο οποίος είχε κάτι μούτρα λες και μόλις του έκλεψαν την αγαπημένη του προβατίνα και τον άφησαν έτσι ορφανό, στους πέντε δρόμους. Αποφασίσαμε ν' αλλάξουμε τακτική.

—Αυγά έχετε; τον ρωτάμε παραπλανητικά.

Ο Γιώργης μας έριξε μια σκουντούφλικη, υποψιάρικη ματιά.

—Περιμένετε, διέταξε.

Και χάθηκε στο πίσω μέρος του μαγαζιού του. Όταν επέστρεψε κρατούσε τέσσερα (4) αυγά κότας, που τ' ακούμπησε με μισή καρδιά μπροστά μας, πάνω στο τεράστιο, άδειο ψυγείο. (Τελικά η Ελλάδα τον χειμώνα είναι ένα τεράστιο, άδειο ψυγείο).

—Αυτά είναι, είπε.

—Άλλα δεν υπάρχουν;

—Όχι. (Και το «όχι» του ήταν Όχι).

—Μήπως υπάρχουν τίποτα ντομάτες, τίποτα πατάτες;

—Όχι.

—Τίποτα φαγώσιμα;

—Τι φαγώσιμα;

—Απ' αυτά που τρώγονται. Τυρί... σαλάμι... στιδήποτε.

—Όχι.

Μάλιστα.

—Εντάξει. Από πού μπορεί ν' αγοράσει κανείς φαγώσιμα εδώ πέρα;

—Από τα σουπερμάρκη.

—Ναι, αλλά αυτά είναι κλειστά.

Ο Γιώργης σήκωσε τους ώμους του.

—Αφόσον είναι χειμώνας. Τι θες να κάνουν; Τα κονόμησαν το καλοκαίρι... έκλεισαν. Τι να 'καναν;

—Σωστά. Ας υποθέσουμε ότι εσείς χρειάζεστε ντομάτες.
Από πού θα βρείτε;

—Έχουμε δικές μας.

—Και πράγματα που δεν έχετε;

—Ό,τι θέλουμε το έχουμε εμείς. Έχουμε παραγωγή.

—Ας πούμε ότι σου χρειάζεται καφές.

—Έχουμε και καφέ δικόνε μας.

—Δηλαδή τι;... έχετε φυτείες;

—Όχι φυτείες... Αφού έχουμε καφενείο, δεν θα 'χουμε καφέ;

—Και τον καφέ αυτόν από ΠΟΥ τον παίρνετε;

—Εμείς ψωνίζουμε χοντρικά.

—Και οι άλλοι; Τόσες οικογένειες είναι εδώ. Από πού ψωνίζουν;

—Από το σουπερμάρχη.

—ΠΟΙΟ σουπερμάρχη;!!!

—Αυτό εδώ, παραδίπλα.

—Αυτό είναι ΚΛΕΙΣΤΟ!

—Είπαμε... χειμώνας.

—Και τον χειμώνα δεν ανοίγει;

—Ανοίγει.

—ΠΟΤΕ;!!!

—Τ' απόγευμα.

Ευτυχώς η οπλοφορία απαγορεύεται στην Hellas!

—Κι αν θέλει κάποιος ταλαίπωρας, σαν εμάς καληώρα, να ψωνίσει κατεπειγόντως τι γίνεται;

—Να στείλουμε το παιδί να φωνάξει τη γυναίκα να 'ρθει να σας ανοίξει. Άμα είναι να τσεπώσουν συνάλλαγμα... ούλοι τρέχουν.

Τόσο απλό μιλάμε!

Τελικά ψωνίσαμε, αφού βάλουμε μέσον τον Γιώργη, να φέρει τη μπακάλισσα από το σπίτι της, να μας ανοίξει τις πύλες του παραδείσου.

Κατά τα άλλα... όλα καλά.

Οι οικοδομές, το είπαμε, δουλεύουν στο φουλ, ετοιμάζοντας νέους πόλους έλξης για τους τουρίστες που θα καταφθάσουν το καλοκαίρι και συνεπώς νέες πηγές πλουτισμού για τους αυτόχθονες ιθαγενείς (που τσεπώνουν σημειωτέον περί τις 300.000 δραχμές τη σαιζόν για κάθε κρεβάτι).

Η παραλία βεβαίως σκουπιδότοπος.

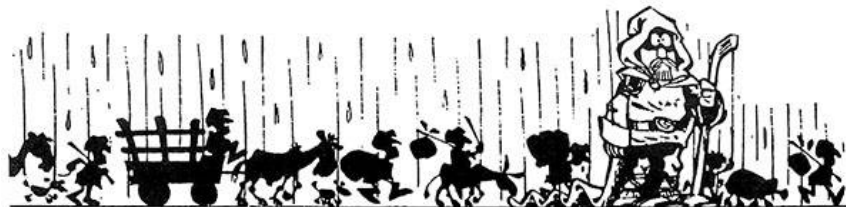
Με ψόφιες γάτες, πνιγμένα παπούτσια και παρατημένες σύριγγες της μιας χρήσης —παντού.

Αλλά ποιος θα πατήσει εκεί μέχρι τον Μάιο;

Άλλωστε τα ωραία τα έχουμε για τους τουρίστες, τους κουτόφραγκους, που έρχονται και μας τ' ακουμπάνε για να μπορούμε εμείς, οι ξύπνιοι, να το κόβουμε στον ύπνο για έξι-εφτά μήνους, αναστέλλοντας όλες εκείνες τις περιττές μας πνευματικές και άλλες λειτουργίες, που θα τις χρειαστούμε αργότερα στο ακέραιο, με τον ερχομό του πρώτου τσάρτερ εξ' Εσπερίας. Μέχρι τότε... υπεμονή.

Άντε, καληνύχτα σας, καλόν ύπνο και του χρόνου σπίτι μας.

Ιανουάριος 1987

Η θεατρική μας παιδεία χλωαίνει (ναι, γιατί η υπόλοιπη περπατάει καλά...). Πλησιάζουμε στο φοβερό και τρομερό έτος 2000 κι εξακολουθούμε να τρώμε κατάμουτρα «βουλεβάρτα» κι επιθεωρήσεις, φαρσοκωμωδίες και μελοδράματα.

Η Αλίχη Βουγιουκλάκη ανεβάζει «Εβίτες» και ταλαιπωρεί τα κουρασμένα μας μάτια από τα εξώφυλλα λαϊκών περιοδικών ακόμα –εδώ και σαράντα χρόνια– ενώ ο κύριος Μινωτής παραδίδει ετησίως οιδιπόδεια μαθήματα σε μια εκστασιασμένη Επίδαυρο κι ο κύριος Μυράτ περιφέρει την ευρωπαϊκή του κουλτούρα από παράσταση σε παράσταση, προσπαθώντας να μας πείσει ότι η ελληνική γλώσσα, όταν διανθίζεται κι από κάποιους (αψόγως προφερόμενους φυσικά) γαλλισμούς είναι, από θεατρική άποψη τουλάχιστον, tout-à-fait comme il faut.

Από την άλλη μεριά έχουμε τους διάφορους Τσάκωνες, Μουστάκες, Ψάλτηδες κλπ. που έχουν βάλει σκοπό της ζωής τους ν' αποδείξουν ότι το χιούμορ δεν είναι πτηνόν που δύναται να ευδοκιμήσει νοτίως του Ντόβερ.

Το Θέατρο, κυρίες και κύριοι, διέρχεται κρίση στη χώρα μας –και δεν εννοώ οικονομική. Διέρχεται κρίση ταυτότητας και ποιότητας. Την διέρχεται δίκη στενωπού (όπως

και η οικονομική κατάσταση της χώρας μας) και τη διέρχεται εδώ και 3.000 χρόνια, από την εποχή των τραγικών προγόνων, και να δούμε τι θα κάνουμε για να περάσουμε απέναντι και τι υπάρχει, αν υπάρχει, στην άλλη πλευρά.

Βέβαια μια πρόχειρη έρευνα θα μας έδινε κάποιες κατευθύνσεις κι ενδείξεις, ως προς την φύση της ασθeneίας.

Θα βλέπαμε για παράδειγμα ότι πρωτίστως πάσχουμε από θεματολογία. Ο προδομένος σύζυγος, η εγκαταλελειμένη (κι ατιμασμένη) γυνή, η χαροκαμένη μάνα, ο κακός (ή καλός) πλην τίμιος πατέρας, τα διάφορα δράματα τιμής, η συζυγική απιστία, κάποιες πολιτικές (ανώδυνες) μπηχτές... αυτά. Κι έχουμε το Δράμα.

Όπου οι ηθοποιοί θα πρέπει απαραίτητως να σκούζουν και να χτυπιούνται στο έπακρον. Όσο πιο πολύ γκαρίζει κανείς τόσο καλύτερος ηθοποιός λογίζεται.

Στην Κωμωδία...

Ο ταλαίπωρος πολυτεχνίτης κι ερημοσπίτης, ο γκαφατζής, ο βλάκας, ο πειναλέος καλλιτέχνης, ο κίναιδος κλπ. Όπου τα κύρια κωμικά ευρήματα είναι η κουτροβάλα και το... σώβραχο! Όσο πιο πολύ πέφτει κάποιος στη σκηνή (κατά προτίμηση με τα σώβραχα) τόσο πιο πολύ γελάμε, οπότε... Μέγας κωμικός!

Τελευταία –μεταπολιτευτικώς– προσετέθη και το σεξ. Αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία, που θα μελετήσουμε προσεχώς ξεχωριστά.

Συμπέρασμα: Πάσχουμε.

Άρα: Κάτι πρέπει να γίνει για ν' αντιμετωπιστεί η πάθηση.

Τι όμως;

Ακριβώς βέβαια δεν ξέρουμε. Εικασίες μόνο μπορούμε να κάνουμε και πειράματα. (Εδώ κάνουμε πειράματα με ολόκληρη εθνική οικονομία και θα φοβηθούμε να κάνουμε με το Θέατρο;).

Επειδή το θέμα με έχει απασχολήσει όλως ιδιαιτέρως – και με απασχολεί ακόμα περισσότερο κάθε φορά που τα φέρνει έτσι ο διάλογος να παρακολουθήσω κάποια εγχώρια θεατρική προσπάθεια – κάθισα κι εκπόνησα υπόδειγμα γραφής θεατρικού έργου, που ίσως βοηθήσει τους αμέσως ή εμέσως περί τα θεατρικά τυρβάζοντες προκειμένου ν' ακολουθήσουν μια κάποια αποδεκτή γραμμή πλεύσης.

Ιδού λοιπόν το αποτέλεσμα του πνευματικού μου μόχθου. Ας αποτελέσει αυτό το Χριστουγεννιάτικο δώρο μου σε σχετικούς και άσχετους.

ΜΠΑΝΤΑΜΠΑΝΤΑΜ !

Θεατρικόν μονόπρακτον χριστιανικού περιεχομένου και ηθικών προεκτάσεων, εκπονηθέν υπό του καταξιωμένου και διασήμου ανά την Υφήλιον, εκλεκτού και βραβευμένου πλειστάκις και επιμόνως θεατρικού συγγραφέως

κυρίου Πάνου Κολιόπουλου, λογίου.

ΩΩΩΩΩΩΩΩΩ

Πρόσωπα: Τρία.– Ο Λύκος, η Κοκκινοσκουφίτσα, το Φάντασμα της γιαγιάς.

Η υπόθεση εκτυλίσσεται εντός μοντέρνου λίβινγκ-ρούμ, καταλλήλως διακεκοσμημένου.

Το χρονικό στίγμα τοποθετείται εν έτος ΜΕΤΑ τον χαμό της γιαγιάς, υπό του Λύκου και της Κοκκινοσκουφίτσας (για να την κληρονομήσουν), και οχτώ μήνας από της τελέσεως των γάμων των.

Βράδυ Παραμονής Χριστουγέννων, με το δέντρο στολισμένο, το τραπέζι στρωμένο εορταστικά για δυο άτομα, το τζάκι να καίει (δεν με νοιάζει πώς θα γίνει αυτό, είναι πρόβλημα του σκηνογράφου). Από το παράθυρο φαίνονται να πέφτουν πυκνές νυφάδες χιονιού (κι αυτό πρόβλημα του σκηνογράφου), ενώ από μακριά φτάνουν φωνούλες παιδιών, να άδουν τα κάλαντα (αυτό είναι πρόβλημα του ηχολήπτη). Επίσης, κατά αραιά διαστήματα, ακούγεται το τερέτισμα πολυβόλου Μ60 των 7.62 χιλιοστών.

Ο Λύκος, με σμόκιν και μπριγιαντίνη στο μαλλί, κάθεται αναπαυτικά σε μια πολυθρόνα κρατώντας στο ένα χέρι ένα μαρτίνι και στο άλλο τη «Wall Street Journal». Ο Λύκος πρέπει να μοιάζει του Κατσιφάρα.

Η Κοκκινοσκουφίτσα, με αποκαλυπτικό ντεσού βρίσκεται νωχελικά ξαπλωμένη στον βελούδινο καναπέ και σιγοπίνει κι αυτή ένα μαρτίνι. Η Κοκκινοσκουφίτσα πρέπει απαραίτητως να μοιάζει καταπληχτικά στην εξαιρετική και αενάως χαμογελαστή κυρία Νάκυ Αγάθου.

Με το άνοιγμα της αυλαίας περίπου τριάντα πληρωμένοι κλακαδόροι χειροκροτούν ενθουσιωδώς.

ΛΥΚΟΣ: (χαμηλώνει την εφημερίδα του) Αγαπητή μου... Ονειροπολείτε;

ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ: (χαμογελά) Ονειροπολώ.

Λ.: Ονειροπολείτε ευχάριστα;

Κ.: (αναστενάζει με σημασία) Ευχάριστα.

Πίπτει μικρή σιγή.

Λ.: (με ύφος νοσταλγικό) Ααα, ποιος θα το 'λεγε!... Αναλογίζεσθε, αγαπητή μου, ότι είναι αυτά τα πρώτα μας συζυγικά Χριστούγεννα;

Κ.: Το αναλογίζομαι κι ανατριχιάζω σύγκορμη!

Λ.: (φιλάρεσκα) Με κολακεύετε.

Κ.: Σας διαβεβαιώ...

Λ.: Σας πιστεύω... σας πιστεύω... Ωστόσο...

Κ.: Ωστόσο;

Λ.: Ωστόσο τολμώ να σκεφτώ πως έχετε μυστικά από εμέ, τον νόμιμο και πεφιλημένο σας σύζυγο!

Κ.: Μυστικά;!!! Δεν σας καταλαβαίνω.

Ο Λύκος σηκώνεται και κόβει μια βόλτα στη σκηνή.

Λ.: Μου τηλεφώνησε χθες ο συμβολαιογράφος σας...

Κ.: (ανακάθεται θορυβημένη)
Και λοιπόν;

Λ.: Μου ζήτησε να σας υπενθμίσω ότι μεθαύριο λήγει η προθεσμία καταβολής της πρώτης δόσης του Φόρου Κληρονομιάς.

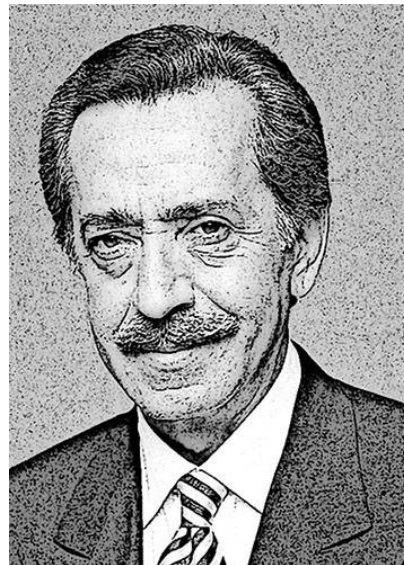
Κ.: (χτυπάει το μέτωπό της) Ω, Θεέ μου! Το είχα λησμονήσει.

Λ.: (σαρκαστικά) Όπως λησμονήσατε να με πληροφορήσετε περί του ακριβούς ποσού της κληρονομιάς της συχωρεμένης της γιαγιάς σας...

Κ.: (θορυβημένη) Ωωω!

Λ.: (σαρδόνια) «Ω!»; Ακριβώς αυτό λέω κι εγώ. Γιατί, απ' όσα κατάφερα να εκμαιεύσω από τον φίλτατο συμβολαιογράφο το κληρονομητέο ποσόν δεν ανέρχεται στο ποσόν των \$86.000.00, όπως με αφήσατε να πιστεύω αφελώς...

Η Κοκκινোসκουφίτσα κρύβει το πρόσωπό της στα χέρια της με συντριβή.

Λ.: (συνεχίζει απτόητος) ...αλλά σε \$87.000.000! Έχουμε δηλαδή μια απόκλιση ενός εκατομμυρίου, αγαπητή μου.

Ξαφνικά τα φώτα χαμηλώνουν κι ακούγεται ένα σαρόνιο γέλιο, που μοιάζει να έρχεται από το υπερπέραν. Λύκος και Κοκκινοσκουφίτσα τινάζονται ξαφνιασμένοι.

Κ.: Τι;... τι ήταν αυτό;!!!

Λ.: Ο... ο αέρας υποθέτω...

Το γέλιο επαναλαμβάνεται.

Κ.: Νά το πάλι!... Νά το! (Σηκώνεται και πηγαίνει κοντά στον Λύκο). Ω, Λύκε, φοβούμαι... Φοβούμαι απερίφραστα...

Η πόρτα ανοίγει και εισέρχεται επί σκηνής το Φάντασμα της Γιαγιάς, ντυμένο με αρχαιοπρεπείς εσθήτες. Τα Φάντασμα της Γιαγιάς μοιάζει σκανδαλωδώς στην κυρία **Μελίνα Μερκούρη** (στην πολιτική της έκδοχή, όχι στην κινηματογραφική).

ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ, ΛΥΚΟΣ (μαζί): Η... γιαγιά!

Πέφτει μια ολιγόλεπτη σιγή. Ο Λύκος ανακτά πρώτος την ψυχραιμία του.

Λ.: Ωωω, την αγαπητή γιαγιά!... Τι έκπληξη! Καθίστε... Να σας προσφέρουμε καντινίς;... ένα μαρτίνι;...

ΦΑΝΤΑΣΜΑ: Τα φαντάσματα δεν πίνουν μαρτίνι.

Κ.: Μια τσικουδιά τότε; Πάντα σου άρεσε η τσικουδιά.

Φ.: Δεν ήρθα για να τα πιω μαζί σας, άνομοι εραστές.
Ήρθα να πάρω εκδίκηση.

Λ.: (ακροπατώντας με τρόπο προς το κομό) Ας μην εξα-
πτόμεθα, γιαγιά. Είμεθα πολιτισμένοι άνθρωποι
και είμαι σίγουρος πως θα τα βρούμε...

Κ.: Ναι... ναι... Θα τα βρούμε...

Φ.: Δεν θα βρούμε τίποτα. Όπως δεν βρήκε κι αυτός (δεί-
χνει τον Λύκο) πού πήγε το εκατομμύριο.

Ο Λύκος μένει με το χέρι στο συρτάρι του κομό.

Λ.: Α, ώστε το ξέρετε κι εσείς;

Φ.: Να μην ξέρω πού πάνε τα λεφτά ΜΟΥ;

Κ.: (συμβιβαστικά) Τώρα... Τι τα σκαλίζουμε αυτά; Ό,τι
έγινε, έγινε... Περασμένα, ξεχασμένα.

Φ.: Να ξεχάσουμε ΚΑΙ την έγχρωμη τηλεόραση; ΚΑΙ το
βίντεο, με την ολοκληρωμένη συλλογή ταινιών του
Θόδωρου Αγγελόπουλου; Και ομιλώ για τις ορί-
τζιναλ κόπιες, των 15 ωρών διαρκείας –εκάστη.

Ο Λύκος τραβάει το χέρι από το συρτάρι. Κρατάει ένα
Browning High Power Automatic, 9mm.

Λ.: Είναι αλήθεια αυτό; Είναι αλήθεια; Μου έκρυψες ταινίες
του Αγγελόπουλου;

Η Κοκκινোসκουφίτσα τραβάει από την καλτσοδέτα της ένα Colt Python 357 Magnum.

Κ.: Ε, ναι λοιπόν... είναι αλήθεια. Αγαπώ άλλον και θα φύγουμε μαζί μακριά. Το έξτρα εκατομμύριο από την κληρονομιά της γιαγιάς είναι η ασφάλειά μας. Με αυτό, τον αγαπημένο μου, το βίντεο και τις ταινίες του Αγγελόπουλου θα κάνουμε μια νέα αρχή. Μακριά από το ζοφερό παρελθόν, μακριά απ' όλα.

Λ.: Κι εγώ;... Τι θ' απογίνω;

Κ.: (σαρδόνια) Εσύ... θα απονθάνεις!

Πυροβολεί δυο φορές, εν βρασμώ ψυχής. Ο Λύκος πίπτει, θανάσιμα τραυματισμένος. Η γιαγιά ξεκαρδίζεται στα γέλια.

Φ.: Ιδού λοιπόν η Θεία Δίκη –κατά το ήμισυ!

Κ.: (αφήνει να της πέσει το όπλο) Ω! Τι έκανα!

Ο Λύκος ανασηκώνεται με κόπο στον αριστερό του αγκώνα. Ατενίζει την Κοκκινোসκουφίτσα αγέρωχα.

Λ.: Με... με εφόνευσες!... Ατάσθαλος γυνή!

Κ.: Ήτο ένα... ατύχημα...

Φ.: ...κι όποιος αμφιβάλει να ρωτήσει εμένα, που ήμουν μάρτυρας.

Λ.: (μορφάζοντας από πόνο) Κι εγώ... Εγώ που σε πίστεψα! Εγώ που έκανα το άπαν δι' εσέ... Εγώ, που κατήντησα φονεύς γηραιών κυριών, προκειμένου να ικανοποιήσω την ασίγαστον απληστία σου!

Κ.: (διορθώνει τα μαλλιά της) Ε, τι να κάνουμε;... συμβαίνουν αυτά.

Λ.: Είναι αυτή η τελευταία σου λέξη;

Κ.: (ανέμελα) Μμμ...

Ο Λύκος σηκώνει το πιστόλι του και την σημαδεύει με τρέμουσαν χείραν.

Λ.: Τότε... γεννηθήτω το θέλημά σου.

Πυροβολεί.

Κ.: Αααααα!!!

Πίπτει ξερή κρατώντας το στήθος της. Ο Λύκος πίπτει κι αυτός –οριστικώς. Απονθάνουν αμφότεροι.

Το Φάντασμα της Γιαγιάς ρίχνει μια ματιά στα πτώματα, κουνάει το κεφάλι της και πιάνει ένα από τα αφημένα ποτήρια. Το σηκώνει και στρέφεται προς το κοινό.

Φ.: Τους την έφερα. Το πίστεψαν ότι τα φαντάσματα δεν πίνουν μαρτίνι. (Πίνει).

Α υ λ α ί α

Οι αβανταδόροι παρασύρουν τα πλήθη των θεατών σ' έναν καταιγισμό χειροκροτημάτων κι επευφημιών.

Χριστούγεννα 1986

Είναι σίγουρο ότι ο άνθρωπος δύσκολα αρκείται σ' αυτό που έχει. Είναι επίσης σίγουρο ότι δύσκολα αρκείται σ' αυτά που ξέρει.

Συνεχώς κι ακαταπαύστως πασχίζει να μαθαίνει περισσότερα. Πώς να το κάνουμε;... είμαστε περίεργα ζουλάπια!

Βαδίζουμε στον δρόμο ήσυχοι κι αμέριμνοι. Και ξαφνικά... φτάνουμε, λέει, μπροστά σ' έναν τοίχο. Ε, αυτό ήταν! Δεν θα ησυχάσουμε αν δεν βρούμε τι υπάρχει από πίσω του.

* * *

Τώρα υπήρξαν και υπάρχουν κάτι άλλοι άνθρωποι, που έξυπνα σκεπτόμενοι, έκαναν την περιέργεια αυτή (του τι υπάρχει πίσω από τον τοίχο) επάγγελμα.

“Θέλετε να μάθετε τα μυστικά κι απόκρυφα, τα μελλούμενα και τα σημαδιακά; Πολύ ευχαρίστως να σας τα πούμε εμείς. Εννοείται με το αζημίωτο”.

Και λένε αυτοί, οι Προφήτες, κι ακούμε εμείς, χάσκοντας –τόσο μας κόβει– και κόβουν μονέδα αυτοί και λέμε εμείς, πλήρεις θαυμασμού και ιερού δέους: “Ο Ζαμπούντ Ζαμάν;... Μεγάλη υπόθεση ο Ζαμπούντ Ζαμάν! Πρόβλεψε τον θάνατο του Κέννεντυ και τον επικείμενο δικό μου πλουτισμό!”. Και του τα ακουμπάμε του Ζαμπούντ Ζαμάν, να

πίνει στην υγείά μας ο άνθρωπος και να μακαρίζει τη Θεία Πρόνοια που φρόντισε να γεμίσει τον πλανήτη με κάτι κελεπούρια σαν εμάς, που κάνουν τους απανταχού Ζαμπού Ζαμάν να τα κοινομάνε τρελά και άνευ κόπου και ταλαιπωρίας.

* * *

Αυτή τη φορά το «ΜΕΙΟΝ» αποφάσισε να σας σεργιανίσει, όμορφα κι ωραία, στον κήπο με τους προφήτες. Επωφεληθείτε λοιπόν να ρίξετε (δωρεάν) μια πεταχτή ματιά στην άλλη πλευρά του τοίχου και –αναλόγως του βαθμού ευπιστίας σας– να λάβετε τα κατάλληλα μέτρα.

Προφητειών λοιπόν το ανάγνωσμα. Καληνύχτα σας.

Ο καθηγητής Andrew M. Greeley, καθολικός ιερέας και καθηγητής της Κοινωνιολογίας στο Πανεπιστήμιο της Αριζόνα, προβλέπει.

Πριν από το 1990:

* Το παρόν κομμουνιστικό σύστημα στην ΕΣΣΔ θα ανατραπεί, είτε από μια βίαιη επανάσταση, είτε «εκ των έδω».

* Κάποιες από τις Σοβιετικές Δημοκρατίες θα γίνουν ανεξάρτητα κράτη. (Η Ουκρανία για παράδειγμα).

* Το ΟΠΕΚ θα διαλυθεί. Ίσως δια των όπλων.

* Όλο και περισσότεροι ψυχίατροι θα εφιστούν την προσοχή στους κινδύνους που απορρέουν από τη σεξουαλική ελευθερία. Η ελευθεριότητα των ηθών θα γίνει... ντεμοντέ! (*)

(*) Τον χλευάσαμε τον προφήτη αυτό, αλλά κοίτα να δεις που έπεσε μέσα στα τρία από τα τέσσερα!

Πριν από το 2030:

- Η πυρηνική ενέργεια θα λύσει το ενεργειακό πρόβλημα της ανθρωπότητας.
- Θα βρεθεί μια ισορροπία ανάμεσα στις γεννήσεις και τους θανάτους.
- Ο Μαρξισμός θ' αποτελεί πλέον μια ενδιαφέρουσα αλλά σκοτεινή ανάμνηση του ιστορικού παρελθόντος.
- Οι διάφορες Χριστιανικές εκκλησίες ενώνονται.

Για τον Μαρξισμό έπεσε μέσα. Για τα υπόλοιπα... βλέπουμε.

Αλλά κι ο γνωστός (αντικαθεστωτικός) επιστήμων και άνθρωπος Adrei Sakharov (Νομπέλ Ειρήνης 1975), δεν μπόρεσε ν' αντισταθεί στον πειρασμό να προφητεύσει.

- Θα υπάρχουν (μέχρι το 2024) δύο τύποι περιοχών. Η «Περιοχή Εργασίας» και η «Περιοχή Διατήρησης». Στην πρώτη θα καλλιεργείται κανονικά η γη και θα αναπτύσσεται η βιομηχανία.

Όλοι θα ζουν σε πολυόροφα οικήματα με ελεγχόμενη θέρμανση και φωτισμό. Στη δεύτερη οι άνθρωποι θα ζουν σε σπίτια που έχτισαν οι ίδιοι. Η βασική τους αποστολή θα είναι η διατήρηση της Φύσης και των... ιδίων. Οι άνθρωποι θα έχουν το δικαίωμα να περνούν το 20% του χρόνου τους στην Περιοχή Διατήρησης.

Δηλαδή... ο Θεός να βάλει το χέρι του!

Και συνεχίζουμε με τον κύριο Lenny Siegel που προφητεύει τα εξής ωραία:

1987:

Μετά την επιτυχημένη επανάσταση στην Ταϊλάνδη η κυβέρνηση των Φιλιππίνων, υπό την προεδρία της Imelda Marcos, παραιτείται σε όφελος ενός συνασπισμού ευπόρων οικογενειών.

1989:

Κατά τον Τρίτο Ινδο-Πακιστανικό Πόλεμο χρησιμοποιούνται πυρηνικά όπλα, που καταστρέφουν μεγάλες εκτάσεις.

Ένα συναρπαστικό θέμα προφητείας αφορά βεβαίως τις προβλέψεις για το τέλος του κόσμου. Σταχυολογούμε μερικές από τις πιο αντιπροσωπευτικές:

Ο αξιολύβαστος Γερμανός Μαθηματικός και Αστρολόγος του 16ου Αιώνα Johannes Stöffler πρόβλεψε ότι μια μεγάλη πλημμύρα θα κάλυπτε τον κόσμο στις 25 Φεβρουαρίου 1524, όταν όλοι οι γνωστοί πλανήτες θα ήταν σε ευθυγράμμιση κάτω από το ζώδιο των Ιχθύων, ένα ζώδιο του νερού. Εκατοντάδες φυλλάδια που αναγγέλλουν την επερχόμενη πλημμύρα εκδόθηκαν και προκάλεσαν έναν γενικό πανικό. Ο κόμης φον Ιγκλεχάιμ, ένας Γερμανός ευγενής, έφτασε στο σημείο να κατασκευάσει μια τριώροφη κιβωτό. Παρόλο που υπήρχε ασθενής βροχή την ημέρα της προβλεπόμενης πλημμύρας, καμία πραγματική πλημμύρα δεν σημειώθηκε.

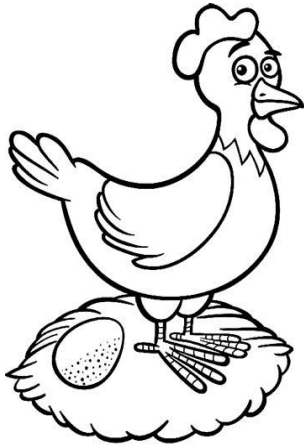
Επειδή η Βίβλος αποκαλεί το 666 τον αριθμό του Θηρίου, πολλοί Χριστιανοί στην Ευρώπη του 17ου αιώνα φοβήθηκαν το τέλος του κόσμου το έτος 1666. Η μεγάλη

πυρκαγιά του Λονδίνου, η οποία διήρκεσε από τις 2 Σεπτεμβρίου έως τις 5 Σεπτεμβρίου του ίδιου έτους, κατέστρεψε μεγάλο μέρος της πόλης, συμπεριλαμβανομένων 87 ενοριακών εκκλησιών και περίπου 13.000 κατοικιών. Πολλοί το είδαν ως εκπλήρωση της προφητείας για το τέλος του κόσμου. Δεδομένου του τόσο μεγάλου όγκου υλικών ζημιών, ωστόσο, ο αριθμός των νεκρών από την πυρκαγιά ήταν εξαιρετικά χαμηλός, σύμφωνα με πληροφορίες μόνο 10 άτομα –όχι και το τέλος του κόσμου.

“Then it’s agreed. Judgment Day, whenever it comes, will fall on a Thursday, so that they’ll get the long weekend.”

Ο Jonas Wendell, μαζί με άλλους Αντβεντιστές κήρυκες, προέβλεψε ότι η Δευτέρα Παρουσία του Χριστού θα γινόταν το 1873 ή το 1874. Το 1870, ο Wendell δημοσίευσε τις απόψεις του στο φυλλάδιο με τίτλο «*The Present Truth*», αναγγέλλοντας ότι η Δευτέρα Παρουσία ήταν βέβαιο πως θα συμβεί το 1873. Αφού η πρόβλεψη δεν επαληθεύτηκε, ο Nelson H. Bardour επανερμήνευσε την πρόβλεψη υποστηρίζοντας ότι ο Ιησούς είχε στην πραγματικότητα επιστρέψει το 1874 αλλά σε αόρατη μορφή.

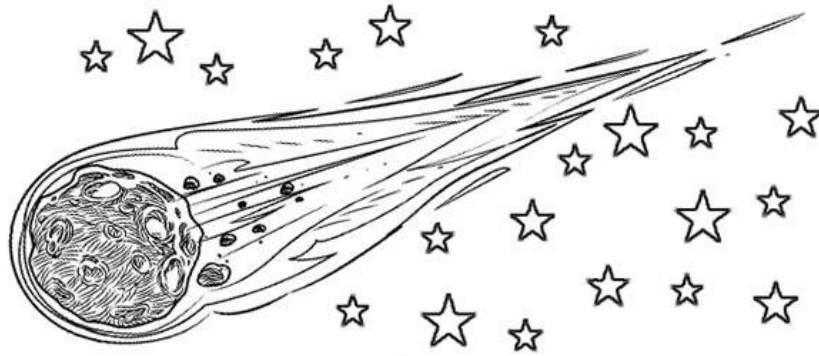

Το 1806, μια οικιακή κότα στο Ληντς της Αγγλίας, φάνηκε να γεννά αυγά στα οποία έγραφε το μήνυμα «Ο Χριστός έρχεται». Σύμφωνα με πληροφορίες, πολλοί άνθρωποι επισκέφτηκαν την κότα κι άρχισαν να απελπίζονται για την επερχόμενη Ημέρα της Κρίσης. Σύντομα, ωστόσο, αποκαλύφθηκε ότι τα αυγά δεν ήταν στην πραγματικότητα προφητικά μηνύματα αλλά έργο του ιδιοκτήτη τους, ο οποίος έγραφε πάνω στα αυγά με διαβρωτικό μελάνι και τα έβαζε ξανά στον ποπό της φτωχής κότας.

Ξεκινώντας όταν ήταν 42 ετών, η Joanna Southcott ανέφερε ότι άκουγε φωνές που προέβλεπαν μελλοντικά γεγονότα, συμπεριλαμβανομένων των αποτυχιών των καλλιέργειών και των λιμών του 1799 και του 1800. Άρχισε να δημοσιεύει τα δικά της βιβλία και τελικά απέκτησε ως και 100.000 οπαδούς. Το 1813, ανακοίνωσε ότι τον επόμενο χρόνο θα γεννούσε τον δεύτερο Μεσσία, ο ερχομός του οποίου θα σηματοδοτούσε τις τελευταίες μέρες της Γης – παρά το γεγονός ότι ήταν 64 ετών και, όπως είπε στους γιατρούς της, παρθένα. Δυστυχώς (ή ευτυχώς) απόνθανε πριν γεννηθεί το φοβερό μωρό.

Ο θρησκευτικός ηγέτης William Miller άρχισε να κηρύττει το 1831 ότι το τέλος του κόσμου θα λάβαινε χώρα με τη Δεύτερη Έλευση του Ιησού, το 1843. Προσέλκυσε έως και 100.000 οπαδούς που πίστευαν ότι θα μεταφερθούν στον ουρανό στη συγκεκριμένη ημερομηνία. Όταν η πρόβλεψη του 1843 απέτυχε να πραγματοποιηθεί, ο Miller υπολόγισε εκ νέου και αποφάσισε ότι ο κόσμος θα τελείωνε πραγματικά το 1844. Ο εκ των οπαδών του Henry Em-

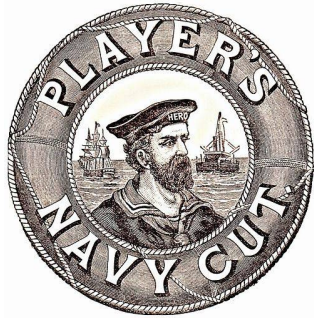
mons έγραψε: «Περίμενα όλη την Τρίτη και ο αγαπητός Ιησούς δεν ήρθε... Ξάπλωσα κατάκοιτος για δυο ημέρες χωρίς πόνο –άρρωστος με απογοήτευση».

Ο κομήτης του Χάλεϋ περνά από τη Γη περίπου κάθε 76 χρόνια, αλλά η προσέγγιση του το 1910 δημιούργησε φόβο ότι θα κατέστρεφε τον πλανήτη, είτε με ουράνια σύγκρουση είτε μέσω των δηλητηριωδών αερίων που φημολογείται ότι περιείχε. Ακολούθησε ένας παγκόσμιος πανικός, ο οποίος πυροδοτήθηκε από τα μέσα ενημέρωσης και τους τίτλους εφημερίδων όπως «Ο κομήτης μπορεί να σκοτώσει όλη τη ζωή στη Γη, λέει ο επιστήμονας». Μια ομάδα στην Οκλαχόμα προσπάθησε να θυσιάσει μια παρθένα για να αποτρέψει την επικείμενη καταστροφή και ο... εμφιαλωμένος αέρας (!) έγινε ένα καυτό εμπόρευμα. Η Γη πιθανότατα πέρασε από μέρος της ουράς του κομήτη, αλλά χωρίς εμφανές αποτέλεσμα.

Η «International Bible Students Association» ανακοίνωσε ότι το 1918, ο Χριστιανισμός θα αποτελέσει παρελθόν και θα τον διαδεχτούν επαναστατικές κυβερνήσεις. Ο Θεός «θα καταστρέψει όλες τις εκκλησίες καθώς και τα μέλη των εκκλησιών κατά εκατομμύρια». Οι Χριστιανοί θα «χαθούν από το σπαθί του πολέμου, της επανάστασης και της αναρχίας». Οι νεκροί θα κείτονταν άταφοι. Το 1920

όλες οι επίγειες κυβερνήσεις θα εξαφανιστούν, με την παγκόσμια αναρχία να επικρατεί.

Ο Walter Marks, ένας Αυστραλός βουλευτής, είπε στη Βουλή των Αντιπροσώπων ότι ο Αρμαγεδδών θα συμβεί το 1934 και θα κορυφωθεί με το Βασιλικό Ναυτικό να μεταφέρει τον εκλεκτό λαό του Χριστού στην Ιερουσαλήμ.

Ο Chuck Smith, ο ιδρυτής της εκκλησίας «Calvary Chapel» προέβλεψε ότι η γενιά του 1948 θα ήταν η τελευταία γενιά και ότι ο κόσμος θα τελείωνε το αργότερο μέχρι το 1981. Ο Smith αναγνώρισε ότι «θα μπορούσε να κάνει λάθος» αλλά συνεχίζοντας δήλωσε ότι η πρόβλεψή του ήταν «μια βαθιά πεποίθηση στην καρδιά μου κι όλα τα σχέδιά μου βασίζονται σε αυτήν την πεποίθηση».

Το 1978 ο Leland Jensen προέβλεψε ότι θα γινόταν πυρηνικό ολοκαύτωμα το 1980, ακολουθούμενο από δύο δεκαετίες σύγκρουσης, με αποκορύφωμα την εγκαθίδρυση της Βασιλείας του Θεού στη Γη.

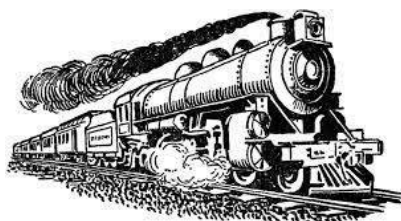
Κάποιες φορές όμως και επιστήμονες και «ειδικοί» δεν μπορούν ν' αντισταθούν στον πειρασμό να προβούν σε μελλοντολογικές εκτιμήσεις.

ΓΙΑ ΤΑ ΑΕΡΟΣΚΑΦΗ:

«Μηχανή βαρύτερη του αέρος είναι μαθηματικά αδύνατον να πετάξει».

(Arago, Γάλλος Ακαδημαϊκός, περί τα 1920)

ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟ:

«Δεν υπάρχει τίποτα πιο ηλίθιο από την ιδέα μιας ατμομηχανής ικανής να ταξιδεύει έξι φορές πιο γρήγορα από μια ταχυδρομική άμαξα».

(Εφημερίδα «*The Quarterly Review*», 1825)

ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΩΡΥΓΑ ΤΟΥ ΣΟΥΕΖ:

«Είμαι απόλυτα πεπεισμένος ότι μια τέτοια διώρυγα δεν μπορεί ούτε πρόκειται να γίνει ποτέ».

(Anthony Trollope, Άγγλος συγγραφέας, 1860)

ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΙΤΛΕΡ:

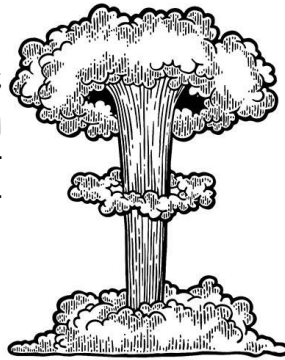
«Από την στήλη αυτή για χρόνια λέω ξανά και ξανά ότι το ωροσκόπιο του Χίτλερ δεν δείχνει πόλεμο... Αν ποτέ γίνει πόλεμος είναι σίγουρο ότι δεν θα τον αρχίσει αυτός».

(R.H. Naylor, Αστρολόγος της
«*Sunday Express*», 1939)

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΤΟΜΙΚΗ ΒΟΜΒΑ:

«Είναι η μεγαλύτερη κουταμάρα που κατασκευάσαμε ποτέ! Αυτή η βόμβα δεν είναι δυνατόν να λειτουργήσει. Και μιλάω σαν ειδικός στα εκρηκτικά».

(Ναύαρχος William Leahy,
US Navy, 1945)

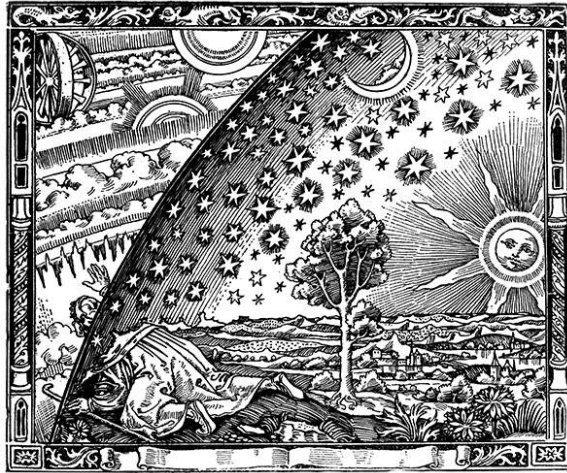
ΠΡΟΣΕΛΗΝΩΣΗ:

«Η προσελήνωση παρουσιάζει τόσα πολλά σοβαρά προβλήματα για τα ανθρώπινα όντα ώστε η επιστήμη θα χρειαστεί τουλάχιστον άλλα 200 χρόνια για να τα επιλύσει».

(«*Science Digest*»,
Αύγουστος 1948)

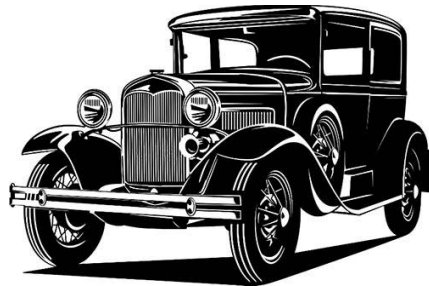
Η θεωρία του Λουί Παστέρ για τα μικρόβια είναι μια γελοία μυθοπλασία.

(Pierre Ratchet, Καθηγητής Φυσιολογίας στο Πανεπιστήμιο της Τουλούζης, 1872)

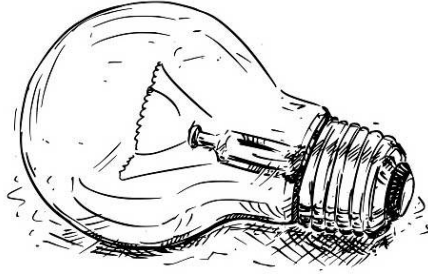

«Πιθανώς πλησιάζουμε στο όριο όλων όσων μπορούμε να γνωρίζουμε για την αστρονομία».

(Simon Newcomb, Αστρονόμος, 1888)

Το 1903, ο πρόεδρος της Michigan Savings Bank προειδοποίησε τον δικηγόρο του Henry Ford, Horace Rackham, να προστατεύσει τα χρήματά του. «Το άλογο είναι εδώ για να μείνει, αλλά το αυτοκίνητο είναι απλώς μια καινοτομία – μια μόδα», συμβούλεψε.

«Η ηλεκτρική ενέργεια είναι απλώς μια μόδα» είπε ο Junius Morgan στον γιο του J.P. Morgan. Ο J.P. είχε προσλάβει τον Thomas Edison για να καλωδιώσει την έπαυλή του, καθιστώντας την την πρώτη ιδιωτική κατοικία στη Νέα Υόρκη με ηλεκτρικό φωτισμό. Ευτυχώς για τον τραπεζικό του λογαριασμό, ο J.P. Morgan δεν άκουσε τον μπαμπά και επένδυσε πολλά στον Edison, χρηματοδοτώντας τελικά την General Electric.

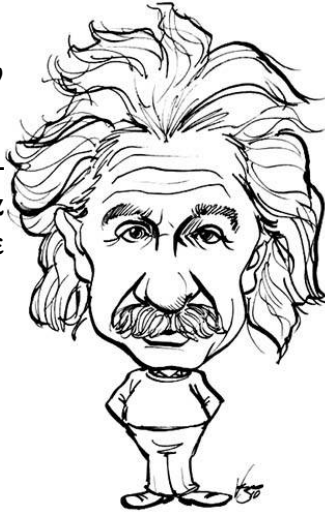
Το 1876, ο πρόεδρος της «*Western Union*», William Orton, απέρριψε τα τηλέφωνα ως «παιχνίδι» όταν ο Alexander Graham Bell προσφέρθηκε να του πουλήσει το δίπλωμα ευρεσιτεχνίας για \$100.000. Σύμφωνα με το περιοδικό «*True West*», ο Orton έγραψε ένα εσωτερικό σημείωμα δηλώνοντας: «Η ιδέα είναι ηλίθια εκ πρώτης όψews. Επιπλέον, γιατί κάποιος να θέλει να χρησιμοποιήσει αυτή την άχαρη και μη πρακτική συσκευή όταν μπορεί να στείλει έναν αγγελιοφόρο στο τηλεγραφείο και να στείλει ένα σαφές γραπτό μήνυμα σε οποιαδήποτε μεγάλη πόλη των Ηνωμένων Πολιτειών;»

Αλλά κι ο ίδιος ο Αϊνστάϊν την τσούκα δεν την απέφυγε.

«Δεν υπάρχει η παραμικρή ένδειξη ότι η πυρηνική ενέργεια θα σήμαινε ότι το άτομο θα μπορούσε να διασπαστεί κατά βούληση».

(Albert Einstein, 1932)

Είπατε τίποτις;

Φεβρουάριος 1987

Συνειδητοποιώ ότι μπαίνει χειμώνας και η ιδέα να τόν περάσω χωρίς το "ΜΕΙΟΝ" με κάνει να ανατριχιάζω. Γιαυτό, σπεύσατε πάραυτα να με εγγράψετε συνδρομητή (τρια)· για έναν χρόνο αντί μόνον 1500 δραχμών.

ΟΝΟΜΑ.....
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ.....

Στέλνω επιταγή (Π.Κολιόπουλον, Νικάνδρου 18
Κέρκυρα 49100)

Περάστε να εισπράξετε
(Σημειώνουμε Χ στο τετράγωνο).

MEION

№ 13 * Μάρτιος 1987 * ΚΕΡΚΥΡΑ

ΛΕΟΝΑΡΝΤΟ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ

Ο Εξ Ανατολών
(επισκεύων) Κινδυνος

ΕΝΑ ΑΛΛΙΩΤΙΚΟ
ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

ΦΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΠ !

IN LIKE FLYNN GRAPHICS[®]

Ειδική Έκδοση
Γενεθλίου Τεύχους

ΦασαΠΑ

Ως γνωστόν ανήκουμε στην Ευρώπη. Εις το ανατολικόν κέρασ αυτής, το ασιατικόν, αλλά πάντως εις την Ευρώπη.

Αυτό μας το έχουν πει κι επαναλάβει τόσες φορές πια που και αμφιβολίες να είχαμε, που λέει ο λόγος, θα τις είχαμε χάσει προ πολλού.

Αυτή είναι βεβαίως μια κατάσταση που ισχύει από αρχαιοτάτων χρόνων κι όχι κάτι το πρόσφατο κι εφήμερο, όπως ενδεχομένως πιστεύουν ολίγοι άφρονες, ανθέλληνες, νεοφαλμεραγιερικοί και κρυπτοελγινιστές. Καθόσον είναι γνωστόν και στους αγρίους Οτεντότους της Αφρικής ότι και αυτή τούτη η ιδέα της Ευρώπης δική μας εφεύρεση ήτουνε, όπως τόσες και τόσες άλλες, από το ποδήλατο μέχρι το διαστημόπλοιο και τα διάφορα ηλεκτρονικά, που κατάφεραν να οικειοποιηθούν οι κατάπτυστοι ξένοι (δυτικοί κι ανατολικοί).

Βέβαια, για ένα μικρό διάστημα της υπερχιλιετούς μας Ιστορίας ευρέθημεν (βιαίως προσαχθέντες) να ανήκουμε εις άλλας περιοχάς και νοοτροπίας, αλλά αυτά τα ξεπεράσαμε και μόνο η φουστανέλα-φούντα-φέσι μας έμειναν για να μας το θυμίζει καθώς και κάποια φαγητά «μπαϊλντί» και κάποιες λέξεις «σιχτήρ», αλλά αυτά είναι παλιές, λυπητερές ιστορίες και δεν πρόκειται να σκαλώσουμε εκεί τώρα.

Λοιπόν η ιστορία έχει ως εξής.

Μίαν ωραίαν ημέραν του Μαΐου ήρθαν και μας έπιασαν οι προύχοντες και ευεργέτες μας και μας είπαν:

—Ελληνίδες, Έλληνες... Αυτά που ξέρατε να τα ξεχάσετε και να κοιτάξετε να συμμορφωθείτε και να γίνετε άνθρωποι, γιατί από τούδε και στο εξής θα λογίζεστε επισήμως ως Ευρωπαίοι.

Εμείς πάλι, δουλειά δεν είχαμε, δεν πολυκαταλαβαίναμε και τι μας έλεγαν... συμφωνήσαμε.

—Να γίνουμε, είπαμε. Γιατί να μην γίνουμε; Κι έτσι που είμαστε τι καταλαβαίνουμε;

—Θα γίνετε άνθρωποι, ρε! μας είπαν πάλι οι σωτήρες μας. Θα δείτε άσπρη μέρα, επιτέλους. Θα βγαίνετε στην κενωνία με το κεφάλι ψηλά. Άσε που έχει να πείσει χρήμα να φάνε και οι κότρες!

Αυτό το τελευταίο μας άρεσε.

—Δηλαδή, θα καταργηθούν και οι δασμοί; ενδιαφέρθηκαν οι πιο καπάτσοι.

—Πάραυτα και δια παντός, μας διαβεβαίωσαν.

—Δηλαδή... οι ηλεκτρικές συσκευές δεν θα κοστίζουν πια όσο ένα σπίτι;

—Ουόχι.

—Και τ' αυτοκίνητα;... Δεν θα πλερώνουμε το Φιατάκι σε τιμή Φερράρι;

—Ουόχι.

—Φίνα! Και θα μπορούμε να παγαίνουμε εμείς, τα τσακάλια, να παίρνουμε τις δουλειές από τους κουτόφραγκους;

—Έτσι και καλύτερα.

—Αλλά μήπως πλακώσουν κι αυτοί εδώ, να μας πάρουν τις δικές μας δουλειές;

—Οούχι. Όλα είναι κανονισμένα έτσι ώστε εμείς να έχουμε τα προνόμια κι αυτοί, τα κοροΐδα, τις υποχρεώσεις.

Ε, με τέτοιες προοπτικές κουτοί ήμασταν να μην γίνουμε Ευρωπαίοι;

Και γίναμε!

Και περιμέναμε ν' αγοράσουμε ηλεκτρικές κουζίνες και ψυγεία και τηλεοράσεις και σαπούνια και φωτογραφικές μηχανές κι αυτοκίνητα σε ανθρώπινες τιμές, όπως οι κουτόφραγχοι εκεί έξω, και περιμέναμε... και περιμέναμε... και περιμέναμε...

—Υπεμονή μας έλεγαν (οι από πάνω). Σιγά-σιγά. Μην είσαστε λιγούρηδες. Όλα θα γένουν... Με ρέγουλα!

Και δώστου και περιμέναμε εμείς. Κι αντί να φτηνώνουν τα εξ' Ευρώπης προϊόντα όλο και ακρίβαιναν. Αλλά να δεις που ακρίβαιναν και τα δικά μας! Που ΔΕΝ είχαν δασμούς!

Κι έφυγαν εκείνοι οι σωτήρες που έκαναν την ευρωπαϊκή εργολαβία και ήρθαν άλλοι και μας είπαν ότι η όλη ιστορία ήτουμε κατάπτυστη κι επιζήμια κι ότι θα έπρεπε να επιληφθούμε πάραυτα, αλλά ο καιρός περνούσε και οι αντίθετοι αυτοί σωτήρες αντί να μας βγάζουν από τας Ευρώπας μας έχωναν όλο και πιο βαθιά μέσα. Κι όλο μας έλεγαν «υπεμονή» κι όλο στρογγυλοκάθονταν στα Στρασβούργα και στα Παρίσια και στις Βρυξέλλες, να ντερλικώνουν τον περίδρομο, μαζί με τους άλλους «εταίρους», κι όλο βγαίναμε κι όλο μέσα μέναμε. Μέχρι που πάθαμε και κείνο το κάζο της «Πολιτιστικής Πρωτεύουσας» και χάσαμε πια και τα αυγά και τα πασχάλια. Και βέβαια τα είδη με δασμούς γίνονταν όλο και πιο δασμικά, τα άλλα δε, τα δικά μας, τα άδασμα, άρχισαν να γίνονται κι αυτά δασμικά. Να φτάνεις δηλαδή να υπολογίζεις: “Τώρα τι να πάρω;... BMW ή έναν ντενεκέ λάδι;”.

Και πάνω που είχαμε αρχίσει να το συνηθίζουμε... Φάααπ!... μας έρχεται η φάπα!

—Είμαστε βαθύτατα συγκινημένοι, μας είπαν (οι από πάνω, οι... «αντίθετοι»). Ήρθε και για μας η ώρα να γίνουμε ισότιμα και ολοκληρωμένα μέλη της Ευρωπαϊκής Κοινότητας. Από την πρώτη του Γενάρη θα αποκτήσουμε κι εμείς τον ευρωπαϊκό φόρο προστιθέμενης αξίας! Τον περίφημο ΦΠΑ!

—ΦΠΑ! ανακράξαμε εμείς και μας έζωσαν τα φίδια.

—Είναι ένας φόρος που πληρώνουν όλοι οι καθώς πρέπει Ευρωπαίοι, μας εξήγησαν. Στην ουσία είναι ο φόρος που καταργεί μια σωρεία

άλλων φόρων, που είναι και άβολοι και αναχρονιστικοί. Για παράδειγμα... καταργείται το χαρτόσημο (που δεν φαντάζομαι να υπάρχει Έλληνας που να έχει καταλάβει τι ακριβώς είναι και γιατί υπάρχει). Καταργείται το ΦΚΕ (άλλο Ελευσίνιο μυστήριο αυτό!)

—Εντάξει, είπαμε. Και πόσο θα είναι αυτός ο Φάπας;

Βηξ απορία ψάλτου.

—Βασικά το πράγμα είναι απλό, μας είπαν. Κι επιδέχεται μια σφαιρική θεώρηση, που ιδωμένη μέσα από το χρονοδιάγραμμα του όλου πνεύματος της Αλλαγής εδραιώνει τη θέση μας ως κυρίαρχου, αυτόνομου κι ανεξάρτητου έθνους, που δεν θα παραχωρήσει ουδέ σπιθαμής εθνικού εδάφους εις οιονδήποτε επίβουλο διαδρομιστή, εχθρό και φορέα της αντίδρασης.

—Δηλαδή... σε αριθμούς;

—Εεε... Υπάρχουν διάφορες κατηγορίες αγαθών... Μία της τάξης του 3%, μία των 6%, μία των 18% και μία των 36%.

—Μα... το χαρτόσημο ήταν 3,5% και ο ΦΚΕ 5%!!!

—Αυτά καταργούνται, ως τριτοκοσμικά και άδिका. Ο πολίτης απελευθερώνεται από το αναχρονιστικό χαράτσι της Δεξιάς.

—Και το αντικαθιστάτε με ένα των 36%;!!!

—Μόνο για τα περισσότερα είδη... Τα υπόλοιπα θα υπάγονται στις κατώτερες κλίμακες. Δυστυχώς δεν γινόταν να επιφέρουμε μια πιο επαναστατική αλλαγή... κάτι της τάξεως των 55-60%, ας πούμε, που θα μας βόλευε τα μάλα. Δεσμευόμεθα, δυστυχώς, από τους κανονισμούς αυτών των ανθελλήνων (και φιλότουρκων) Ευρωπαίων.

—Και τα αυτοκίνητα;

—Τι τα αυτοκίνητα;

—Δεν θα καταργηθούν οι υπάρχοντες δασμοί που λέγαμε;

—Το αυτοκίνητο είναι είδος πολυτελείας και θα παταχθεί.

—Και πώς θα πηγαίνουμε στη δουλειά μας;

—Με το τραμ.

—Μα... αυτό έχει καταργηθεί!

—Ναι, αλλά υπάρχει χρονοδιάγραμμα υπό μελέτη, που προβλέπει την επαναφορά του εντός της προσεχούς δεκαετίας μας. Και μάλιστα θα είναι και οικολογικό –ιππήλατο! Καληνύχτα σας.

Μάρτιος 1987

Φτιάξτε ένα Περιοδικό

Κι όταν λέμε «περιοδικό» δεν εννοούμε βέβαια το «Time magazine», ούτε το «Paris Match», ούτε καν τον «Ταχυδρόμο» δηλαδή. Αλλά κάποιο σεμνό, διακριτικό, ταπεινό και περιφρονημένο φυλλάδιο περιθωριακής νοοτροπίας και υπέρμαχο της πολυφωνίας. Συνήθως εκδιδόμενο κόποις και βασάνοις, από νέους για νέους. Συχνά στην πανηγυρικός μετονομασθείσα σε «περιφέρεια» πάλαι ποτέ επαρχία. Με άλλα λόγια... για να συνεννοηθούμε, κάτι σαν το «ΜΕΙΟΝ».

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Λοιπόν, δεν θα το πιστέψετε... η συνταγή κατασκευής ενός περιοδικού είναι πανεύκολη!

Πρώτα απ' όλα χρειάζονται κάμποσοι νοματαίοι, που θα αποτελέσουν, καλώς εχόντων των πραγμάτων, το έμφυχο υλικό (άνευ του οποίου ουδέν παρόμοιον ή μη εγχείρημα είναι δυνατόν).

Μαζεύουμε το λοιπόν τον κόσμο που μας χρειάζεται (ιδανικότερος τύπος στρατολόγησης οι καφενέδες) και καθόμαστε κάτω (όχι στους καφενέδες) να εξετάσουμε και να μελετήσουμε το εγχείρημα και να πορευτούμε αναλόγως.

Το πρώτο που θα διαπιστωθεί είναι ότι οι τέσσερις από τους πέντε που μαζωχτήκαμε διέπονται από μια άκαιρη και επίμονη έφεση στην ανεκδοτολογία. Ο πέμπτος ονειρεύεται τι θαύματα θα μπορούσαν να επιτελεστούν «αν είχαμε τα μέσα του Συγκροτήματος Λαμπράκη».

Η δεύτερη διαπίστωση είναι ότι το εκκολαπτόμενο περιοδικό χρειάζεται έναν τίτλο. Κι εδώ αρχίζουν εκείνες οι ατέλειωτες κουβέντες, ρήσεις κι αντιρρήσεις, που συνήθως καταλήγουν σε ανταλλαγή ύβρεων και κατά συνέπεια στο μοιραίο ναυάγιο της όλης προσπάθειας. Ρωμηοί είσαστε, ξέρετε από αυτά. Το πρακτικότερο στην περίπτωση αυτή (και ομιλώ εκ πείρας) είναι να γράψει (ε, ναι... η στοιχειώδης γνώση γραφής κι ανάγνωσης είναι θα 'λεγα απαραίτητη προϋπόθεση για τη συντακτική επιτροπή ενός περιοδικού), να γράψει λέγω ο καθένας σ' ένα κομμάτι χαρτί τους τίτλους που προτείνει και μετά, δια ψηφοφορίας ή δια του δικαίου του ισχυρότερου, να επιλεγεί ο πλέον αρμόζων.

Καλό θα είναι να αποκλειστούν τίτλοι του είδους «Μανία Καταδίωξης», «Η Ανάρχα», «Κατηγορώ την Κενωνία», «Ο Δυναμίτης»... ή του είδους «Έρεβος», «Αμόκ», «Κρεμάλα», «Εμφύσημα»... ή «τα Χρονικά της Αγουλινίτσας»,

«Φιλολογική Πετρομαγούλα», «Λαογραφικά Τετράδια της Μακρακώμης» κλπ.

Αφού βρεθεί ο τίτλος σειρά έχει ο καταμερισμός εργασιών και ευθυνών.

Εδώ συνήθως παρατηρείται το εξής περίεργο φαινόμενο. Ενώ όλοι προσφέρονται για τη θέση του Διευθυντή και του Αρχισυντάκτη κανείς δεν έχει (δυστυχώς) τον απαιτούμενο χρόνο ν' αφιερώσει στα καθήκοντα και τις υποχρεώσεις που πάνε μαζί με τις θέσεις αυτές. Άλλος έχει γραφείο, άλλος έχει μαγαζί, άλλος έχει κομάρες, άλλος δεν έχει τίποτις, αλλά «δεν μπορεί»... Προσπαθήστε να βρείτε ένα κορόιδο, που έχει φιλότιμο και δεν είναι αλλεργικός στη δουλειά. Αν τώρα το εν λόγω κορόιδο είναι διατεθειμένο επιπλέον να βάζει και το χέρι στην τσέπη, τότε **συγχαρητήρια!** Βρήκατε τον ιδανικό διευθυντή! Τώρα εσείς μπορείτε να πάτε με τους άλλους στην πλατεία για καφέ κι αφήστε τον αυτόν να χτυπιέται με το περιοδικό. Αν είναι πραγματικά βλάκας κι αν έχει (κακώς εννοούμενο) φιλότιμο, θα το βγάζει το περιοδικό ανελλιπώς (κι εσείς μόνο θα υπογράφετε).

Εσείς οι άλλοι φροντίστε ν' αναλάβετε όσο πιο αόριστες και συγκεχυμένες εργασίες μπορείτε. Το «εξωτερικό ρεπορτάζ» για παράδειγμα. Δεν σημαίνει τίποτα, αλλά σας δίνει ένα ισχυρό άλλοθι να είσαστε **ΕΞΩ**, αντί για μέσα, με τα χαρτιά, τις γραφομηχανές, τους ραπιντογράφους κι όλα αυτά τα διαβολικά. Ή διαλέξτε τον ρόλο του «Επιτηρητή Ταχυδρομικής Διεκπεραίωσης». Ακούγεται ηχηρό, αλλά στην πραγματικότητα το μόνο που θα έχετε να κάνετε είναι να επιβλέπετε αυτόν που ταχυδρομεί τα περιοδικά στους συνδρομητές, αν κολλάει σωστά τα γραμματόσημα δηλαδή. Και προς Θεού!... μακριά από σελιδοποιήσεις, καλλιτεχνικές επιμέλειες και Τυπογραφεία! Έτσι και πέσετε σ' αυτή τη λούμπα δεν βγαίνετε με τίποτα. Θα σας φάει το μαύρο το σκοτάδι. Το μυστικό είναι... «Ξέρεις να κάνεις αυτό;»... «Όχι». Αφήστε τα κορόϊδα να κάνουν αυτές τις δουλειές.

Το επόμενο στάδιο αφορά τον **εξοπλισμό**. Λοιπόν, σε πρώτη φάση θα σας χρειαστεί μια γραφομηχανή. Δεν χρειάζεται να χτυπάει άψογα –μήπως ποιος θα σας διαβάσει; Μετά χρειάζονται γραφεία. Διαλέξτε το μαγαζί κάποιου από την Εκδοτική Επιτροπή (να μην είναι πολυσύχναστο, αλλά να διαθέτει οπωσδήποτε καφετιέρα, γιατί χωρίς καφέ δεν γίνεται τίποτις) και είσαστε οι καλύτεροι του χωριού.

Κι αφού τακτοποιήσαμε κι αυτή τη λεπτομέρεια προχωρούμε στα ζουμερά.

Σε αναζήτηση (και ει δυνατόν ανεύρεση) του **Τυπογράφου**

εκείνου που θα υλοποιήσει, με χαρτί και μελάνι, τους οραματισμούς σας.

Κι εδώ αρχίζουν τα δύσκολα. Γιατί πιο εύκολα βρίσκετε ασταχούς στο Έβερεστ παρά τυπογράφο που να είναι καλός μάστορης, συνεπής και με

πλήρη κατανόηση για τα οικονομικά σας χάλια. Α, ναι... και διαθέσιμο. Γιατί οι τυπογράφοι παρουσιάζουν την εξής ανεξήγητη ιδιομορφία: Όταν δεν τους χρειάζεσαι πέφτεις συνεχώς πάνω τους κι όταν τους χρειάζεσαι δεν τους βρίσκεις μακάρι και να βάλεις να τον ψάχνουν όλες οι Ιντερπόλ και οι Εφ Μπι Άϊ του πλανήτη. Φαντάσματα γίνονται! Εκεί που έχεις κανονίσει ν' αρχίσεις τύπωμα Δευτέρα πρωί-πρωί (εξάπαντος) καταλήγεις να τυπώσεις Σάββατο, δυο βδομάδες αργότερα (αν είσαι τυχερός). Οπότε η επιλογή του τυπογράφου πρέπει να γίνεται με τα εξής κριτήρια:

1. Να είναι φτωχός, ώστε να έχει ανάγκη να δουλέψει, αλλά όχι τόσο φτωχός που να θέλει να πληρωθεί αμέσως μόλις τελειώσει τη δουλειά.
2. Να έχει λίγο ψώνιο με τα «πολιτιστικά», ώστε να δείχνει κατανόηση ως προς το επάρατο οικονομικό, αλλά όχι στο σημείο που να γράφει στίχους και να θέλει να τους δημοσιεύσει.
3. Να μην είναι «της κατάστασης», γιατί τότε θά 'χει φοβερή δουλειά με τις «κρατικές (αριστίνδην) αναθέσεις» και καθόλου καιρό για ένα ψυροπεριοδικό.
4. Να μην έχει (ει δυνατόν) ούτε οικογένεια, ούτε σόϊ,

γιατί αν έχει όλο και κάποιος του «αρρωσταίνει», όλο και κάποιος του «πεθαίνει» κι άντε βρέστον!

Κι αφού έγινε κι αυτό (με τη βοήθεια του Αγίου Σπυριδώνου, του θαυματουργού) είσαστε πλέον πανέτοιμοι να κυκλοφορήσετε.

Και βέβαια θ' αρχίσετε με μικρό τιράζ και λίγες σελίδες. Καμιά διακοσαριά αντίτυπα για αρχή και 32 σελίδες (δυο τυπογραφικά) φτάνουν και περισσεύουν. Αλλά εδώ χρειάζεται προσοχή. Γιατί, για να κάνετε οικονομία θα πρέπει να διπλώνετε και να αγκραφώνετε τα τεύχη **μόνοι σας**. Οπότε φροντίστε να εξαφανιστείτε τις πονηρές εκείνες μέρες που ακολουθούν το τύπωμα. Αφήστε τον Διευθυντή, το κορόιδο, να κάνει αυτή την χειρωνακτική εργασία, που άλλωστε δεν αρμόζει σε διανοούμενους του δικού σας διαμετρήματος, και πηγαίνετε να την αράξετε στον ήλιο, να κατεβάσετε ιδέες (που δεν απαιτούν κόπο στην υλοποίησή τους).

Και τώρα έρχονται άλλα δύσκολα.

Αφού τυπωθήκατε θα πρέπει και να κυκλοφορήσετε. Μια κουβέντα είναι αυτή όμως.

Γιατί, στην υπερήφανη και λεβεντομάνα «Περιφέρεια» η διακίνηση του τοπικού Τύπου θυμίζει τους δώδεκα άθλους του Ηρακλέους. (Όπου, αν ήταν computer game, οι πολύ καλοί παίκτες θα έφταναν μέχρι τον τέταρτο, βία πέμπτο [άθλο], πριν καούν). Για τη διακίνηση λοιπόν υπάρχουν δυο τρόποι. Ή παίρνετε σβάρνα τα περίπτερα, σαν τους διακονιαραίους, και προσπαθείτε να πείσετε τον περιπτερά ότι δεν θα ήταν πια και τόσο φοβερό να κρεμάσει και το

δικό σας πόνημα κάπου ανάμεσα στα «Φλογισμένα Κορμιά» και το «Νυμφίδια του Σεξ», ή ψάχνετε να βρείτε κάποιον που έχει άκρες και ξέρει τα κόλπα. Ο δικός μας ήξερε τόσα πολλά κόλπα ώστε μας πουλούσε κάθε μήνα 21 τεύχη! Μετά, απλά χάθηκε και τον ψάχνουμε ακόμα.

Ένα άλλο που θα χρειαστεί να φροντίσετε είναι η περίφημη **Ατέλεια Χάρτου**. Εδώ πέφτει πολλή αίτηση και πολύ τρεχαλητό. Καμιά φορά οι «αρμόδιοι» συγχινούνται και (πάει στο διάολο) σου την παρέχουν. Αλλά... στους τρεις μήνες πάνω θέλει ανανέωση!!! Και βέβαια, αν δεν είσαι «καλό παιδί», ΔΕΝ σου την ανανεώνουν που να χτυπιέσαι καταή.

Για **Επιχορήγηση** καλύτερα να μην μιλήσουμε καθόλου. Όπως μας είπαν (εμπιστευτικά) από τις αρμόδιες υπηρεσίες «άπαξες και δεν υπάρχει δόντι δεν γένεται τίποτις». Τώρα βέβαια μπορεί να υπάρχουν κάποια «πολιτιστικά κονδύλια» για διάθεση από τον οικείο Δήμο ή την Κοινότητά σας, ένεκα η περίφημη «πολιτιστική αποκέντρωση». Τι να σας πω... Δοκιμάστε, αλλά δεν το βλέπω. Καλύτερα να κοιτάξετε μήπως και κερδίσετε κάνα λαχείο.

Ένα άλλο βασικό, που θα σας χρειαστεί, είναι αυτό που λέμε γενναιόδωρα «αναγνωστικό κοινό». Κι όταν μιλάμε για αναγνωστικό κοινό δεν εννοούμε το στενό μας οικογενειακό περιβάλλον συν τους τέσσερις-πέντε παλιόφιλους, που μας συμπαθούν και μας λυπούνται.

Εδώ σαν να τα βλέπω δύσκολα τα κόζα. Γιατί; Διότι τους «διανοούμενους» και άλλους «πνευματικούς ανθρώπους» (είδη εν αφθονία στην Επαρχία), ξεχάστε τους. Το ίδιο κι όλους αυτούς που γνωρίζουν ανάγνωση. Αυτοί έχουν τα δικά τους και οι προσπάθειες των άλλων ποσώς τους ενδιαφέρουν. Οπότε; Ξέρω κι εγώ;... δοκιμάστε αγράμματους... μπορεί να σας αγοράσουν για να κάνουν τη φιγούρα τους.

Αυτά είναι όσα ξέρουμε. Αν παρ' όλα αυτά επιμένετε να δοκιμάστε την τύχη σας... Καλή επιτυχία (αν και δεν το βλέπω)...

Απρίλιος 1987

I know how jealous mporei na eisai -opos tote stis Benitses, pou ktypises ton Alec giati na make love se mena sto Pub kai pou paraligo na kill him.

Oh Spyros, kati tetoia kaneis kai eho amfivolia mipos alithia me agapas! Anyway, o Nick einai poly kalo paidi kai filos kai den prepei na skeftesai tipota kako. In the end eipa nai, giati ohi? Na matho ellinikos, na kano surprise esena ki amesos arhisame ta lessons kai grigora ekana megali proodos, alla dystyhos meta apo dyo mines ta stamatisa giati o Nick ta ithele ola sta heria tou, opos mama tou in Larnaca leei, kai den pigaine douleia alla douleva ego kai otan tou eipa oti perimeno isos baby aftos mou eipe (aglika): «Go to Hell» ki ego katalava oti maybe den itane kalo paidi ki afisa ta lessons ki efiga.

Kai imoun very lucky giati mou epairne ola ta money pou douleva sto Hospital kai mporei na mathaina ellinikos alla den tha mporousa na eltho Ellada to see you! Alla imoun very lucky giati se ligo gnorisa enan allo

Ellinas, pou studies in London since 1967. Pou mou eipe gia logoi politikoi kai to Army efyge apo Ellada kai mou leei: «Ego sou matho ellinikos». Kai irthe spiti, gia na min plironei rent kai den xanafyge pote. Olo sto kre-vati kai evlepe television ki ego pali douleva gia dyo kai gia na matho ellinikos, na ertho sto Corfu, diki soy forever, alla douleva, douleva

kai money den emene katholou kai meta katalava kai leo tou Costas: «You better go away». Kai moy leei (ellinikos): «Siga to kelepouri» kai den katalava, alla to egrapsa na se rotiso.

Anyway, sto telos irthe enas cousin tou Costas kai mou eipe: «Don't worry, ego tha sou matho ellinikos». Kai eipa: «All right». Alla meta apo dyo mines girisa spiti one evening after work kai den vrika Yannis ekei, oute television, oute Sony Radio, oute money, oute nothing ki ego very-very angry, fonazo police kai tous leo kai mou lene (in english): «Ti na kanoume? Ta ellinikos lessons poly akrivous!».

Omos, my darling, katafera na kano oikonomies gia an ertho esena afto kalokairi in Corfu. Thymamai tis omorfes stigmes pou perasame mazi together, stis Disco kai ta Pubs kai me Stefanos, Giorgos, Thanassis, Mitsos, Vagelis and the other boys kai den mporo na perimeno. Vrika kai douleia, paradouleftra se mia company «Rent-a-Flat» ki etsi tha ehume kai money, na diaskedasoume kai isos arketi gia na pareis motorcycle pou itheles panta.

Se skeftomai poly kai eimai diki sou faithfully. Se ligo mazi forever.

Yours,

Sue

- ΣΠΥΡΟΣ -

Μαί ντήαρ σου,

Έλαβα το γραματάκι σου και το τι φκαριστίθικα ήταν άλλο πράμα!... Εντάξη ρε πεδί μου, εσύ να πούμε δεν άφηκες Έλληνα για Έλληνα εκεί στα Ξένα, να πούμε... Ηπαμε να είσε φηλομαθής αλλά εδό εσύ τα έδωκες ούλα, ρε δική μου! Και εντάξη, να τα μαθης τα

ριμάδια τα ελληνικά, αλλά όχι κε να μας κάνουν βουρδούλιο οι κουμπάροι οι Τσύπριοι, να πούμε... Διλαδή εμείς θα τον πλερόσουμε τον Ατίλα, να πούμε;

Τέλος πάντων, σαν να μην σας Ξέρουμε τι ~~παιάνες~~ πσάστενε ούλες οι Ξένες! Κι όχι τίποτις άλλο, να πούμε, αλλά σούρνετε και Επτζ... τέλος πάντων.

Το οπήον, κερία μου, δεν Ξηγήθηκες καθόλου εντάξη, να πούμε. Καθόσον ένα χημόνα ολόκληρο, να πούμε, ούτε φονή, ούτε ακρόασης και να σου τα τρόνε περιπλέον από πάνο οι μάγκες, οι επιτιδιοι! Καλά ρε συ, έτσι κάμη στο χοριό σου εσένα ο κόσμος; Ούτε ένα τσέκι σε τα μας, τους εγκλωβισμένους; Ούτε μια επιταγή, να πούμε ένα ούισκη στην υγιά σου; Μόνο για λόγια ημάστενε και αί λοβ γιου, γου λοβ μι;...

Αλλά ήπανε... ~~παιάνες~~ γενιθίκατε, ~~παιάνες~~ θα απονθάνετε. Α, ρε και μου τα λεγε η μάμα μου!... Σπύρο, έλεγε, άστες αφτές τσι τσούλες τσι Ξένες και κητα να βρης κάνα κορίτσι δικό μας, που νάχη και καμπόσες ρίζες

ελιές, να σοθούμε ούλοι μας και να βολεφτής κι εσή, μην καταντήσης ρεμάλη και πρεζάκης, όπος αφοί που γλέπουμε στην τελεόραση και τσου λυπομάστενε. Αλλά εγώ πού μιολό!

Τέλος πάντων αφτά έχη η ζοή και τι να κάνουμε; Σή-μερα από πάνω, αύριο από κάτω.

Κι όχι τίποτσι άλλο, αλλά για την πάρτη σου, να πούμε, κλοτσίσουμε και εφκαιρήες να τρελένεσε, να πούμε! Γιατί εμένα, κερία Σου, με κάνανε κέφη γηναίκες να σου φέβγη ο τάκος μιλάμε! «Αϊ γούντ γιορ μπόντυ» μου έλεγαν. «Σπάίρους λετ μι τατς γιορ μπιούτιφουλ χέαρ»... «Πληζ μαίηκ μι γιόρς»...

Τη θημάσε, μορή, κήνη την Αμερικάνα που ήθελε να μου πάρη «ΜΠΕΜΒΕ»; Και που εγώ την έδιοξα ένεκα η καψούρα για την πάρτη σου;

Καθόσον, κερία Σου, έχουμε και μια άλφα πέραση στα θήλα, όπος ζέρης, άμα λάχη να πούμε... Μέχρι η Ορνέλα Μούτη μας ήθελε, αν θες να ζέρης, άλλο αν δεν στο είπα για να μην σε στεναχορέψο.

Πλην ο Σπύρος, εκεί... βράχος!

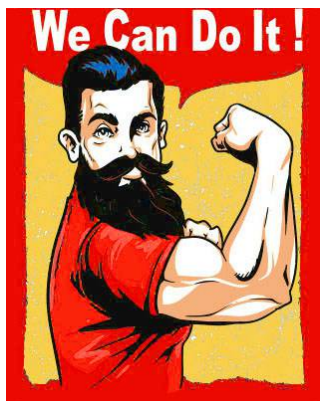
Και πιο είνε το φχαριστό; Το φχαριστό είνε που μας τα φόρεσε... πια; η κερία σου από το Λίβερπουλ! Και να πης με τίποτσι αντροκλαράδες να πιο καλά... αλά με δευτεράτρες τσόλια, ρε σου; Ντροπής.

Καλά... έλα εσή εδό με το καλό και τα βρήσκουμε...

Και πούσε... φέρε και κάνα καλό βίντεο, έτσι;

Γιος,
Σπύρος

Ζήτω το ΚΑΑ

(Κίνημα Απελευθέρωσης Ανδρών)

Ναι, ναι! Έρθε, αδέρφια, η πολυπόθητη στιγμή να κατεβούμε στους δρόμους και τα καντούνια για να διεκδικήσουμε δυναμικά και με θάρ-

ρος τα από αιώνων καταπατημένα μας δικαιώματα! Ναι, ήρθε η ώρα να ζητήσουμε... **ΝΑ ΑΠΑΙΤΗΣΟΥΜΕ...** να πάψουν να μας βλέπουν σαν σκεύη ηδονής και μηχανές αναπαραγωγής και να δεχτούν ότι κι εμείς έχουμε δικαίωμα σ' έναν σκασμό πράγματα, που μέχρι τώρα αποτελούσαν προνόμιο των γυναικών! Έρθε η ώρα να ξεσηκωθούμε και να βροντοφωνάξουμε: **ΑΡΚΕΤΑ!** Η τρομοκρατία του Ισχυρού (πλην ωραίου) Φύλου δεν θα περάσει. Η Δικτατορία της ζαρτιέρας τελείωσε! Είμαστε κι εμείς άτομα ισότιμα και το διεκδικούμε!

**ΟΜΠΡΟΣ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΠΟΥ ΧΑΡΑΞΑΝ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ !
ΤΟ ΚΟΡΜΙ ΜΑΣ ΜΑΣ ΑΝΗΚΕΙ ! Η ΦΑΛΛΟΚΡΑΤΙΑ ΑΠΟ-
ΤΕΛΕΙ ΕΝΑΝ ΑΝΙΕΡΟ ΜΥΘΟ ΤΟΥ ΦΑΥΛΟΥ ΜΗΤΡΙΑΡΧΙ-
ΚΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ ! ΣΥΝΑΝΔΡΕΣ, ΣΤΑ ΟΠΛΑ !**

Έταν ώρα πια κι επιταχτική εθνική ανάγκη να ξεκινησει μια τέτοια προσπάθεια.

Χάσαμε πολύτιμο χρόνο. Οι γυναίκες, τα προαιώνια αφεντικά μας, μας πρόκαναν κι εδώ! Πρώτες κατέβηκαν να διεκδικήσουν δικαιώματα... ισότητας και «δίκαιας μεταχείρισης». Πρώτες δημιούργησαν σάλο κι αναταραχή, καίγοντας δημόσια τα σουτιέν τους (λες και τους επιβάλαμε εμείς να τα φοράνε) και κραύγασαν το πολεμοχαρές σύνθημα:

ΠΑΛΟΥΚΩΣΤΕ ΤΟΥΣ ΑΝΤΡΗΔΟΙ !

Τώρα ήρθε η σειρά μας! Κι επειδή δεν έχουμε σουτιέν να κάψουμε προτείνω να κάψουμε τα σώβρακά μας, τις γραβάτες, τα κοστούμια μας... ό,τι τέλος πάντων θυμίζει την εξάρτησή μας ως αρσενικά κι ως ανθρώπους.

Να τελειώσει πια αυτή η ιστορία και να ησυχάσουμε όλοι μας μια και καλή. Και να φορέσουμε χλαμύδες και κελεμπίες, σαν τους αρχαίους ημών προγόνους. Να βγαίνουμε στο δρόμο και να μας κράζουν οι εργάτριες. Γιατί, άσχημα θα είναι;

Στο κάτω-κάτω της γραφής είναι ή δεν είναι αδικία; Είσαι γυναίκα... Και τσόκαρο να είσαι, έτσι και κοτσάρεις καντινίς κοντούλι, καντινίς εφαρμοστόυλι πάνω σου και βγεις στο δρόμο γίνεται διαδήλωση. Τώρα, εσύ φίλε, συνάνδρα, μήπως ενθυμείσαι ποια ήτουμε η τελευταία φορά που σε σταμάτησε θήλεο να σου πει: “Ψιτ, μανούλι... είστε για ένα sweet delight?”.

Όμως, το όλο θέμα είναι πολύ σοβαρό για να το αντιμετωπίσουμε με το χαμόγελο στα χείλη.

Στη Γαλλία, χώρα ανέκαθεν ανδροκρατούμενη, ψηφίστηκε εδώ και μερικά χρόνια νόμος που αναγνωρίζει το επάγγελμα «Οικιακά» και για τους άντρες! Μάλιστα, κύριοι. Εκεί οι άντρες μπορούν να επιλέξουν σταδιοδρομία στο βαρύ, ανθυγιεινό κι απάνθρωπο επάγγελμα της νοικοκυράς –μαγειρέμα, σκούπισμα, πλύσιμο, ξεσκόνισμα, κουβεντούλα με τον γείτονα– καθ’ ον χρόνον το έτερο ήμισυ, το ανεύσταγο θήλεο, θα διασκεδάζει εκτός οικίας κουβλώντας σακιά και καφάσια στη λαχαναγορά, ανεβάζοντας ντενεκέδες μπετόν στην οικοδομή,

σπάζοντας πέτρες και τσιμέντα με το κομπρεσέρ, προκειμένου να εξασφαλίσει τα προς το ζην (γλεντώντας το ξεδιάντροπα). Οπότε... όλος ο κόσμος χαρούμενος κι ευτυχισμένος!

Έτσι μάλιστα! Αμήν και πότε! Κι ας ταλαιπωρηθούμε. Κι ας μας πονάει η πλάτη και τα πόδια από τη «σκληριά του νοικοκυριού». Αρχεί να μείνουμε **ΜΕΣΑ**. Συνάδελφοι, εδώ βρίσκεται το μυστικό... **ΜΕΣΑ ΕΜΕΙΣ, ΕΞΩ ΑΥΤΕΣ!**

Και να πηγαίνουν και φαντάροι.

Να παρουσιάζονται στην Κόρινθο, στην Καλαμάτα, στην Τρίπολη, στη Θήβα. Και να κάνουν «εν-δυο-κάτω» επί δυόμιση συναπτά έτη (συν την «εφεδρεία», συν τις φυλακές).

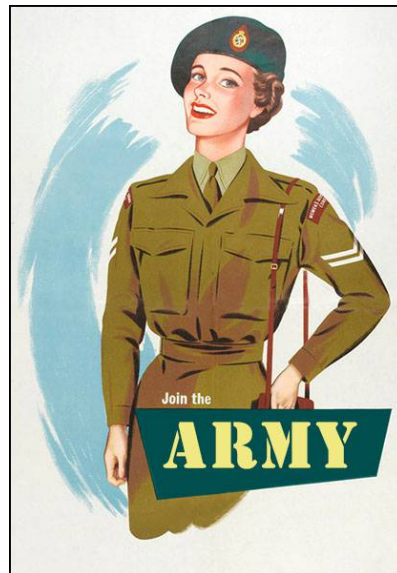
Κι εμείς να γράφουμε πονεμένα γράμματα...

«Οπλίτη π/ξ Σούλα Κατραπακιά
857 Σύνταγμα Πεζικού, 5ος Λόχος
Διδυμότειχο...

Αγαπημένη μου Σούλα,

Πέρασαν εφτά μήνες οπού σε πήρε η Πατρίδα από κοντά μου, να την υπερασπιστείς, Σούλα, κι εγώ εδώ με τρώει το μαράζι σου, πότε θα πάρεις τριήμερη, να σε δω...».

Και να τρέχει η Σούλα στα βουνά και στα λαγκάδια, να μας υπερασπιστεί –εάν παραστεί ανάγκη– κι εμείς να πλέκουμε στο σπίτι, δίπλα στο παραγώνι, σκαλτσούνια για τη «Φανέλα της Στρατιωτίνας» και να πηγαίνουμε (εθελοντι-

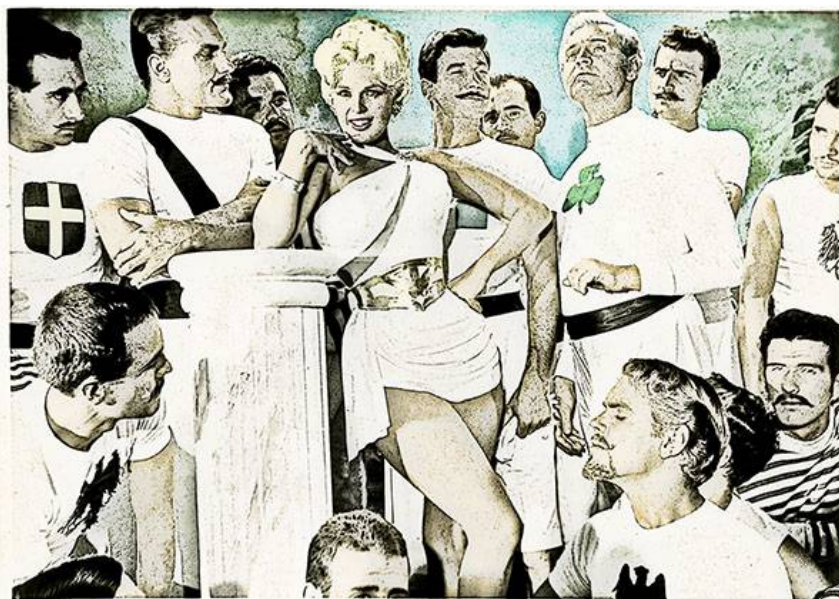
κώς) να βοηθήσουμε, ως αδερφές νοσοκόμες (στα μετώπι-
σθεν), να φροντίζουμε τις σκοτωμένες.

Διότι, από Κτίσεως Κόσμου κι εδώθε, άλλο δεν κάνουμε
από το ν' αφήνουμε τα κοκαλάκια μας στα «Πεδία της Τι-
μής» και τις αναπηρικές μας συντάξεις στις χαροκαμένες
χήρες μας.

**ΖΗΤΑΜΕ ΙΣΗ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΗ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΜΕ ΤΙΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ! ΖΗΤΑΜΕ ΝΑ ΕΙΜΑΣΕ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΑΜΑΧΟΣ ΠΛΗ-
ΘΥΣΜΟΣ !**

Μια ζωή, από τότε που καταλαβαίνουμε λίγο τον
κόσμο, ανοίγουμε πόρτες για να περάσουν πρώτες και ση-
κωνόμαστε για να καθίσουν!

Μια ζωή τις παίρνουμε ξωπίσω και κάνουμε τα χι-
λιάδες ακροβατικά για να μας προσέξουν.

Και μια ζωή μας καταχειριάζουν. Θυμόσαστε, παι-
διόθεν, ποιος σας έδερνε πιο πολύ;... ο μπαμπάς ή η μαμά;

Μια ζωή τρέχουμε και δεν φτάνουμε.

Μια ζωή παιδεύομαστε να αποδείξουμε ότι είμαστε φτιαγμένοι από σίδηρο, ενώ το υλικό είναι η μαρμελάδα.

Και η πλάκα είναι που νομίζουμε ότι έχουμε και το «πάνω χέρι»... Τρομάρα μας!

Γιατί ποια απόφαση, ποια εντολή, ποια «διαταγή» αντέχει στα δάκρυα μιας γυναίκας;

**ΤΕΡΜΑ ΛΟΙΠΟΝ ΑΥΤΑ !
ΘΕΛΟΥΜΕ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΝΑ ΜΑΣ
ΕΠΙΤΡΑΠΕΙ ΝΑ ΚΛΑΙΜΕ !**

Γι' αυτό...

Η μόνη λύση είναι το ΚΑΑ. Έτσι κι αλλιώς χαμένοι από χέρι είμαστε... Ας κάνουμε μια τελευταία προσπάθεια κι ό,τι βγει.

Κι άστες αυτές να γίνονται τورναδόροι, μαραγκοί, αγροφύλακες, πυροσβέστες, υδραυλικοί, σκουπιδιαραίοι.

Εμείς, στο πόστο μας! Το σπίτι! Να μεγαλώνουμε παιδιά και να προβληματιζόμαστε: «Τι να μαγειρέψω πάλι σήμερα;».

Ιούλιος 1987

MEION

Περιοδικό για κρίσιμες ώρες
No 16 * ΚΕΡΚΥΡΑ * 150 Δρχ.

in like flynn graphics

Το Βρεγμένο Πανί του Φασούλα

~~~~~

Λοιπόν έγινε κι αυτό!

ΚΕΡΔΙΣΑΜΕ κάπου!

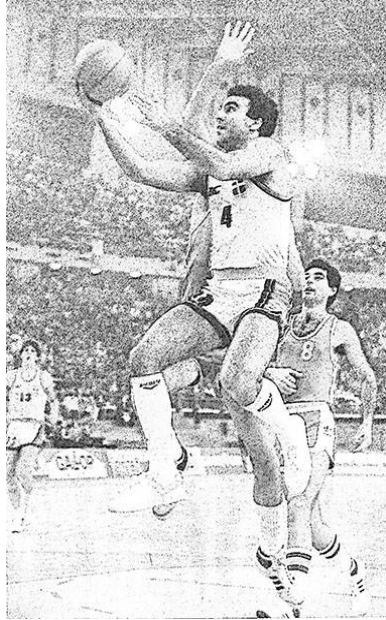
Για μια φορά το γήπεδο δεν ήταν βαρύ, ο καιρός δεν ήταν αντίθετος, οι παίκτες μας δεν βρίσκονταν σε κακή ψυχολογική κατάσταση, οι θεατές δεν ήθελαν να μας πιουν το αίμα...

Βέβαια, ο διαιτητής υπήρξε επανειλημμένως ανθέλλη (αυτό το κουσούρι του κατατρεγμού δεν θα το αποβάλουμε ποτέ), αλλά... χάρη στη βοήθεια του Υψίστου, την συμπαράσταση «του υπέροχου κόσμου μας», την ευψυχία των παιδιών μας, τη θερμή υποστήριξη του... Υπουργείου Πολιτισμού (!!!) και την υπερήφανη εσωτερική πολιτική της κυβέρνησης της «Αλλαγής» ξεπεράσαμε κάθε τι κακόβουλο και υποβολιμαίο κι αποδείξαμε εις την έχθαμβον (και γνωστή ανθελληνίδα) Υφήλιον ότι είμεθα αντάξιοι απόγονοι του Λεωνίδα, του Ανδρούτσου, του Γιώργου Θαλάσση, του ηρωϊκού ελληνόπουλου, το επονομαζόμενο και Παιδί-Φάντασμα, αλλά και του Τρίτση, όστις, ως γνωστόν, έδρεψε κατά το παρελθόν δεκαθλητικές δάφνες.

Όμως, η αλήθεια είναι ότι...

Ποτέ άλλοτε Έλληνες αθλητές δεν έδειξαν τέτοια λεβεντιά, δύναμη ψυχής κι αυταπάρηση. Ποτέ άλλοτε Έλληνες αθλητές δεν κατάφεραν να βρουν τα ψυχικά εκείνα αποθέματα, τη θέληση και το κουράγιο, που είναι απαραίτητα προκειμένου ν' ανατρέψουν σε όφελός τους ένα φαινομενικά χαμένο παιχνίδι.

Γιατί είναι κι αυτό από τα κουσούρια μας. Όσο όλα πάνε καλά και κερδάμε... πετάμε! Έτσι όμως και μας στριμώξουν οι αντίπαλοι και πάρουν κεφάλι τα παρατάμε και βλαστημάμε τον διαιτητή, την κακιά μας τη μοίρα, τον καιρό κι ό,τι άλλο μπορούμε να επικαλεστούμε.

Αυτή τη φορά όμως τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Σαν κάτι να είχε αλλάξει στην πατροπαράδοτη νοοτροπία μας. Σαν να μας άγγιξε κάποιος με το μαγικό εκείνο ραβδί, που μεταμορφώνει τα αρνιά σε λύκους.

Γιατί όλα αυτά τα παιδιά, με τη φανέλα της Εθνικής, μόνο θύματα δεν θύμιζαν εδώ.

Πρώτα απ' όλα έπεσαν στον χειρότερο όμιλο που θα μπορούσε να πέσει κανείς. Μαζί με τρεις από τις πέντε πρώτες δυνάμεις στον κόσμο του μπάσκετ, Σοβιετία, Γιουγκοσλαβία, Ισπανία. Και πέρασαν στην τελική φάση, μετά από ομηρικούς και περιπετειώδεις αγώνες, κερδίζοντας σε στιγμές που όλα φαίνονταν χαμένα (όπου κι ο κρυόμπλαστρος εκφωνητής ακόμα –μέγας ποντίφηκας του αθλήματος– μας προετοιμάζε για τη χασούρα). Όπου χρειάστηκε να κερδίσουν δυο φορές τους άπιαστους Γιουγκοσλάβους, αλλά και τους Ιταλούς, για να φτάσουν σε κείνον τον γκρανγκιניολικό τελικό με τη Σοβιετία, που μας γέρασε όλους εμάς, τους παθητικούς θεατές κατά δέκα χρόνια.

Εντάξει, ο κόσμος βοήθησε. Αυτό όμως δεν φτάνει. Γιατί όταν χάνεις με 8 πόντους από τους Σοβιετικούς υπεραθλητές στην εκπνοή του αγώνα η λογική και τα νούμερα λένε ότι, όσο και να χτυπιέται ο κόσμος στις κερκίδες, όσες επικλήσεις και να κάνει ο κλήρος στην Παναγία του Σουμε-

λά, όσο και να χοροπηδάει η Μάργκαρετ κι όσο και να κουνάει το σημαϊάκι του ο «κύριος Πρόεδρος» Σάρτζι, ο αγώνας έχει χαθεί.

Κι όμως... ο αγώνας κερδίστηκε! Και κερδίστηκε από τα παιδιά αυτά που δεν καταλάβαιναν από νούμερα στατιστικής και λογική, κι από τον εύστροφο προπονητή τους! **Από κανέναν άλλο!** Κάθε άλλη προσπάθεια οικειοποίησης του άθλου από τρίτους αποτελεί αισχρή και ξεδιάντροπη καπήλευση.

Και βέβαια δικαίως εκείνο το αλησμόνητο βράδυ σύμπας ο ελληνικός πληθυσμός ξεχύθηκε στους δρόμους και τις πλατείες. Να γιορτάσει!

Να γιορτάσει μια ελληνική νίκη. Μια νίκη που τόσο χρειαζόταν πια. Μια νίκη που όλο μας στερούν, που όλο μας «κλέβουν». Γιατί καλά... μπορεί να κερδίσαμε τους Πέρσες στον Γρανικό και τα Άρβηλα, αλλά έκτοτε πολύ λίγους νικητήριους θριάμβους έχουμε να θυμηθούμε.

Μπαφιάσαμε να είμαστε οι «ηρωϊκοί νικημένοι». Αμάν! Να κερδίζουμε καμιά φορά κι ας μην είναι ηρωϊκά! Αρκεί να μην είμαστε μια ζωή παραλίγο δέκατοι έκτοι «ολυμπιονίκες».

Γιατί κάποτε θα ενηλικιονόμασταν (δεν μπορεί...) και θ' αρχίσαμε ν' αναρωτιόμαστε... «Μα καλά, αφού είμαστε οι καλύτεροι, οι πιο έξυπνοι κι οι πιο καπάτσοι της Υψηλίου... πώς γίνεται να βγαίνουμε όλο πάτσι;...». (Και δεν μιλάμε βέβαια μόνο για τους στίβους και τα γήπεδα).

Λοιπόν κερδίσαμε! **Παληκαρίσια και λεβέντικα**. Ένα το κρατούμενο.

Γιατί και η Βερούλη (με τη βοήθεια της Παναγίας της Τήνου) μας είχε φέρει εκείνο το χρυσό στους Πανευρωπαϊκούς της Αθήνας, πλην κατόπιν... από «ατυχία» σε «ατυχία» το πήγαινε... μέχρι που τελικά την αδίκησαν κι αυτή και τη βρήκαν... ντοπαρισμένη. Οι ανθέλληνες φυσικά –εάν ενθυμείστε.

Πάντως, όπως και να 'χουν τα πράγματα ΜΠΡΑΒΟ στα παιδιά του μπάσκετ. Μαζί τους ψηλώσαμε κι εμείς καμιά δεκαριά πόντους.

Κι δεν πειράζει που βρέθηκε η κυρα-Μελίνα να κρατάει

σφιχτά... «το βρεγμένο πανί του Φασούλα» και να θριαμβολογεί μελοδραματικά με κείνο το ανεκδιήγητο: “Νίκησε το... Υπουργείο Πολιτισμού!”...!!! Τόσο καταλαβαίνει τόσο κάνει. Κείνα τα βράδια όλοι μας κρατάγαμε σφιχτά «το βρεγμένο πανί του Φασούλα», και του Γκάλη, του Γιαννάκη, του Χριστοδούλου, του Ιωάννου, του Ανδρίτσου, του Καμπούρη, του Ρωμανίδη, του Φιλίππου και του διευθυντή ορχήστρα Κώστα Πολίτη. Κι αν δεν ήξερε ο Βαλυράκης ότι το μπάσκετ δεν παίζεται με... ρακέτες, τώρα πια σίγουρα το έμαθε (εδώ το έμαθε ο [κύριος] Πρόεδρος Σάρτζι!). Αρκεί να μην το ξεχάσουν, γιατί αυτά τα πράγματα δεν είναι σαν το ποδήλατο... με τον καιρό ξεχνιούνται.

Αύγουστος 1987

ΠΑΝΕΛΛΗΝΕΣ !

GREEK WAR RELIEF ASSOCIATION INC
730 FIFTH AVE. NEW YORK 19, N. Y.

**ΜΗΝ ΧΑΣΕΤΕ ΤΗΝ
ΕΥΚΑΙΡΙΑ
να πίψετε
ΗΡΩΙΚΩΣ
υπέρ ιερών &
οσίων
(εάν παραστεί
ανάγκη...)**

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΧΑΡΑΤΣΙ...

Όπου για μια ακόμη φορά επιχειρούμε κατάδυση στον μυστήριο κόσμο της "Κρατικής Λογικής". Αυτής που θεωρεί τον πολίτη αισχρό απατεώνα, καταχραστή και ψεύτη και που τον αναγκάζει να δει το Κράτος σαν Μπαμπούλα, εχθρό και Βρυκόλακα, έτοιμο να του πει το αίμα.

Ω τέρας, τέρας!
Περπατώ εις το δάσος
όταν ο λύκος δεν είν' εδώ.
Και πέφτω σε φορατζήδες
κι ελεγκτές και δικολάβους,
και με πιάνουν
και με τρώνε
και μου πίνουν το αίμα
και μου στύβουν το μυαλό
και μ' αφήνουν
σαν άδειο σακί από κοπριά,
να παρακαλάω
να είχα να κάνω με
τον λύκο τον κακό
-αυτόν που ξέρω και φυλάγομαι-
αντί για σένα,
Τέρασ, ω Τέρασ του Χαρατσιού!
Που εγώ ο ίδιος,
ο θεόβλακας,
σε όρισα λογιστή
και συνεταίρο
στον Δικό μου Κόπο.

Βέβαια αυτά τα έχουμε ξαναπεί σε προηγούμενη επισημονική μας ανάλυση. Όμως δεν κάνει κακό να φρεσκάρουμε τη μνήμη μας από καιρού σε καιρό (γιατί, σ' αυτόν εδώ τον τόπο, ΤΙΠΟΤΑ δεν αλλάζει).

Λοιπόν, η υπόθεση έχει ως ακολούθως...

Το Κράτος, αυτός ο άκρως αυταρχικός και λίαν δεσποτικός οργανισμός, έχει αποφασίσει (και δεν χάνει ευκαιρία να μας το δείξει) ότι εμείς, οι πολίτες δουλοπάροικοι (οι εργοδότες-αιμοδότες του δηλαδή) δεν είμαστε άλλο από ένα μπουλούκι (εκ του τουρκικού «μπουλούκ») αδίστακτων κλεφτών, καταχραστών, παραχαρακτών και καθ' έξιν ψευταράδων.

Κατά συνέπεια, μας στριμώχνει ποικιλοτρόπως, δια των διαφόρων Τσοβολών, Σημίτηδων κλπ., μας παρακολουθεί άγρυπνα, μην τύχει και κρύψουμε καμιά δεκάρα κάτω από το στρώμα και μένουν οι προεδρικές δεξιώσεις χωρίς «καναπεδάκια» και «ουίσκια» (πάντα βεβαίως εντός του πνεύματος της «Λιτότητας», σύντροφοι).

Από την άλλη μεριά όμως το ίδιο το Κράτος (ο υπάλληλος και υπηρέτης μας ντε) μας έχει ταραξει στα ξαφρίσματα και τις ψεματάρες. Και δεν εννοώ μικροκλοπές και μικροψεματάκια... Α, όλα κι όλα!... μπορεί να έχει άλλα ελαττώματα αυτό το παιδί, αλλά όταν κάνει κάτι το κάνει με στυλ και σε μεγάλη κλίμακα. Ιδίως όταν το κάνει εναντίον μας (εμάς, των εργοδοτών του).

Πάρτε για παράδειγμα τον κάτωθι σεμνό, ηλεκτρικό λογαριασμό.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ			
ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ ΡΕΥΜΑΤΟΣ			
Φ.Π.Α.		60	ΔΗΜ. ΤΕΛΗ
Ε.Ρ.Τ.			ΔΗΜ. ΦΟΡΟΣ
ΓΙΑ ΤΗ ΔΕΗ ΠΛΗΡΩΝΕΤΕ		→ ΔΡΧ.	331
ΓΙΑ ΕΡΤ, ΔΗΜΟ, Κ.Λ.Π. ΠΛΗΡΩΝΕΤΕ		→ ΔΡΧ.	2,450
ΕΠΟΜΕΝΗ ΜΕΤΡΙΣΗ ΑΠΟ	ΧΡΗΣΙΜΑ ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΠΑΡΩΡΘΟΡΩΝ	ΔΙΕΞΗ ΠΡΟΦΟΡΕΜΙΑΣ ΠΑΡΩΡΘΟΡΩΝ	ΠΟΣΟ ΠΛΗΡΩΜΗΣ
22 07 87-24 07 87	39791	01 07 87	ΔΡΧ. *2,781

Λοιπόν... Για το ρεύμα που καταναλώσαμε, πληρώνουμε δραχμές 331. Πολύ ωραία! Και περνάμε στα σοβαρά. ΦΠΑ=60 δρχ. (Καλά, δεν μας είπαν ότι στο ρεύμα δεν έχει Φάπα;). Δημοτικά τέλη=2.257 δρχ.!!! ΚΑΙ Δημοτικός φόρος=133 δρχ. Σύνολο: 2.781 δρχ. Συμπέρασμα: Το ρεύμα το πληρώνουμε στον Δήμο, για να (μην) μαζεύει τα σκουπίδια και για να μας κόβει το νερό το καλοκαίρι.

Αλλά αυτό δεν είναι τίποτις μπροστά στο κέντημα της Εφορίας. Όπου κατά καιρούς αναγγέλλονται οι χιλιάδες ελαφρύνσεις και τα άπειρα ευεργετήματα. Όπου διατυμπανίζονται οι χιλιάδες εξευρωπαϊσμοί, αλλά που στο τέλος η όλη εικόνα θυμίζει περιέργως Οθωμανική Αυτοκρατορία επί Μωάμεθ του Πορθητού!

Γ. ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΗ ΦΟΡΟΥ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ	Ατομικά και παιδιών	Της συζύγου	Οικονομικά
1. ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΕΙΣΟΔΗΜΑ	144.000		
2. ΜΕΙΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΕΙΣΟΔΗΜΑ	144.000		
ΦΟΡΟΛΟΓΗΤΕΟ ΕΙΣΟΔΗΜΑ			
3. ΦΟΡΟΣ (ΚΛΙΜΑΚΑΣ & ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟΣ)			
4. ΜΕΙΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΦΟΡΟ			
ΥΠΟΛΟΙΠΟ ΦΟΡΟΥ			
5. ΦΟΡΟΣ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΠΑΡΑΚΡΑΤΗΘΕΙ Κ.Τ.Λ.	3.048		
6. ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ ΦΟΡΟΥ, ΤΕΛΗ Κ.Τ.Λ.	-3.048		
	15.192		11.805
ΤΕΛΙΚΟ ΠΟΣΟ ΠΛΗΡΩΜΗΣ			11.805

Για να δούμε τι μας λένε στο ωραίο και καλαίσθητο αυτό εκκαθαριστικό σημειωματάκι.

Μας φορολογούν στις 144.000 δρχ. που δηλώσαμε. Ωραία! Βλέπουμε ότι έχουμε 3.048 δρχ. μειώσεις, από πα-
ρακρατήσεις του προηγούμενου έτους. Ωραία! Κι εκεί που
παίρνουμε βαθιά ανάσα κι απευθύνουμε ευχαριστίες στον
Άη Σπυρίδωνα τον θαυματουργό, που έκαμε πάλι το θαύμα
του, το μάτι μας πέφτει στην στήλη 6 και... τρελαινόμαστε!

6. ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ ΦΟΡΟΥ, ΤΕΛΗ Κ Τ Λ.	Ατομικά και παιδιών	Της συζύγου
ΤΕΛΟΣ ΧΑΡΤΟΣΗΜΟΥ	5.760	
ΤΕΛΟΣ ΥΔΡΕΥΣΗΣ-ΑΓΟΧ/ΣΗΣ	8.280	
ΕΙΣΦΟΡΑ ΟΓΑ ΣΤΟ ΧΑΡΤ/ΜΟ	1.152	
	=====	
Σ Υ Ν Ο Λ Ο	15.192	

(17192/71) *Φορολογική*
ΑΘΗΝΑ 01.06.87

«Προκαταβολή φόρου, τέλη κλπ. δρχ. 15.192!!!»

Από πού, ρε παιδιά; Πώς; Πότε; Τι;

Και πάμε τρέχοντας στις αναλυτικές επεξηγήσεις, μή-
πως και βγάλουμε άκρη, γιατί τα σανσκριτικά δεν τα κα-
τέχουμε πολύ καλά. Και λαμβάνουμε την (πληρωμένη)
απάντηση:

«Σύντροφε φορολογούμενε» μας
λένε. «Μην φοβάσαι τίποτις.
Το Κράτος, στην γνωστή τοις
πάσι άπειρη μεγαλοψυχία του,
ΔΕΝ ΣΟΥ ΠΑΙΡΝΕΙ ΔΡΑΧ-
ΜΗ για φόρο εισοδήματος,
διότι αναγνωρίζει ότι, έτσι που
τα κατάφερες, μόνο μια βροχή
σε σώζει. Αλλά... θα πρέπει να
δώκεις καντιντίς για τέλη χαρ-
τοσήμου (5.760 δρχ.), καντι-

ντίς για το τέλος ύδρευσης-αποχέτευσης (8.280 δρχ.) και καντιντίς για... «εισφορά ΟΓΑ στο χαρτόσημο» (1.152 δρχ.). Σύνολον δηλαδή 15.192 δρχ. ΜΟΝΟ! ΤΥΧΕΡΕ!!!».

Κι έρχομαι τώρα εγώ, ο ταλαίπωρος «μικρομεσαίος» νεοέλλην σοσιαλιστής ψηφοφόρος, υπερήφανο νιάτο και τιμημένο γηρατειό της χώρας του κι αναρωτιέμαι (ηλιθιωδώς):

Μα καλά... (αναρωτιέμαι) μας παίρνουν για κάφρους ή μήπως κάφροι είμαστε και δεν το 'χουμε πάρει είδηση ακόμα; Γιατί αλλιώς δεν εξηγείται, να μην έχουν βρεθεί (έστω) καμιά δεκαριά τσελιγκάδες (μακρυνοί απόγονοι του Μακρυγιάννη), να βουτήξουν τίποτις στειλιάρια και να τους πιάσουν στο κυνηγητό, μέχρι την Κόκκινη Μηλιά, μέχρι να πουν «αμάν!» και «ήμαρτον!», να 'ρθουν τα πράγματα στη θέση τους και να ξαναλέμε τη μέρα «μέρα» και τη νύχτα «νύχτα».

Γιατί δεν εξηγείται πώς ανεχόμαστε να βγαίνουν οι διάφοροι σφουγγοκωλάριοι γραφιάδες «αρμόδιοι» και να μας εξηγούν (σε άπταιστη οθωμανική διάλεκτο, με τονισμούς στην προπαραλήγουσα και άκρως Ανδρείκη προφορά) ότι οι αυξήσεις και οι διατιμήσεις και τα παντός είδους χαράτσια (και οι περικοπές), όχι μόνο δεν είναι σημείο ανησυχητικό, αλλά ότι είναι... ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟ ΜΑΣ, και θα πρέπει να είμαστε ευχαριστημένοι που μας στουμπάνε έτσι, πέρα ως πέρα δημοκρατικά εννοείται, οι εθνοπατέρες μας.

Διότι δεν είναι δυνατόν, μετά απ' όσα τρελά καλείσαι να

πληρώσεις για να λειτουργήσει σωστά αυτό το ρημάδι το κράτος, να έρχονται και να σου κόβουν το νερό έτσι κι τσιμπήσει λίγο προς τα πάνω η κατανάλωση... (και να σε μαλώνουν από πάνω, που πλένεσαι).

Διότι δεν είναι δυνατόν να πνίγεται το σύμπαν στην πρώτη δυνατή νεροποντή και να πεθαίνουν τα γερόντια, σαν κουνούπια ραντισμένα με DDT, έτσι κι ανεβεί πέντε βαθμούς το θερμόμετρο!!! (Και να μένουν άταφοι, γιατί δεν φτάνουν τα φέρετρα, τα νεκροταφεία ή οι παπάδες).

Και μην μου πεις, κύριε Κράτος του δύοντος πράσινου ήλιου (αλλά και των άλλων), ότι παρέλαβες «χάος και καμμένη γη» και ότι για όλα ευθύνεται το φαύλο παρελθόν, από τη Ρωμαϊκή Κατοχή κι εντεύθεν... Γιατί, αν μετά από τόσα χρόνια απολυταρχικής (πλην λαοπρόβλητης) εξουσίας εξακολουθείς να εφαρμόζεις οθωμανικές μεθόδους, ε, τότε σου χρειάζεται γιαούρτωμα μετά μουσικής.

Αύγουστος 1987

ΤΕΛΟΣ

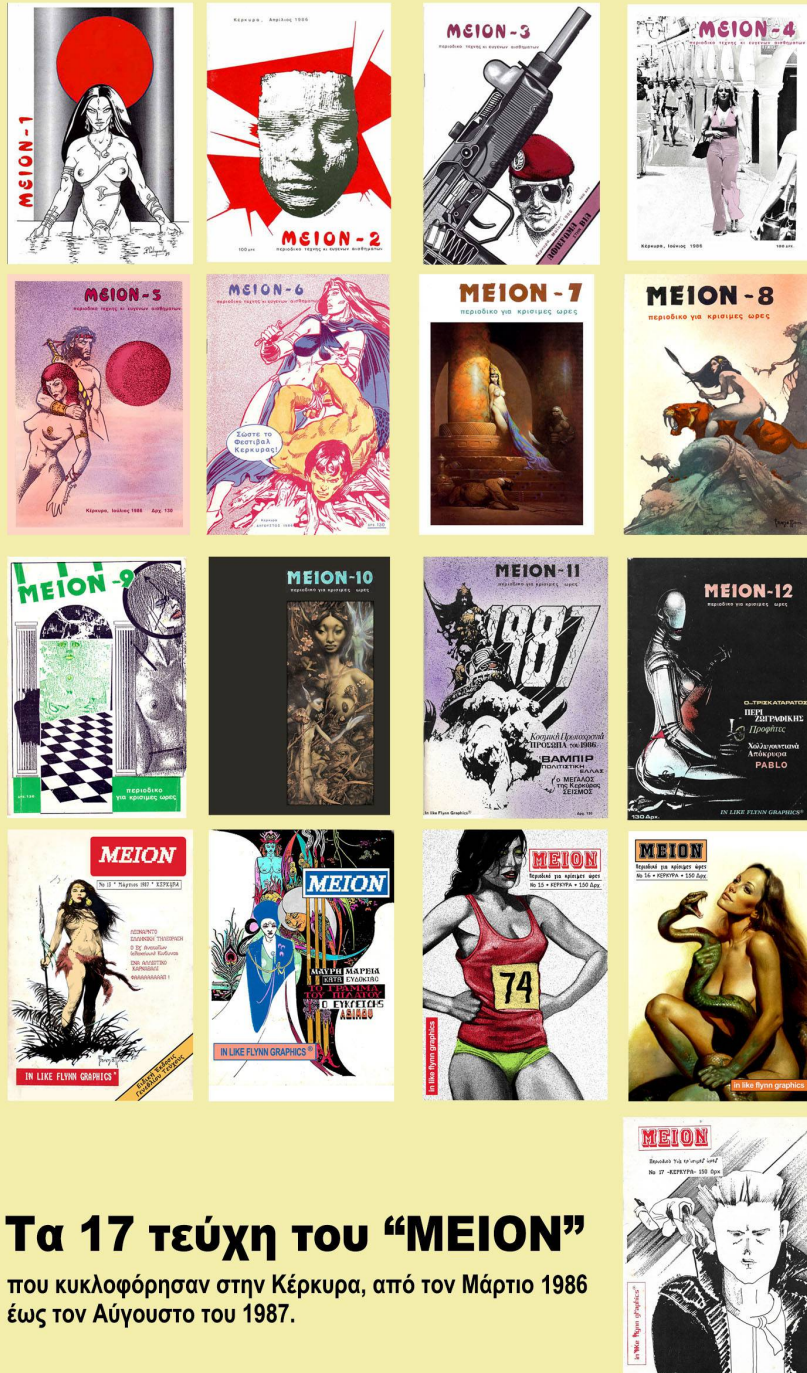
Το «ΜΕΙΟΝ», πλήρες ενθουσιασμού και εθνικής υπερηφανείας δω-
ρίζει στα αμέτρητα στίφη των ανά την Υφήλιον αναγνωστών του
την καλαίσθητον τούτη φωτογραφία, απεικονίζουσα πιστώς καλλι-
γραμμον Σπύρον να αναλύει λεπτομερώς εις πλήρην θαυμασμό κι
αφοσίωσεν Βρετανίδαν δακτυλογράφον
την ανωτερότητα της ελληνικής ρετσί-
νας έναντι του -αναμφισβήτητα υπο-
δεέστερου- γαλλικού καμπανίτου
μάρκας Veuve Cliquot

*And very much έτσι κρασί, άμα
λάχει να 'ούμ'!*

*Wow, Spiros! You know
everything!*

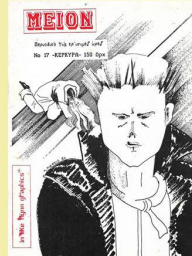

**ΚΑΙ ΒΕΒΑΙΑ Ο ΣΠΥΡΟΣ -ΟΠΩΣ ΟΛΟΙ ΟΙ ΣΠΥΡΟΙ- ΔΙΑΒΑΖΕΙ
ΑΝΕΛΙΠΩΣ ΚΑΙ ΔΙΑΔΙΔΕΙ ΜΕ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟ ΦΑΝΑΤΙΣΜΟ ΤΟ «ΜΕΙΟΝ»!**

Τα 17 τεύχη του “MEION”

που κυκλοφόρησαν στην Κέρκυρα, από τον Μάρτιο 1986
έως τον Αύγουστο του 1987.

Τα κείμενα αυτά δημοσιεύτηκαν για πρώτη φορά στο περιοδικό «ΜΕΙΟΝ» της Κέρκυρας, μεταξύ Μαρτίου 1986 και Αυγούστου 1987. Πήραν την τωρινή τους μορφή Μάρτιο και Ιούνιο του 2022.